

Giới thiệu Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi

Số chương: 99

Editor: Tiểu Nhã

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, trọng sinh, trạch đấu, hào môn thế gia, cung đình hâu tước, nam - nữ cường, sủng, HE

Ở kiếp trước thì Chu Nhượng Thủy bị hại chết bởi chính những người thân của cô ôm hận mà chết, cũng vì vậy mà linh hồn lại không siêu thoát, phiêu dang ở trên không.

Lại tận mắt chứng kiến được cảnh của mình sau khi chết, còn có mẫu thân cùng ca ca chết thảm, di nương phù chính, thứ muội cùng vị hôn phu sớm đã âm độ trầm thương, gả vào hâu môn.

Một đời này, Chu Nhượng Thủy không hề giúp mọi người làm điều tốt, vì bảo vệ mẫu thân cùng ca ca bình an, hóa thân lệ quý, một đời bắt những kẻ nợ mình toàn bộ đòi lại.

Lại mở mắt, Chu Nhượng Thủy trở về sáu năm trước, mình còn chưa lấy chồng, như cũ nguyên là kinh thành đệ nhất mỹ nhân.

Vai chính: Chu Nhượng Thủy, Vũ Văn Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kiếp trước

Editor: Tiểu Nhã

Âm thanh từng hồi vang lên,

Kiểu hí hoa mỹ, màn hồng tơ thượng hạng vàng tuyến thêu mẫu đơn, tua trút xuống, tắc tắc lưu quang, mỹ lệ mà loá mắt, một đám thiếu nữ đứng bên đường.

Khăn voan hạ xuống, Chu Nhượng Thủy trầm trầm, bị người đỡ đã bái đường đưa vào động phòng. Chu Nhượng Thủy ngồi ở trên giường, một canh giờ sau mới khôi phục thần trí.

Khôi phục thần trí kia một khắc Chu Nhượng Thủy phát hiện chính mình thế nhưng ăn mặc quần áo đồ thảm trong lòng cả kinh, một phen xóc lên khăn voan chính mình, nhìn quanh phòng, đây là nào?

Chu Nhượng Thủy kinh ngạc dưới hồi tưởng, chính mình sáng sớm rõ ràng ở trong phòng chuẩn bị vì hôm nay thứ muội xuất giá, nhưng đầu bỗng trực tiếp ngất đi.

Lúc này Chu Nhượng Thủy còn có cái gì không rõ, nhất định chính mình bị phụ thân cùng mẹ con kia lòng lang dạ sói mẹ con khiến cho quý, chính mình đường đường Bình Bộ thượng thư đích trưởng nữ thế nhưng phải gả cho một tên phế nhân!

Chu Nhượng Thủy cả người phát run, xưa nay trong mắt lạnh băng tràn ngập lửa giận. Chu Nhượng Thủy hướng cửa đi đến, không nghĩ lúc này cửa phòng bị đá văng ra, người gọi là tân lang, Lại Bộ thượng thư gia tiểu công tử về mặt hung ác nham hiểm đi đến. Chờ nhìn người như hoa như ngọc Chu Nhượng Thủy, phát ra tiếng cười buồn nôn:

"Nha, này không phải đại đệ nhất mỹ nhân sao, như thế nào? Muốn chạy?"

Chu Nhượng Thủy lạnh băng nhìn nam tử trước mắt, mười hai tuổi ngủ tự mình ngủ với nha hoàn trong viện, thanh lâu ngày ngày lưu luyến, từng nghĩ chiếm hữu mình lại bị ca ca đánh trở về.

Cùng thứ muội đính hôn sau như cũ nghĩ chiếm tiện nghi chính mình, lại bị ca ca đá phét đi căn con cháu.

Người như vậy nguyên bản là không xứng với thiên kim Thượng Thư phủ, nhưng ngại Liễu thượng thư là thân tín Trần Quốc hầu, phụ thân mình muốn leo lên Trần Quốc hầu cũng không nguôi lui việc hôn nhân này, nhưng không nghĩ thế nhưng thiết kế chính mình gả lại đây.

"Liễu tứ thiếu gia, người đãi như thế nào?"

Chu Nhượng Thủy lạnh lùng phun ra mấy chữ, Liễu An Chi nghe được thanh âm lãnh đạm Chu Nhượng Thủy, nhìn đệ nhất mỹ nhân dung nhan Chu Nhượng

Thủy, về mặt.....

"Chúng ta bái đường rồi hiện giờ đã là phu quân, ván đã đóng thuyền mọi chuyện không thể sửa đổi, ngươi, Chu Nhược Thủy, cuộc đời này trốn không thoát... Ha ha ha ha....."

Chu Nhược Thủy nghe xong Liễu An Chi nói thần sắc càng lạnh băng, chính mình cũng không phải thiên kim gì đó không hiểu khuê các, hơi chút tương tượng tất cả đều minh bạch. Chu Nhược Thủy hận, hận phụ thân lương bạc, mẹ con thứ muội ác độc, nhưng hôm nay Liễu phủ, không có một người chính mình.

Chu Nhược Thủy liều mạng nghĩ kế thoát thân, nhưng Liễu An Chi lại như thế nào có thể để Chu Nhược Thủy chạy thoát. Lập tức lấy dây thừng sớm đã chuẩn bị tốt, không màng Chu Nhược Thủy giãy giụa, đem nàng kéo hình chữ đại (大) treo ở trên xà nhà.

Chu Nhược Thủy vừa kinh vừa giận, trơ mắt nhìn quần áo của mình bị xé nát, roi da một chút lại một chút đánh vào trên người, Liễu An Chi càng cảm một cái vật cứng mạnh mẽ phá tâm thần xử nữ.

"Tiện nhân! Ca ca ngươi đem ta biến thành phế nhân! Ta hôm nay tất cả đều là tiện nhân ngươi quấy phá! Tiện nhân, tiện nhân!!"

Liễu An Chi không ngừng quát đánh Chu Nhược Thủy, điên cuồng trả thù bọn huynh muội làm hại chính mình không thể giao hợp. Chu Nhược Thủy gất gao cắn môi, không nghĩ tại đây người trước mặt không bằng cầm thú, không để mất đi tôn nghiêm cuối cùng.

Liễu An Chi phát tiết xong, Chu Nhược Thủy đã bị tra tấn không ra hình người, cả người đầy máu. Liễu An Chi thấy Chu Nhược Thủy không rên một tiếng, trong lòng càng vì tức giận

"Háo a ngươi cái tiện phụ, cái gì thanh cao! Không gọi đúng không? Lão tử làm ngươi biết lợi hại!"

Liễu An Chi khí cấp bại hoại dưới lại thẳng tay một chút lại một chút quát đánh, đến khi Chu Nhược Thủy hơi thở thoi thóp mới để nàng xuống dưới.

Chu Nhược Thủy nguyên tưởng rằng chính mình như vậy có thể giải thoát, rồi đi thế nhân, lại không ngờ Liễu An Chi gọi tới mụ dì tên gã sai vặt đưa tới trước mặt, gã sai vặt nhìn thấy dung nhan Chu Nhược Thủy khuynh thành, trên người không manh áo che thân, liền hít một hơi sâu.

"Nàng, thưởng cho các ngươi, không được đùa chết....."

Chu Nhược Thủy lúc này đã không có sức lực giãy giụa, rồi lại không muốn bị người ta vũ nhục, Chu Nhược Thủy nhắm mắt lại, dùng hết tia sức lực cuối cùng hung hăng hướng đầu lưỡi cắn.

Cuối cùng một tia đau đớn, Chu Nhược Thủy ý thức mơ hồ, rốt cuộc nghe không được bất luận tiếng vang gì. Gã sai vặt nóng lòng muốn thử, nghĩ ném thử tư vệ đệ nhất mỹ nhân, lại phát hiện Chu Nhược Thủy đã không có hơi thở.

"Thiếu gia, nàng, nàng, nàng đã chết....."

Gã sai vặt thứ nhất phát hiện nói cho Liễu An Chi một bên chuẩn bị xem diễn, Liễu An Chi đầu tiên là sững sờ, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan

"Như vậy liền đã chết? Thật vô dụng. Hôm nay quăng ra ngoài không ổn, trước đem nàng ném ở trong phòng, ba ngày sau ném đi bãi tha ma."

Liễu An Chi suy xét đến lão gia tử nhà mình uy nghiêm không thể không hạ chính mình cảm thấy thập phần bất mãn, quyết định. Liễu An Chi cuối cùng nhìn thoáng qua mặt Chu Nhược Thủy, lạnh lùng hừ một tiếng xoay người rời đi.

Chu Nhược Thủy chết đi cảm thấy thân mình khinh phiêu phiêu, một u hồn phiêu đảng ở trên không. Chu Nhược Thủy nhìn thi thể chính mình, trên mặt lạnh băng có một tia cười khổ.

Chu Nhược Thủy tài mạo song toàn, thông thạo lịch sử, thơ văn, lại hiểu chuyện, lại không ngờ rơi vào kết cục như vậy. Chu Nhược Thủy không đành lòng nhìn đến thân hình thâm không nở, chậm rãi phiêu ở không trung, về tới Chu phủ.

Chu Nhược Thủy không nghĩ tới, trở lại Chu phủ mới là đã kích lớn nhất chính mình, bởi vì nàng nhìn đến phụ thân phát hiện mẫu thân cùng một nam nhân không biết là thứ gì thông dâm, lúc này chính tay bóp cổ mẫu thân, Chu Nhược Thủy phác qua đi, lại phát hiện chính mình căn bản bắt lạt.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân chết ở trong tay phụ thân, cặp mắt kia làm Chu Nhược Thủy đỏ mắt. Mẫu thân khi chết, ca ca song bào thai Chu Hàn Minh ôm mẫu thân thi thể gào gào khóc lớn, nhưng cái kia được xưng là phụ thân người, lại khắc nghiệt nói:

"Tiện phụ như thế, ngươi cũng không phải cái gì thứ tốt, người tới, bản quan muốn viết hưu thư, hưu này không biết tiện nhân liêm sỉ!"

Ánh mắt Chu Thái khinh thường quét về phía trên mặt đất thể tử kết tóc phía trên mặt đất không có hơi thở, tuyệt bút vung lên, thực mau một giấy hưu thư ném ở trên người mẫu thân.

"Như Mộng, ngươi chuẩn bị một chút, qua hai ngày quan khai tông miếu đem ngươi phù chính, ngươi về sau là phu nhân bản quan, Dung nhi cùng Thiên nhi đó là đích tử đích nữ bản quan."

Chu Thái nói, ánh mắt Chu Nhược Thủy tràn ngập hận ý gất gao nhìn chằm chằm người được xưng là Như Mộng - Lý di nương, Lý di nương đầy mặt ý

mừng, rúc vào trong lòng ngực Chu Thái:

"Thiếp thân tạ lão gia. Chính là lão gia, tỷ tỷ đi, còn có đại thiếu gia cùng đại tiểu thư đâu..."

Chu Thái nghe được lời này hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói

"Tiện nhân sinh tiện loại cũng xứng? Còn không biết từ đâu ra dã loại, Chu phủ chúng ta dung không nổi dã loại làm càn!"

Chu Hàn Minh nghe được lời này thần sắc cứng đờ, tay ôm mẩu thân run run, không thể tin tưởng nhìn phụ thân, không thể tin được lời này là từ trong miệng phụ thân nho nhã chính mình nói ra.

Chu Nhượng Thủy bế khăn đôi mắt, trong lòng tràn đầy bi thương. Phụ thân mong lạnh hại bọn họ mẩu từ ba người, nghĩ đến chính mình cùng mẩu thân tạ thể, ca ca cũng không xa...

Giống như Chu Nhượng Thủy dự liệu, cùng ngày ban đêm, Chu Hàn Minh bị người mạnh mẽ rút hạ....., thổ huyết mà chết. Chu Hàn Minh cùng thi thể Dư thị bị Lý di nương hạ lệnh ném đi bãi tha ma.

Chu Nhượng Thủy không ngừng mà run rẩy, trong lòng chậm rãi nổi lên một trận lửa, trận lửa càng thiêu càng lớn, càng thiêu càng lớn, cơ hồ muốn hủy diệt mọi thứ.

Chu phủ, Hải Đường uyển lại là dị thường cao hứng, Chu Nhượng Thủy nhìn đến Lý di nương vì Chu Dung chọn lựa trang sức, Chu Dung đắc ý nói:

"Nương, chúng ta chính là khổ tận cam lai, khom lưng cúi đầu nhiều năm như vậy rốt cuộc giết chết ba cái tiện nhân! Từ nay về sau nương chính là phu nhân, ta cùng với đệ đệ chính là con vợ cả, xem còn có ai xem thường chúng ta! Hừ, Chu Nhượng Thủy là nữ nhân hồ ly tinh, muốn làm đích nữ gả cho Ngọc ca ca, cũng không xem chính mình đoán mệnh!"

Chu Dung sắc mặt dữ tợn, Lý di nương vỗ vỗ tay nàng, cười nói:

"Dung nhi cùng Lục thể tử mới là trời đất tạo nên một đôi, ngươi nhìn hôm nay hân tặng cho ngươi vòng tay long phượng, kia chính là đồ vật trong cung."

Chu Dung nghe được lời này khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vuốt bụng nhỏ, đắc ý cười nói

"Nương... Nữ nhi này không phải hoài cốt nhục thể tử sao? Chỉ chờ ngày sau nhập phủ... Chu Nhượng Thủy nằm mơ cũng không thể tưởng được, ngọc ca ca cùng ta đã sớm tình đầu ý hợp..."

Chu Nhượng Thủy bởi vì Chu Hàn Minh chết nổi giận đùng đùng bay tới Hải Đường Uyển muốn nhìn hai mẹ con ác độc rốt cuộc có hay không một tia áy náy, lại không muốn nghe đến tin tức này.

Chu Nhượng Thủy đối Lục Hiển Ngọc cũng không có tình yêu nam nữ, chỉ vì hôn sự là Hiền phi ban cho mới chú ý tới người này, không nghĩ người ngoài nói khiêm khiêm quân tử nhưng thực chất là không chịu được như thế.

Chu Nhượng Thủy ngửa mặt lên trời cười dài, hai mắt chảy xuống huyết lệ. Chu Nhượng Thủy xưa nay đề phòng mẹ con Lý di nương ba người, cũng biết phụ thân lương bạc, nhưng không nghĩ tới bọn họ ngoan độc vượt qua tưởng tượng chính mình.

Chu Nhượng Thủy hận, hận chính mình biết bọn họ ngoan độc lại mặc kệ bọn họ ở trong phủ tác oai tác quái, bởi vì chính mình mặc kệ, mẩu thân cùng ca ca mới có thể bị người ta hãm hại chết thảm.

Chu Nhượng Thủy cơ hồ hồng mắt, không hề ý thức phiêu đảng ở không trung, hai mắt trừng to, từng giọt máu chảy đầm đìa sự thật không ngừng kích thích Chu Nhượng Thủy, liên tính là một u hồn, Chu Nhượng Thủy cũng cảm giác được quanh thân lạnh lẽo.

Chu Nhượng Thủy lang thang không có mục tiêu, hai ngày sau thấy thứ muội gả cho vị hôn phu chính mình, chàng có tình thiếp có ý, chính mình thật sự là có mắt không trông, mắt công chính mình cho rằng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế nghiền ngẫm nhân tâm.

Chu Nhượng Thủy không nghĩ nhìn đến thứ muội mặt lúm đồng tiền như hoa, phiêu phiêu đảng đảng đi tới Liễu phủ, vừa lúc nhìn đến thi thể bị một cái chiếu đắp lên ném vào bãi tha ma, hảo hảo quyết, cùng mẩu thân và ca ca ở một chỗ. Như vậy cũng tốt, cho dù chết, người một nhà cũng ở bên nhau...

Chu Nhượng Thủy trong lòng tuyệt vọng, như vậy chết đi Chu Nhượng Thủy không cam lòng, nàng nghĩ trả thù, trả thù những kẻ thiếu nàng mẩu từ ba người, làm cho bọn họ dùng máu tươi tế điện thần nhân rồi đi.

Chu Nhượng Thủy hai mắt đỏ đậm thoáng như lệ quỷ, chỉ thấy bốn phía tới mấy con chó hoang, hướng chính mình thi thể đánh tới. Ha ha ha, nguyên lai liên chính mình thi thể cũng không giữ được sao!

Đang lúc chó hoang đi ngang qua, bầu trời bay tới một con ưng, cường chế di dời mấy con chó hoang. Phi ưng vây quanh thi thể Chu Nhượng Thủy xoay quanh, thực mau chủ nhân hân đi vào.

Chu Nhượng Thủy tập trung nhìn vào có chút sưng sỏ, đây là đương triều con thứ Hoàng Hậu thập nhất hoàng tử Vũ Văn Tiêu, chiến thần Đại Tề!

Wu Văn Tiêu tuy nghi hoặc phi ưng vì sao xoay quanh không rời, lại vẫn là đem phi ưng gọi trở về. Đang muốn rời đi, lại thấy được dung nhan Chu

Nhược Thủy, sùng sốt hồi lâu, trong mắt Vũ Văn Tiêu hiện lên một tia chua xót chính mình cũng không biết:

"Ngày không phải Chu gia đại tiểu thư? Di, Hàn Minh? Chu phu nhân? Đây là có chuyện gì?"

Vũ Văn Tiêu nhìn đến thi thể ba người thập phần kinh ngạc, ngay sau đó lại nhủ mảy, gọi thị vệ, đem ba người mai táng.

"Đi tra tra, Chu phủ đã xảy ra chuyện gì....."

Thi thể ba người Chu Nhược Thủy chôn ở phụ cận đỉnh núi, Chu Nhược Thủy thập phần cảm kích nhìn Vũ Văn Tiêu, đáng tiếc, nàng lại báo đáp không được.

Chu Nhược Thủy đi vào mộ phần, để mặt mộ, quát

"Trời xanh ở trên, ta Chu Nhược Thủy lấy linh hồn nguyên rửa, một ngày kia nếu có thể sống lại, ta tất khiến kẻ nợ ta phải sống không bằng chết! Gấp trăm lần hoàn lại!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trọng sinh

Editor: Tiểu Nhã

Chu Nhược Thủy nửa híp mắt dựa trên gối màu lục đậm, khoe miệng hơi rử, ấn đường hơi nhú, toàn bộ sắc mặt như sâu kín, khuôn mặt trắng lộ ra che dấu không được phong thái, lại bởi vì vài phần phiền muộn mà mất đi vài phần thư thái.

Bãi trí trong phòng rất nhã nhặn và thanh lãnh, màn lưới màu xanh lá, màn giường màu xanh lá, ngăn tủ màu đen đặt quần áo, bên cạnh giường đặt một đàn cổ, bàn, án kê tất cả đều dùng gỗ hoa lệ, tốt nhất.

Tất cả chi phí đều thực tốt, nhà ở cũng bày rất nhiều đồ vật trân quý. Chu Nhược Thủy là đích nữ Thượng Thư phủ, mẫu thân lại là đích nữ đại đô đốc Kinh Châu, thân phận như vậy, cuộc sống Chu Nhược Thủy ở Thượng Thư phủ cũng tính không tồi.

Lư hương một bên nhẹ tỏa hương khí, Chu Nhược Thủy thích nhất hương mai. Chu Nhược Thủy nhìn ngoài cửa sổ mưa xuân tí tách, từ ba ngày trước từ trong mộng tỉnh lại, mới phát hiện chính mình trở lại sáu năm trước. Suốt ba ngày, Chu Nhược Thủy lúc này mới thật sự biết chính mình sống lại.

Lúc này Chu Nhược Thủy bất quá mới chín tuổi, từ mười lăm tuổi chết thảm đến đột nhiên trọng sinh đến chín tuổi, Chu Nhược Thủy còn có chút mê mang. Nghĩ đến kiếp trước bản thân đã chịu nhiều đau đớn, Chu Nhược Thủy vẫn cảm thấy thân mình đau đến tận xương tủy. Còn có mẫu thân cùng ca ca uống mạng, trong mắt Chu Nhược Thủy toát ra một tia quý khí.

Kiếp trước bọn họ hại chết mẫu thân cùng ca ca, còn hãm hại chính mình khiến mình tuổi còn trẻ hương tiêu ngọc vãn, bọn họ rõ ràng là người thân, dù Chu Nhược Thủy biết bọn họ lạnh nhạt, nhưng sao lại có thể bạc tình đến nỗi này?

Một hồi lâu, một tỷ nữ mặc y phục màu xanh nhạt như màu lá sen bung một chén canh nấm tuyết vào phòng, thấy Chu Nhược Thủy lãnh đạm nhìn ngoài cửa sổ, nhủ mảy, đem một án tới trên bàn, cầm kiện áo choàng khoác trên người Chu Nhược Thủy, ôn nhu hỏi nói:

"Tiểu thư, hôm nay đi đại sảnh dùng bữa tối, vậy dùng chút canh nấm tuyết lót bụng?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, Chu Nhược Thủy quay đầu lại, đáy mắt mang theo nhàn nhạt ảm áp. Tỷ nữ gọi Mặc Trúc, từ nhỏ hầu hạ Chu Nhược Thủy.

"Được, mang đến đây đi."

Chu Nhược Thủy nhớ rõ, mẫu thân bị phụ thân bóp chết, là Mặc Trúc gắt gao bảo hộ mẫu thân, bị phụ thân một chân đá đâm vách tường cuối cùng bỏ mình.

Chu Nhược Thủy trước sau như một lãnh đạm, Mặc Trúc là quen đáng về Chu Nhược Thủy, chỉ cảm thấy tiểu thư ba ngày trước tỉnh lại, tựa hồ có chút không giống nhau. Tuy rằng như cũ lãnh đạm, nhưng đáy mắt lại có hàn khí không hòa tan được.

Mặc Trúc tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng chưa từng hỏi, nàng là nha hoàn, cả đời đều trung thành với tiểu thư, tiểu thư mặc kệ biến thành bộ dạng gì đều là tiểu thư chính mình.

Mặc Trúc đem chén sứ canh nấm tuyết đưa cho Chu Nhược Thủy, Chu Nhược Thủy tiếp nhận tới một ngum một ngum từ từ ăn. Chu Nhược Thủy nghĩ đến đêm nay có thể nhìn thấy kẻ thù kiếp trước, khoe miệng ngẩng lên một trận cười lạnh, lại lần nữa gắp mặt...

Sau nửa canh giờ, Chu Nhược Thủy mang theo Mặc Trúc, Mặc Lan đi sánh chính. Trong Thượng Thư phủ, núi giả đá lờm chờm, cây cối thành đàn, đình đài lầu khấp nơi san sát, cái ao thanh lẫm, hoa trên cột trụ hành lang điêu khắc rất tinh tế, tỉ mỉ.

Chu Nhược Thủy nhìn mình nhiều năm như vậy, lúc này mới phát hiện, mấy thứ này là Lý di nương yêu thích nhất. Mẫu thân xuất thân đại tộc, tuy chỉ phi tinh xảo nhưng càng thích đại khí huy hoàng, ngược lại Lý di nương, xuất thân Giang Nam, yêu nhất đình đài lầu các.

Chu Nhược Thủy lãnh đạm cười, kiếp trước, bản thân cho rằng toàn bộ đều nhìn thấu, không nghĩ tới sống lại một đời càng thêm cẩn thận. Trong Thượng Thư phủ, phụ thân chưa từng tự mình coi mẫu tử ba người là chủ nhân.

Chu Nhược Thủy đến sánh chính, nhìn thấy các chủ tử đều tới, Chu Nhược Thủy nhìn đến người xa cách đã lâu "Thân nhân", thật có chút "Hoài niệm" đầu.

Chu Nhược Thủy mang theo nhân nhạ ý cười hướng mẫu thân Dư thị hành lễ, sau ngồi vào vị trí mình. Chu Nhược Thủy cùng Chu Hàn Minh là song sinh, Dư thị từ khi sinh hạ đôi long phượng, liền không thể.

Không phải Dư thị không thể sinh, chỉ là trong lòng Dư thị đối Chu Thái chán ghét, sinh hài tử giống như trách nhiệm, không bao giờ chịu gần Chu Thái. Dư thị vô sùng, dựa vào thử thách gia thế cùng một đôi con cái chặt chẽ trụ trong phủ, vì thế Chu Nhược Thủy cùng Chu Hàn Minh ở trong phủ sống cũng không tồi.

Tính tình Chu Nhược Thủy lãnh đạm giống Dư thị, mà Chu Hàn Minh tuy rằng cũng lãnh đạm, lại so với Chu Nhược Thủy tốt hơn một chút.

Mà có người lại không quen nhìn bộ dáng Chu Nhược Thủy lãnh đạm thanh cao, châm chọc nói:

"Đại tỷ tỷ, người làm sao chỉ đối mẫu thân cùng đại ca ca cười, không cười với muội muội cùng di nương? Chẳng lẽ khinh thường chúng ta sao?"

Nói chuyện là Chu Dung. Chu Nhược Thủy nâng đôi mắt xem qua, Chu Dung chỉ cảm thấy lạnh băng vô cùng, cả người run lên, tránh ở sau Lý di nương không nói lời nào.

"Đại tiểu thư hà tất dọa Dung nhi, Dung nhi còn nhỏ..." Lý di nương thấy Chu Dung bị dọa đến lập tức không vui, nhìn Chu Nhược Thủy thập phần bất mãn.

Chu Nhược Thủy gọi lên một nụ cười lạnh, khinh thường nhìn Lý di nương.

"Lý di nương có con mắt nào nhìn đến ta dọa Nhị muội? Lý di nương, Nhị muội là Thượng Thư phủ Nhị tiểu thư, dù là thứ xuất di nương sinh ra, cũng không phải di nương người nỡ nô nỡ chủ có thể thẳng gọi tên."

Chu Nhược Thủy nói xong sắc mặt Lý di nương lập tức khó coi, Chu Nhược Thủy trong lòng khinh thường, kiếp trước mình có thể đánh bại Lý di nương, chỉ nhìn đến tâm mẫu thân như nước lạnh lười đối phó nàng ta thôi. Một đời này, mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua đôi mẹ con này.

"Còn có, Lý di nương, người bắt quá là di nương, khi nào có thể ngồi xuống nói chuyện? Nhị muội còn đứng?"

Nước Đại Tề có đích thứ tôn ti thập phần rõ ràng. Con vợ cả ở trong nhà địa vị cao, mà di nương, bắt quá là nô tài, trừ phi ban ngồi, nếu không tuyệt không thể ngồi. Lý di nương ở Thượng Thư phủ xưa nay ngang ngược kiêu ngạo, không nghĩ tới hôm nay Dư thị không mở miệng lại bị Chu Nhược Thủy răn dạy.

Lý di nương tưởng phản bác lại phát hiện vô pháp mở miệng, luật Đại Tề như này, Lý di nương chỉ có thể cắn giận đứng dậy. Chu Nhược Thủy là đích nữ, so thứ nữ cao không phải nhỏ tí tẹo, so di nương càng không biết cao thế nào.

Lý di nương thâm hận không thôi, tuy chưa từng dùng ánh mắt oán hận bắn thẳng đến Chu Nhược Thủy, nhưng đáy mắt lãnh quang lại hận. Di nương! Di nương! Vì sao chính mình là thiếp! Rõ ràng lão gia yêu thích mình, lại bị Dư thị cùng một đôi con cái chiếm thế thượng phong!

So sánh với Lý di nương không cam lòng, Dư thị cùng Chu Hàn Minh còn lại có chút kinh ngạc Chu Nhược Thủy, cử chỉ hôm nay, như thế nào đột nhiên nhắm vào Lý di nương? Bắt quá hai người đều có chừng mực người, nghĩ đêm nay trở về hỏi một chút Chu Nhược Thủy xem.

"Lão gia tới." Nhìn đến Lý di nương thua ở trong tay Chu Nhược Thủy, Vệ di nương cùng Tề di nương đều cao hứng. Hai người vốn định mượn cơ hội nói Lý di nương vài câu, lại phát hiện Chu Thái tới, vội vàng mở miệng hành lễ.

"Phụ thân." Nhìn đến Chu Thái tới, Chu Nhược Thủy biết, bên ngoài đấu tranh tạm thời kết thúc, chẳng qua, kế tiếp thời giãb ăn cơm, không biết có thể hay không thái bình.

Chu Thái tới, tự nhiên là muốn ăn cơm. Chu Thái ngồi vào chủ vị, Dư thị ngồi vào bên tay trái Chu Thái, Chu Nhược Thủy ngồi gần Dư thị, Chu Hàn Minh ngồi vào bên phải Chu Thái.

Lý di nương nhìn đến vị trí Dư thị mẫu tử ba người thâm hận không thôi. Chính nàng cũng sinh một con nam một nữ, lại vĩnh viễn ngồi không đến vị trí này!

Mọi người ngồi xuống, lúc ăn và ngủ không nói chuyện, không nói một tiếng dùng xong bữa tối. Sau khi kết thúc, Lý di nương mở miệng nói:

"Lão già, giáo tập ma ma của nhị tiểu thư hôm nay hồi hương tể tử đi, ti thiếp nghĩ, nhị tiểu thư mấy ngày nay có hay không cùng đại tiểu thư học tập, cũng hảo không bị lùi về sau."

Lý di nương tươi cười đầy mặt, sắc mặt mầu tử Chu Nhược Thủy đều âm âm. giáo tập ma ma chính là từ trong cung tới, Lý di nương nghĩ chiếm tiện nghi nghĩ thật tốt.

"Lão già, nếu Thủy ma ma là lão ma ma trong cung, lúc ấy tới trong phủ chỉ nói dạy dỗ nếu thêm một người. Dung nhi muốn học, Ngô ma ma nhưng không nhất định sẽ dạy. Nếu chọc đến Ngô ma ma bất mãn hồi cung hưởng quý phi nương nương cáo trạng, chúng ta Thượng Thư phủ sẽ nhiều sinh sự."

Dư thị mất thấy Chu Thái liền đồng ý, nhàn nhạt nói. Chu Thái vừa định nói liền nghẹn ở trong miệng, nghe xong Dư thị nói không thể không nuốt trở vào.

"Phu nhân nói có lý. Dung nhi, ma ma trở về phía trước, trước cùng Liên Nhi cùng nhau học đi."

Chu Thái sau khi nói xong lắc lắc ống tay áo, mang theo một tia không mau rời đi. Dư thị thấy Chu Thái đi rồi, cũng đứng dậy, mang theo chính mình một đôi nhi nữ rời đi.

Chu Nhược Thủy đi theo sau Dư thị, khoe miệng nổi lên một tia nhàn nhạt ý cười. Kiếp trước kiếp này, Lý di nương đều đưa ra yêu cầu này. Bất đồng chính là, kiếp trước mầu thân nhin. Nhưng Ngô ma ma lại cảm thấy mầu thân không tôn trọng nàng, ngày thứ hai liền chưa từng đến. Sau lại, mầu thân liền cùng Hoàng Hậu, Diệp quý phi quan hệ phai nhạt.

Kiếp này, chính mình đầu tiên là nhắm vào Lý di nương, mầu thân sợ cũng cảm giác được, lúc này mới cự tuyệt Lý di nương. Ngẫm lại mới vừa rồi Lý di nương ăn một bộ dáng, mầu thân lạnh nhạt lại theo bộ dáng chính mình, Chu Nhược Thủy tâm tình thì tốt lên.

Chu Liên, nữ nhi Tề di nương, Thượng Thư phủ tam tiểu thư, năm bảy tuổi.

Vài vị chủ tử đi rồi, sắc mặt Lý di nương một chút âm trầm lên, hung hăng trừng hướng hướng Dư thị rời đi. Vệ di nương cùng Tề di nương nhìn nhau cười, sóng vai rời đi.

"Tiện nhân! Ý vào thân phận chính thất như thế ức hiếp ta, chúng có một ngày, ta nhất định phải khiến ngươi thân bại danh liệt, chết không toàn thây!"

Lý di nương phần hận mang theo Chu Dung cùng chu Hàn Thiên trở về Lục Cúc Uyển. Mà Chu Nhược Thủy Chu Hàn Minh còn lại là đi Dư thị Triều Hà Uyển.

"Nhược Thủy, ngươi hôm nay vì sao nhắm vào Lý di nương?"

Ba người ngồi xuống, vú nuôi Dư thị Hứa ma ma dâng trà, Dư thị liền mở miệng hỏi. Mà Chu Hàn Minh cũng là nhìn về phía Chu Nhược Thủy, duy Hứa ma ma về mặt nghi hoặc.

"Lý di nương là thiếp, thiếp nên có bộ dáng của thiếp. Mầu thân, ngài là phu nhân thượng thư, Nhược Thủy cùng ca ca là con vợ cả, vẫn luôn bị một tiểu thiếp nhỏ trong tối ngoài sáng khiêu khích tính là chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người thân

Editor: Tiểu Nhã

Dư thị có chút kinh ngạc khi nghe Chu Nhược Thủy nói như vậy, nàng xem ra, nữ nhi xưa nay cao ngạo lãnh đạm, đối tiểu thiếp chưa bao giờ dễ bụng, hôm nay nói ra lời như vậy, Dư thị không khỏi nhíu mày.

"Đã phát sinh chuyện gì? Như thế nào đột nhiên nghĩ đến điều này?"

Dư thị khó hiểu, Chu Hàn Minh cũng như thế. Chu Nhược Thủy nhìn hai người thân cận nhất, hơi trầm tư. Chu Nhược Thủy biết, việc mình chết qua một lần trọng sinh trở về không thể nói cho mầu thân cùng ca ca, nhưng nói như thế nào mới có thể làm cho bọn họ yên tâm đây.....

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, sau một hồi Chu Nhược Thủy hạ quyết tâm, chậm rãi mở miệng:

"Nữ nhi mấy ngày hôm trước mơ một giấc mộng, trong mộng nữ nhi chết thảm, mầu thân cùng ca ca sau khi nữ nhi chết bị Lý di nương hãm hại đến chết. Người ta nói, mộng là cảnh báo, nữ nhi nghĩ, nếu Lý di nương không có năng lực này, mầu tử ba người chúng ta mới có thể bình an."

Chu Nhược Thủy nửa thật nửa giả nói. Mà Dư thị cùng Chu Hàn Minh nghe được có chút khiếp sợ, lấy mộng cảnh báo, việc này đều không phải không

có phát sinh qua, nhưng từ Chu Nhược Thủy trong miệng nói ra, hai người cảm thấy thập phần quý dị.

"Lấy mạng cảnh báo, không khỏi vớ vẩn." Chu Hàn Minh nhàn nhạt nói.

Dư thị nhìn Chu Nhược Thủy, xưa nay con người không có gọn sóng lộ ra một trận nhu sắc. Dư thị nhìn một đôi nhĩ tử, ngẫm lại bọn họ đã chín tuổi. Chín năm này, có phải hay không bởi vì chính mình đối Chu Thái lạnh nhạt, mới khiến bọn họ trưởng thành sớm.

"Nhược Thủy, người thật sự quyết định?" Dư thị không để ý tới lời Chu Hàn Minh nói, chỉ nhẹ nhàng thờ dài một tiếng sau hỏi Chu Nhược Thủy.

Chu Nhược Thủy nghiêm túc gật đầu. Dư thị bất đắc dĩ sờ lên trán Chu Nhược Thủy, ôn nhu nói

"Nàng là di nương, tóm lại là trưởng bối của người. Ta là Thượng Thư phủ đương gia chủ mẫu, đối phó nàng, người chó có động thủ, chỉ khiến người thanh danh có hại."

Dư thị tuy lãnh đạm, nhưng đối hai đứa con lại là yêu thương. Dư thị biết, tự nữ nhi nhận định triết lý sẽ không thay đổi, một khi đã như vậy, từ nàng khiến mẫu thân vì nàng giải quyết nỗi lo về sau.

Chu Nhược Thủy cùng Chu Hàn Minh nghe được Dư thị nói đều khiếp sợ không thôi. Mấy năm nay, Dư thị mặc kệ tiểu thiếp, thỉnh an hầu hạ chưa bao giờ muốn các nàng lại đây. Hôm nay bị chính mình nói mấy câu ngăn ngại liền thay đổi thói quen mười năm.

"Nương....."

Chu Nhược Thủy hốc mắt nóng lên, phác gục trong lòng ngực Dư thị. Dư thị nhìn nhiều năm không quen nữ nhi như thế làm nũng, trên mặt lộ ra tươi cười, càng cảm thấy đến quyết định của chính mình không có sai.

Mẫu tử ba người nói xong việc này, bắt đầu nói đến chuyện thú vị khác. Chu Hàn Minh hiện giờ ở Quốc Tử Giám đọc sách, người hần quá mức lãnh đạm, trừ bỏ Bình Nam hầu cùng hần còn có nói mấy câu, người khác có liên hệ cực nhỏ.

Chu Nhược Thủy nhìn không ai hại chết mẫu thân cùng ca ca, này một mảnh ám áp Chu Nhược Thủy thỏa mãn không thôi. Chu Nhược Thủy ám đạo, một đời này, chúng ta mẫu tử ba người nhất định phải sống hảo hảo!

Sau một hồi, sắc trời đến trưa, Chu Nhược Thủy, Chu Hàn Minh đứng dậy trở về phòng.

"Muội muội, cảm thấy người thế nào không giống trước." Trên đường, Chu Hàn Minh nhàn nhạt mở miệng.

"Ca ca đa tâm. Ta còn là ta, vẫn là nữ nhi nương, muội muội của ca ca." Chu Nhược Thủy mang theo ý cười nói. Chu Hàn Minh dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn cùng muội muội chính mình không sai biệt lắm, cuối cùng chưa nói cái gì.

"Người không muốn nói, ta không miễn cưỡng. Chỉ cần người nhớ rõ, chúng ta vĩnh viễn đều ở phía sau sau."

Chu Nhược Thủy nghe được lời này trong lòng cảm động, đây mới là người thân! Những người đó thương tổn chính mình, lại sao xứng làm người thân chính mình.

"Ta biết, ca ca nhất định sẽ bảo hộ Nhược Thủy cùng mẫu thân."

Chu Nhược Thủy trọng cảm động, lộ ra một mảnh thiết tình ý cười.

Chu Hàn Minh nhìn đến nụ cười này giật mình, đã bao nhiêu năm, Nhược Thủy vẫn luôn lạnh nhạt cao ngạo, tươi cười nhiều ít chưa từng gặp qua.

Chu Hàn Minh cười cười, tiến lên néo néo Chu Nhược Thủy còn mang theo gương mặt tính trẻ con, cười nói:

"Vẫn là tiểu nha đầu....."

Chu Hàn Minh nói xong buông tay ra xoay người đi nhanh về phía trước. Chu Nhược Thủy nhướn mày, tiểu nha đầu? Tính tính chính mình kiếp trước hơn nữa tuổi tác kiếp này, đều thành hơn phụ nhân hai mươi.

Chu Nhược Thủy mang theo ám áp người thân trở lại Nhược Hoa Uyển. Tắm gội xong, Chu Nhược Thủy ngồi ở đầu giường, suy tư mấy năm nay phát sinh chuyện gì. Chu Nhược Thủy nghĩ, nếu trọng sinh, nhất định phải thay đổi vận mệnh chính mình.

Sống một đời, thời điểm chính mình chết tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thập phần kịch liệt. Vị hôn phu chính mình trấn quốc hầu Thế tử Lục Hiến Ngọc. Tuy Chu Nhược Thủy đối với hần không cảm tình, nhưng hần cùng Chu Dung thể nhưng thông đồng gian dối. Nghĩ đến, Chu Dung già qua, phụ thân nhất định hận Thập hoàng tử.

Chu Nhược Thủy cười lạnh không thôi, nhân phẩm Lục gia như vậy, thập hoàng tử lại do Lục gia dạy dỗ ra, lại có thể tốt đến nào đi!

Chu Nhược Thủy lại nghĩ đến, kiếp trước, người nhất xác mẫu tử ba người thế nhưng là Định Vương. Định Vương lúc ấy là đệ đệ Thái tử, tay cầm trọng binh. Chu Nhược Thủy có thể nghĩ đến, người cuối cùng đang cơ nhất định là Thái tử, Thượng Thư phủ cuối cùng nhất định bị chém giết không còn một mảnh!

Nghĩ kết cục như vậy, Chu Nhược Thủy cảm thấy vui sướng không thôi. Hiện giờ ba tháng, qua mấy tháng Cảnh Đức đế liền sẽ lập hiện tại Diệp quý phi làm hậu. Chu Nhược Thủy nghĩ, có thể hay không là cơ hội.

Dur thị cùng Diệp quý phi quan hệ còn tính không tồi, bằng không cũng sẽ không từ Diệp quý phi kia đi tìm giáo tập ma ma. Kiếp này, nếu có thể cùng Diệp quý phi quan hệ càng tiến thêm một bước, ai dám giống như kiếp trước hãm hại mẫu tử ba người chúng ta?

Đáy mắt Chu Nhược Thủy hàn quang hiện ra, Lý di nương, một đời này, ta nhất định bắt các người mẫu tử ba người trả nợ!

Ngày kế, ánh sáng mặt trời dâng lên, Dur thị sai Hứa ma ma truyền đạt đến các viện, mỗi ngày thỉnh an. Tin tức này vừa ra, các di nương đều khiếp sợ không thôi, này Dur thị mười năm không đề ý tới thể sự, hiện tại là muốn tự quản lý?

Không ít di nương không muốn, nhưng ngại thân phận Dur thị đương gia chủ mẫu, các nàng không dám không tới. Thả, này mười năm tới, quyền hậu viện ở Dur thị kia càng vững vàng, các di nương đều tiến tới Triều Hà Uyển, mười năm đều lần đầu tiên thỉnh an.

"Phu nhân, ti thiếp đã tới chậm. Đây là lão gia, bảo ti thiếp hảo hảo nghỉ ngơi, bỏ lỡ giờ thỉnh an phu nhân, thỉnh phu nhân chớ trách."

Đang lúc các di nương thấp thỏm bất an cùng Dur thị câu được câu không khi nói chuyện, Lý di nương rút cuộc tới. Mọi người nhìn tư thái Lý di nương, mới vừa vào cửa không hai năm di nương hàm chứa hận ý ghen ghét gắt gao nhìn chằm chằm nàng, mà cùng Lý di nương không sai biệt thời gian lắm vào cửa, tỷ như Tề di nương, còn lại là về mặt xem kịch vui.

Tề di nương là vào tám năm trước tiến vào cửa Thượng Thư phủ, lúc ấy Dur thị có mang, Tề di nương chính là nhớ rõ, Lý di nương kia sẽ mỗi ngày làm bộ làm tịch kích thích Dur thị, kết quả bị Dur thị nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu sửa trị ba tháng hạ không tới giường. Tề di nương nghĩ, Lý di nương này có lẽ đều đã quên thù đoạn Dur thị sắc bén, lãnh đạm bề ngoài.

Lý di nương nửa uốn gối hành lễ, Dur thị đương nhiên không phát hiện, quay đầu cùng Tề di nương nói chuyện.

"Hôm qua nhìn thấy tam tiểu thư, quy củ học không tồi. Quá mấy ngày Đại phu nhân Diệp phủ có tiệc mừng thọ, dẫn nàng cùng nhau đi theo."

Dur thị nói xong biểu tình Tề di nương lộ ra kinh hãi. Diệp phủ, đó là mẹ đẻ của quý phi trong cung, nhà ngoại Hiền Vương. Có thể đi Diệp phủ, đều quan to hiển quý. Tuy rằng tam tiểu thư còn nhỏ, nhưng nếu có thể ở trước mặt quý nhân lộ ra ấn tượng tốt, đó là có đại phúc khí.

"Ti thiếp tạ phu nhân ân điển." Tề di nương vui mừng vội đứng dậy hướng Dur thị hành lễ nói lời cảm tạ.

Tề thị ngồi xuống sau, Dur thị lại nhân nhạ nói:

"Buổi chiều ta sẽ truyền sư phó Lan Thêu các tới may cho tam tiểu thư một bộ đồ mới, trở về hảo hảo dạy tam tiểu thư học quy củ, tiệc mừng thọ Diệp phủ chớ có sai lầm."

Tề di nương thấy Dur thị nói xong liền tục gật đầu "Ti thiếp hiểu được, ti thiếp nhất định giám sát tam tiểu thư, sẽ không ném thể diện Thượng Thư phủ."

Tề di nương thấp phần vui mừng, mà còn liếc sắc mặt Lý di nương cực kỳ khó coi. Nàng làm sao nhìn không ra tới, Dur thị đây là cố ý làm khó dễ mặt chính mình.

"Phu nhân, ngài cũng không thể bắt công. Chỉ mang tam tiểu thư không mang theo nhị tiểu thư đi." Lý di nương không cam lòng, mắt lóe nhìn thấy bộ dáng Tề di nương vui mừng, mở miệng nói.

Lúc này Dur thị giống như rút cuộc chú ý tới Lý di nương, bình tĩnh nâng chung trà lên, uống một ngụm sau đó mới nhân nhạ mở miệng:

"Bất kính mẹ cả là bất hiếu, bất kính đích tỷ vì không tôn, quy củ nhị tiểu thư, ta coi chẳng ra gì, liền lưu tại trong nhà học đi, để tránh mặt trời mọc ra cửa khiến Thượng Thư phủ gặp tai họa."

Dur thị không mẫn không nhạ nói xong, Lý di nương rút cuộc nhịn không được, một chút đứng dậy, thân mình quơ quơ, híp mắt nhìn Dur thị, bắt mẫn nói

"Phu nhân hảo sinh bất công, nhị tiểu thư tài nghệ song toàn, như thế nào khiến Thượng Thư phủ mất mặt. Phu nhân đây là không thể gặp ti thiếp cùng nhị tiểu thư hảo đi?"

Lý di nương khiêu khích nhìn Dur thị. Mí mắt Dur thị đều chưa từng nâng một chút, nhìn chằm chằm chén trà trong tay, cũng không nhìn Lý di nương, chỉ hỏi: "Lý thị, ta cho người đứng dậy sao?"

Lý di nương nghe được lời này sắc mặt cứng đờ, hung tợn nhìn chằm chằm Dur thị, đột nhiên nhớ tới, năm đó Dur thị cũng là bộ dáng như thế này không lạnh không nóng, chẳng những câu đi tâm Chu Thái, còn khiến trong nhà hai cái lão bất tử vẫn luôn phù hộ.

"Ti thiếp hành lễ lâu như vậy, phu nhân nếu là thấy vì sao không cho ti thiếp đứng dậy? Ti thiếp cũng chưa từng làm sau cái gì, phu nhân cố ý làm khó."

Lời Lý di nương vừa nói xong, khoe miệng Dur thị giờ lên trào phúng tươi cười:

"Lý thị, người bắt quả là di nương, nô tài Thượng Thư phủ, bốn phu nhân là đương gia chủ mẫu, bảo người hành lễ lại như thế nào? Lý thị, chớ quên thân

phận chính người, người chỉ là một nô tài sao có thể nói lại bổn phu nhân"

Dur thị trái một câu nô tài phải một câu nô tài, khiến sắc mặt Lý di nương trắng bệch. Lý di nương vốn không phải người thông minh, nhưng nàng sẽ khiến Chu Thái vui vẻ lại đủ nhẫn tâm mới có địa vị hôm nay.

Hiện tại bị Dur thị dăm ba câu liền nói không ra lời, di nương khác nhìn đến đều vui sướng khi người gặp họa, duy nhất chỉ có Lý di nương đem Dur thị ở trong lòng không ngừng mắng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiệc mừng thọ

Editor: Tiểu Nhã

Năm ngày sau, tiệc mừng thọ của Diệp Đại phu nhân.

Năm ngày, Lý di nương cùng Chu Dung nhảy nhót lung tung nghỉ đem Chu Dung đưa đi tham gia tiệc mừng thọ. Nhưng Dur thị không nói, Chu Thái đi nói cũng không có đáp ứng.

Vô pháp, Lý di nương cùng Chu Dung chỉ có thể tro mắt nhìn Dur thị mang theo Chu Nhược Thủy, Chu Hàn Minh cùng Chu Liên đi đến Diệp gia tham gia tiệc mừng thọ.

Chu Nhược Thủy ăn mặc áo váy tím nhạt thêu hoa mai, khoác áo choàng trắng Lục Ngạc mai, khoác đến da thịt càng thêm tuyệt mỹ. Trên đầu khéo léo búi tóc hai bên, trâm hồng nhạt cài giữa đỉnh hoa lưu li nhỏ dưới thêm tua thoa, đi trên đường, tua tinh tế sai động, dường như đem ánh sáng mặt trời đều hội tụ lại ở mặt trên, bắt mắt loá mắt.

Khi Chu Dung chạy đến cửa hy vọng Dur thị mang theo mình cùng đi nhưng nhìn đến Chu Nhược Thủy trang điểm, đôi mắt ghen ghét đều đỏ lên.

Chu Nhược Thủy quần áo trang sức tất cả chi phí xưa nay là tốt nhất trong phủ, không chỉ vì nàng là đích nữ, càng bởi vì của hồi môn Dur thị phong phú.

Chu Nhược Thủy đi qua bên người Chu Dung, thấy nàng lộ ra ghen ghét tham lam thần sắc lạnh lùng cười. Kiếp trước chính mình sau khi chết, mẫu thân cùng ca ca chết thảm, xúi hời môn của mẫu thân liền rơi vào tay Lý di nương. Đời này, Chu Nhược Thủy tuyệt không sẽ cho mẹ con Lý di nương cơ hội!

Chu Nhược Thủy cùng Dur thị đều lựa chọn làm lơ Chu Dung, hai người lên xe ngựa, Chu Liên cũng đi lên xe ngựa.

Chu Dung nhìn thấy ngày thường chính mình từ trước đến nay khinh thường Chu Liên đều có thể đi, hơn nữa quần áo trang sức trên người so với chính mình đeo còn đẹp để quý giá, thiếu chút nữa bị tức phát khóc.

Mẹ đẻ Chu Liên Tề di nương là kinh thành phú thương, trong tay tiền bạc rất nhiều, Chu Liên lại là nữ nhi duy nhất Tề di nương, Tề di nương càng bỏ được trên người Chu Liên ít bạc.

Lúc xe ngựa rời đi, Chu Dung như cũ ở cửa Thượng Thư phủ, đến khi xe ngựa không thấy bóng dáng đâu, Chu Dung dậm chân, chạy tới Lục Cúc Uyển.

Lý di nương nhìn đến Chu Dung nổi giận dùng dùng chạy đến phòng, phân phát những hạ nhân lui ra, cũng vào phòng, nhìn đến vẻ mặt Chu Dung dữ tợn biểu tình, nói:

"Bộ dáng này của người nếu là bị cha người thấy, đừng nói yến hội này, lần sau có yến hội đều không có phần của người!"

"Di nương, ta không cam lòng! Dựa vào cái gì hai tiểu tiện nhân có thể đi tiệc mừng thọ, ta không thể đi!"

Chu Dung thấy Lý di nương không an ủi chính mình còn quở trách chính mình càng thêm bất mãn, hung hăng gạt một bộ đồ sứ, Lý di nương thấy nữ nhi như thế thiếu kiên nhẫn, đôi mắt nhũn lại, nhẫn nại nói:

"Không cam lòng lại như thế nào? Người không phải đích nữ, phu nhân không mang theo người đi, cha người cũng không có biện pháp, người không cam lòng cũng phải cam lòng."

Lý di nương mấy ngày nay xem như suy nghĩ cẩn thận, Dur thị mấy ngày nay không hề mặc kệ di nương trong phủ, cũng sẽ không lại mặc kệ thứ tử thứ nữ. Tuy không biết vì sao Dur thị đột nhiên thay đổi tính tình, nhưng Lý di nương biết, chính mình không thể lại như vậy đối đãi Dur thị.

Chu Dung nghe xong lời Lý di nương nguyên bản gương mặt dữ tợn dần dần khôi phục ban đầu, trong ánh mắt tràn đầy tính kế, lập loè không chừng, sau đó gọi lên một trận cười lạnh.

"Ta đã biết. Di nương ngươi yên tâm, về sau ta nhất định vững vàng. Chỉ cần nữ nhi tính kế thích đáng, vị trí đích nữ nhất định là nữ nhi, mà di nương cũng sẽ trở thành phu nhân Thượng Thư phủ!"

Dư thị cùng Chu Nhược Thủy lúc này ngồi xe ngựa, cũng không biết đối thoại mẹ con Lý di nương. Máy người ngồi xe ngồi gần một canh giờ mới đến Diệp phủ.

Diệp phủ ở phía đông kinh thành, được xưng "Khu Quý nhân". Nơi này ở đều là vương công đại thần trăm năm thế gia.

Mà Thượng Thư phủ, bất quá mười mấy năm, khu quý nhân phía Đông căn bản mua không nổi tòa nhà, chỉ có thể ở phía Nam "Khu người giàu". Khu người giàu đều là một ít ở kinh thành, căn bản là quan viên hoặc là phú thương. Thượng Thư phủ về điểm của cái ở phía Nam có cái tòa nhà thực không dễ dàng, tòa nhà kia vẫn là phụ thân Dư thị cấp cho.

Chu Nhược Thủy suy nghĩ, Chu Thái hôm nay đoạt được, rốt cuộc có vài phần thực lực ở bên trong.

Nhưng không để Chu Nhược Thủy nghĩ nhiều, xe ngựa ngừng lại, tới Diệp phủ rồi. Trước cửa Diệp phủ người đến người đi, làm tiệc mừng thọ Diệp Đại phu nhân tiệc, Diệp gia tương lai đương gia chủ mẫu, nhà ngoại Hiền Vương, tự nhiên đón đi rước về, thập phần náo nhiệt.

Chu Hàn Minh đã chín tuổi, bị gã sai vặt đón đi vào tiện viện. Dư thị, còn lại là mang theo Chu Nhược Thủy cùng Chu Liên đi theo ma ma đi hậu viện chỗ chiêu đãi nữ quyến.

Dọc theo đường đi, khắp nơi dùng đá cẩm thạch tạo thành hình thoi tinh xảo vô cùng, đi qua khúc hành lang tới đình sâu xa, phóng nhãn nhìn lại, một gạch một ngói một cây một gỗ đều lộ ra khí chất, mà đại khí, nơi chốn rất nhỏ lộ ra chỗ tạo hình tinh xảo.

Đi một hồi lâu rốt cuộc đi vào hoa viên tổ chức yến hội. Trong hoa viên cảnh tượng một mảnh muôn phần náo nhiệt, đã có chút khách tới rồi, hoặc tốp năm tốp ba cùng ngắm hoa, hoặc ở đình hóng gió thưởng trà nói chuyện phiếm, đương nhiên chủ nhân làm yến hội Diệp Đại phu nhân còn chưa lộ diện.

Ma ma dẫn các nàng đến hoa viên sau liền rời đi, ở chỗ này có người khác hầu hạ. Mà lúc này, Hiền Vương phi cùng Diệp Đại phu nhân cùng nhau tới, mọi người nhìn thấy Hiền Vương phi vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Chư vị đều đứng lên đi. Hôm nay là sinh nhật đại cữu mẫu, bốn phi bất quá là khách nhân tới chúc mừng, không cần đa lễ."

Hiền Vương phi nhìn thấy mọi người hành lễ, ôn hòa bảo mọi người đứng dậy. Tiếp theo, cùng Diệp Đại phu nhân đi đình ngồi hóng gió. Thực mau, chung quanh hai người xuất hiện không ít mệnh phụ tiểu thư, tranh nhau cùng hai người dựng quan hệ.

Lần này, Chu Nhược Thủy mới cẩn thận đánh giá Hiền Vương phi, thái tử phi tương lai. Chu Nhược Thủy nhớ rõ, Hiền Vương phi là nữ nhân đoan trang ôn hòa, cùng Hiền Vương cảm sát hòa ninh (hỗ trợ phu quân) rất được Diệp quý phi coi trọng.

Dư thị mang theo Chu Nhược Thủy, Chu Liên hiện tại bên bụi hoa, Dư thị nhìn đến cách đó không xa một đám tiểu cô nương, nói:

"Nhược Thủy, các cô nương trẻ tuổi đều ở kia ngắm hoa đâu, ngươi mang theo Tam muội muội qua chơi đi, nhớ không nên quên mất lễ nghĩa."

Chu Nhược Thủy cùng Chu Liên nghe xong đều đồng ý, Dư thị lúc này mới đi nói chuyện với phu nhân kia mà mình biết.

Dư thị đi rồi, Chu Nhược Thủy liền dẫn Chu Liên đến chỗ các cô nương làm quen. Chu Liên là lần đầu tiên tham gia yến hội như vậy, ở chỗ này nàng một người đều không biết, thể xác và tinh thần đều có chút sợ hãi, chỉ có thể gắt gao đi theo Chu Nhược Thủy.

"Nhược Thủy....."

Chu Nhược Thủy từ trước không muốn tham gia yến hội, rất ít cùng Dư thị ra ngoài. Lâu như vậy không thấy, vài người đều mồm năm miệng mười xông tới.

Chu Nhược Thủy bình tĩnh đáp lại lời các tiểu thư nói, sẽ không quá mức lãnh đạm làm người cảm thấy thanh cao, cũng sẽ không quá phận nhiệt tình làm người cảm thấy nịnh nọt, cách nói năng khéo léo, một bộ dáng tiểu thư khuê các khí phái, lại chính là khí thế so bên người khác một phần không thể bằng được.

Phu nhân một bên âm thầm quan sát đều âm thầm gật đầu, lẫn nhau dò hỏi đây là cô nương nhà ai. Mà Chu Nhược Thủy cùng các nàng qua một trận hàn huyên, liền đem Chu Liên giới thiệu cho người khác.

Các tiểu cô nương vốn là tuổi không lớn, tuy Chu Liên là thứ nữ khiến các nàng chướng mắt, nhưng xem mặt mũi Chu Nhược Thủy cũng không có vắng vẻ Chu Liên.

"Nhược Thủy muội muội, ngươi chính là thật lâu không tham gia tiệc trà, hôm nay ngươi đã đến rồi, không lưu lại mấy bức bản vẽ đẹp ngươi nhưng không đồng ý đi!"

Nữ nhi Diệp Đại phu nhân Diệp Thanh Loan nhìn thấy Chu Nhược Thủy, hứng thú bưng bưng nói. Có Diệp Thanh Loan ngẩng đầu lên, những người khác ồn ào đi theo, Chu Nhược Thủy bị nháo không có cách nào, chỉ có thể đáp

"Thật sợ các người, ta họa chính là."

Chu Nhược Thủy trong lòng bất đắc dĩ, nàng một bộ dáng lạnh như băng, Diệp Thanh Loan trước nay đều mặc kệ, thấy chính mình thích liền muốn vẽ.

Bất quá quan hệ Chu Nhược Thủy cùng Diệp Thanh Loan không tồi, kiếp trước quan hệ hai người liền hảo, một đời này Chu Nhược Thủy nhìn thấy bạn tốt càng có cảm xúc.

Chu Nhược Thủy đồng ý, Diệp Thanh Loan lập tức sai người dâng giấy bút, đặt dưới tàng cây trên bàn đá.

Đám người Chu Nhược Thủy đi qua, Chu Nhược Thủy hơi hơi kéo ống tay áo, một thân phong hoa đứng yên trước bàn. Cầm lấy bút lông sói, hơi hơi suy tư một phen, ngay sau đó cúi đầu vẽ tranh.

Quanh thân Chu Nhược Thủy thanh lãnh phảng phất trải qua rèn luyện sinh tử, không dính một tia bụi bặm trong con người, không mang theo mây may tình cảm nào, một thân nữ tử áo váy tổ nhũ, bàn tay trắng nhỏ dài, múa bút vẩy mực, không có không kiên nhẫn.

Thực mau, Chu Nhược Thủy họa xong, buông bút lông sói. Diệp Thanh Loan thấy Chu Nhược Thủy họa xong rất hưng phấn, tiến lên cầm lấy bản vẽ đưa mọi người cùng thưởng thức.

Trên giấy Tuyên Thành, bách hoa nở rộ, muôn hồng nghìn tía khắp nơi nở rộ. Phấn hồng hoa đào, hạp lê tuyết trắng, hải đường kiều diễm, cạnh nhau nở rộ.

"Trên bức họa vận dụng ngòi bút tinh tế lưu loát, nhan sắc thần tiên lại rất hài hòa, hay cho một bộ bách hoa nở rộ." Diệp Thanh Loan tự đáy lòng tán thưởng.

Các vị tiểu thư vây quanh bức tranh người một lời ta một lời, thật náo nhiệt.

"Nhược Thủy, không bằng người ở trên bức họa viết lại một câu thơ?" Tần thị Lang gia, nhị tiểu thư Tần Tư Đình nói.

Chu Nhược Thủy nghĩ nghĩ, gật gật đầu. Từ bức họa trong tay Diệp Thanh Loan, cầm lấy bút ở góc trên bên phải viết nói:

"Một hoa độc khai không phải xuân,

muôn hoa đua thắm khoe hồng hương mãn viên."

Chu Nhược Thủy viết xong, trên mặt mọi người hiện ra kinh ngạc cùng cảm thán.

"Nhược Thủy, thơ người càng viết càng tốt!" Diệp Thanh Loan tán thưởng nói, đáy mắt toàn thưởng thức cùng bội phục.

Chu Nhược Thủy đậm đậm cười, không nhiều lắm ngôn ngữ. Kiếp trước, mình chính là tài nữ trong kinh thành, cũng khá nổi danh, một đời này, mình tuy rằng không quá đề ý hư danh, nhưng mượn điều này đã kích mẹ con Lý di nương, nàng vẫn rất vui lòng.

Mọi người nói nói cười cười, một hồi lâu sau, ma ma bên người Diệp Đại phu nhân lại thông báo khai tiệc. Diệp Thanh Loan đem bức họa giao cho nha hoàn bên người, dẫn mọi người đi trước.

Chu Nhược Thủy cùng Chu Liên tìm được Dư thị, liền cùng hướng bàn tiệc chính mình. Chu Thái là thượng thư nhị phẩm, trừ bỏ những quý tộc vương công hậu duệ, chỗ ngồi còn tính dựa trước.

Yến hội bỗng ngưng lại bởi việc dâng tặng lễ vật, công tử tiểu thư Diệp gia đồng loạt dâng lên hạ lễ. Chu Nhược Thủy nhìn những hạ lễ, phần lớn đều là tranh thơ thạch ngọc, cũng không quá nhiều ý mới.

Hiền Vương lần này lại đây, không chỉ thay Diệp quý phi đưa tới một đồng thọ lễ lớn, còn tự mình tặng Phật ngọc trắng trường thọ.

Trước mặt mọi người nhìn trân phẩm Diệp quý phi sai đưa tới, không ít người lộ ra thần sắc hâm mộ.

Chỉ chốc lát sau khi khai tiệc, thị nữ bùng lên thức ăn tinh xảo mà mùi hương tỏa bốn phía, trong vườn dư âm còn văng vẳng bên tai tiếng đàn sáo thanh nhạc, cảnh đẹp ý vui vũ đạo, mọi người hoà thuận vui vẻ.

Đang lúc Chu Nhược Thủy cho rằng yến hội liền như vậy qua đi khi, Trần quốc Hầu phu nhân lại đây. Hai năm trước, Lục Hiền phi vì Trần quốc Hầu thể tử cùng Chu Nhược Thủy tử hôn, Trần quốc Hầu phu nhân đó chính là bà bà tương lai Chu Nhược Thủy.

Chu Nhược Thủy nhìn đến Trần quốc Hầu phu nhân thì ánh mắt chợt lóe, một trận lạnh lẽo chợt hiện chốc lát rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kẻ thù kiếp trước

Editor: Tiểu Nhã

Trần quốc Hầu phu nhân Trương thị, sinh ra có gương mặt hiền lành, mặc một thân váy áo kim dệt lã la khí chất cao quý, nhìn Chu Nhược Thủy, nhiệt tình nắm tay Chu Nhược Thủy, cười nói:

"Nhược Thủy a, ta có chút bận chưa gặp người, rảnh rồi tới Hầu phủ chơi, ta đích thực thích mới nói với người."

Thích? Đấy lòng Chu Nhược Thủy khinh thường cười lạnh. Nếu thích, kiếp trước làm sao cam chịu tên cận bã Lục Hiển Ngọc cưới Chu Dung? Sao để mình rơi vào kết cục thế thảm?

Một đời này, hôn ước cùng Trần Quốc Hầu phủ, nàng nhất định sẽ bỏ. Kiếp trước có thù, nàng nhất định sẽ báo.

Chu Nhược Thủy thề, nàng nhất định sẽ khiến Trần Quốc Hầu phủ cùng Liễu gia ở kinh thành không nơi dừng chân.

"Gặp qua phu nhân!" Chu Nhược Thủy không dấu vết rút tay về, nhàn nhạt hướng Trương thị nhún người hành lễ.

"Gọi là bá mẫu, càng lớn càng khách khí với bá mẫu."

Trương thị lại lần nữa duỗi tay kéo Chu Nhược Thủy, mang theo thiết tình ca ngợi nói:

"Thoát một cái nhiều ngày không thấy, trở mã càng thêm xinh đẹp."

Bình tĩnh xem xét, Trương thị đối Chu Nhược Thủy con dâu tương lai vẫn rất vừa lòng. Tuy không phải xuất thân nhà hầu môn huân quý, lại có cha là nhị phẩm Thượng Thư, càng có ngoại tổ là đại quan biên giới.

Hai người đều là trọng thần tay cầm thực quyền, đối nhi tử chính mình là trợ lực cực hảo. Duy nhất khiến Trương thị bất mãn, chính là Chu Nhược Thủy kia tính tình lãnh đạm.

Phảng phất hết thảy đều không để ở trong mắt, giống như một người không có linh hồn giống như gỗ rồi:

"Phu nhân tán thưởng "

Chu Nhược Thủy lần nữa tránh đi tay Trương thị, vậy có vẻ quá mức cố tình, chỉ hơi hơi rũ xuống mí mắt dấu đầy mất đầy hận ý.

"Nhìn, còn thẹn thùng" Trương thị quay đầu nhìn Dư thị cười sung sướng.

"Phu nhân đừng ghẹo nàng."

Dư thị cũng lộ ra nụ cười từ ái, mặc cho ai khích lệ nhi nữ đều cao hứng.

Trương thị nhìn về phía Chu Nhược Thủy, Dư thị cười nhìn Chu Nhược Thủy nói:

"Ta cùng với phu nhân nói chuyện, người trước mang theo Liên Nhi đi chơi."

Chu Nhược Thủy gạt đầu cáo lui, mang theo Chu Liên trực tiếp đi Tây sương, cùng các tiểu thư nghe diễn.

Khi Chu Nhược Thủy cùng Chu Liên đi nửa đường, bỗng xuất hiện một đám công tử, khi bọn hắn nhìn đến Chu Nhược Thủy, không ít người đáy mắt hiện lên kinh ngạc.

Chu Nhược Thủy hiện tại chín tuổi, dù chưa nảy nở, nhưng một thân trang bị phong hoa quanh thân, hơi thở lãnh đạm, che đậy không được tuyệt sắc.

Công tử, vị hôn thê Chu Nhược Thủy của Lục Hiển Ngọc, Liễu thượng thư có Tử công tử Liễu An Chi cũng ở trong đó. Đương nhiên khi Lục Hiển Ngọc cùng Liễu An Chi nhìn đến Chu Nhược Thủy, đáy mắt đồng dạng lộ ra kinh điển quang mang. Bất đồng chính là, Lục Hiển Ngọc thuần túy cảm thán kinh ngạc, mà Liễu An Chi lại dâm tà.

"Nhược Thủy muội muội."

Lục Hiển Ngọc nhìn vị hôn thê càng....., các công tử xung quanh hâm mộ, hướng Chu Nhược Thủy đi tới.

Mà Chu Nhược Thủy, kiếp trước vì Lục Hiển Ngọc mà chết, đối Lục Hiển Ngọc cảm hận không thôi, nhìn đến hắn, Chu Nhược Thủy phát ra hơi thở lạnh băng càng thêm nồng hậu.

"Thế tử."

Bởi vì còn có không ít người ở đây, Chu Nhược Thủy không thể không để ý tới Lục Hiển Ngọc, cố đề sự ghê tởm mang theo Chu Liên cùng hành lễ.

Lục Hiển Ngọc nghi hoặc mà nhìn về phía Chu Nhược Thủy, nhảy bèn nhìn ra sự xa cách trên người Chu Nhược Thủy cùng chán ghét.

Như thế nào sẽ chán ghét chính mình đâu? Lục Hiển Ngọc trong lòng rất khó hiểu, bọn họ do Hiền phi tứ hôn sau khi gặp qua vài lần, tình tế nghĩ đến chính mình không có đắc tội nàng a? Khi nào mình bị nàng chán ghét như thế?

Lục Hiển Ngọc nghĩ không ra, mà Chu Nhược Thủy cũng không nghĩ cùng những người này nói chuyện.

"Thế tử, Nhược Thủy muốn cùng Tam muội muội đi Tây sương, còn thỉnh thế tử tránh đường."

Chu Nhược Thủy thấy Lục Hiển Ngọc không có ý rời đi, chỉ có thể mở miệng nói.

Lục Hiển Ngọc lúc này mới từ suy nghĩ hồi phục tinh thần, mang theo lời xin lỗi nói:

"Là ta không phải, Nhược Thủy muội muội đi trước."

Lục Hiển Ngọc nói liền tránh thân mình, Chu Nhược Thủy cũng không thèm nhìn Lục Hiển Ngọc liếc mắt một cái, mang theo Chu Liên nghênh ngang mà đi.

Chu Nhược Thủy đi vào Tây sương, trên sân khấu kịch đã xướng lên. Chu Nhược Thủy cùng Chu Liên ngồi xuống sau, Chu Liên bởi vì tuổi còn nhỏ, đối với sân khấu kịch náo nhiệt một chút liền hấp dẫn, xem mùi ngon.

Chu Nhược Thủy, lãnh đạm nhìn sân khấu kịch khí thế ngất trời, cảm thấy không thú vị. Thật vất vả chờ tan cuộc, Dư thị cũng đã trở lại, lúc này mới cùng Dư thị ngồi xe ngựa hồi phủ.

Trở lại Thượng Thư phủ, Chu Nhược Thủy liền trực tiếp trở về Nhược Hoa Uyển. Chu Nhược Thủy ở trong phòng, mặt âm trầm lợi hại.

Chu Nhược Thủy lấy trong tay áo ra cái khăn, mặt trên nhiễm vết máu, mà trên bàn tay còn tàn lưu vết thương mới vừa rồi ở Diệp phủ lưu lại.

Đây là khi Chu Nhược Thủy nhìn thấy Lục Hiển Ngọc cùng Liễu An Chi là lúc, nhin xuống ý muốn xông lên giết hấn lưu lại dấu vết, thần sắc Chu Nhược Thủy lạnh băng nhìn chằm chằm khăn, nhắm hai mắt hít một hơi thật sâu.

Chu Nhược Thủy mở hai mắt, kia hận ý ngập trời đi xuống. Chu Nhược Thủy biết, một đời này, nàng biết hết tương lai, nhất định có thể đem kẻ thù đời trước toàn bộ đẩy vào địa ngục.

Hiện giờ, chuyện nàng phải làm, chính là chờ! Chờ chính mình có thực lực, có cơ hội, đưa bọn họ từng bước từng bước diệt trừ.

Ngày kế tiếp sáng sớm, Chu Nhược Thủy gặp Dư thị ở Triều Hà Uyển cùng Dư thị dùng đồ ăn sáng. Đang lúc hai người dùng xong, các di nương cùng tiểu thư tới.

Chu Nhược Thủy nghi hoặc nhìn Dư thị, Dư thị từ ái sờ sờ đầu Chu Nhược Thủy, nói là chính mình phân phó bảo các nàng lại đây chọn lựa vải dệt trang sức quý báu, Chu Nhược Thủy mới gật gật đầu.

Trước đây, đều là Dư thị trực tiếp đưa đi các viện, hôm nay lại muốn các nàng cùng nhau lại đây chọn lựa, Chu Nhược Thủy cong cong khóe miệng, sợ hôm nay có trò hay nhìn.

"Hôm nay kêu các người tới, bởi vì mùa hè sắp đến, trong phủ gần đây vật liệu may mặc sa tanh cùng trang sức đều đã trình đi lên, theo lý muốn phân phát cho các vị tiểu thư cùng di nương. Hứa mà mà, sai bọn nha hoàn trình lên đây đi."

Di nương cùng tiểu thư thỉnh an xong, Dư thị nhàn nhạt nói. Dư thị nói xong, liền thấy mười cái quần áo được nha hoàn chỉnh tề nối đuôi nhau mà trình, mỗi người trong tay đều cầm cái khay tinh xảo, mặt trên chỉnh tề bày ba bốn loại nguyên liệu.

Khi Chu Dung thấy hai nha hoàn cầm đầu đựng vải, trong mắt không khỏi toát ra tham lam. Chu Nhược Thủy nhìn thấy lạnh lùng cười, vải trên hai cái khay, xưa nay ở Thượng Thư phủ, chỉ có Dư thị, Chu Nhược Thủy cùng Chu Hàn Minh mới mặc.

Chu Nhược Thủy nhàn nhạt đi ra phía trước, nhìn nhìn cái khay thứ nhất vải cùng trang sức, dư quang chính thoáng nhìn Chu Dung nôn nóng cắn chặt đôi môi, hai tay nhỏ nắm chặt khăn tay, sợ Chu Nhược Thủy mở miệng muốn lấy đi.

Chu Nhược Thủy nhẹ nhàng cười, một đời này, Chu Nhược Thủy yêu nhất nhìn đến dáng vẻ này Chu Dung.

Chu Nhược Thủy lơ đãng cầm lấy một bộ chi lữ hoa mai vàng, Chu Dung, nếu không phải có Lý di nương ngăn cản, sợ trực tiếp liền đi lên đem thứ mình nhìn trúng đều đoạt lấy.

"Đại tỷ tỷ quần áo thật xinh đẹp, có phải hay không do nguyên liệu làm? Nếu muội muội có thể có một cái liền cảm thấy mỹ mãn."

Chu Dung rốt cuộc nhìn không được khát vọng, nháy một đôi mắt vô tà nói, lời trong lời ngoài để lộ hâm mộ đơn thuần cùng khát vọng.

Chu Nhược Thủy nhìn mắt Chu Dung chỉ vải, đó là thiên tơ tằm trên thị trường ít có, Chu Nhược Thủy cười lạnh, một thứ nữ thôi, cũng dám nghĩ vật như

vậy.

"Làm càn! Lý thị, người chính là như vậy quân giáo nhị tiểu thư?" Dư thị thấy Chu Dung một bộ dáng tham lam trong lòng không vui, mở miệng quát lớn.

Chu Dung bị Dư thị quát lớn, đầu co rụt lại, tránh ở sau Lý di nương. Lý di nương nhìn một màn nữ nhi không biết cố gắng, âm thầm khẽ cắn môi, nói:

"Là ti thiếp quân giáo không chu toàn, thỉnh phu nhân nể tình Nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, tha thứ Nhị tiểu thư."

Lý di nương nói xong Dư thị lạnh lùng một tiếng hừ, Chu Nhược Thủy thấy chơi không sai biệt lắm, liền chỉ chỉ kia hai vãi tơ tằm thất băng, một lụa thủy quang, hai cuộn thêu tơ vàng cùng chỉ bạc.

Mà trang sức, Chu Nhược Thủy không chút khách khí cầm đi vòng tay tốt nhất cùng cây trâm. Chu Dung chỉ có thể mắt trông mong nhìn Chu Nhược Thủy lấy đi thứ tốt mình nhìn trúng, quai hàm phình phình, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Chu Nhược Thủy chọn thứ tốt, giao cho Mặc Trúc, Mặc Lan, mặt khác đi nương tiểu thư mới đi lên chọn lựa. Bởi vì đồ tốt nhất đã bị Chu Nhược Thủy cầm đi, Chu Dung hiện tại nhìn cái gì đều không vừa mắt.

"Vải này thích hợp Tam muội muội, Tề di nương, đưa Tam muội muội mang về đi."

Chu Nhược Thủy thấy Chu Dung đem bàn tay hướng về phía vải tốt nhất còn lại- gấm Tứ Xuyên, giành trước một bước cầm giao cho Tề di nương.

Tề di nương cũng biết hàng này, sờ lên gấm Tứ Xuyên kia trong nháy mắt, lại xem vải tươi sáng, bất chính thích hợp Chu Liên sao?

"Vẫn là tiểu thư thật tinh mắt, ti thiếp cũng cảm thấy vải này rất tốt."

Tề di nương lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận vải giao cho ma ma phía sau, Chu Dung thấy thế càng thêm bất mãn, rốt cuộc nhịn không được tính tình, nhìn Chu Nhược Thủy quát:

"Chu Nhược Thủy, đó là ta chọn trúng! Người dựa vào cái gì lấy đi! Còn có, Chu Liên tính cái gì, bắt quá một thứ nữ do ti tiện thương hộ sinh, dựa vào cái gì mặc cái tốt như vậy!"

Chu Dung rống, Lý di nương thầm kêu không tốt, nhưng không kịp nâng mở miệng, Dư thị kia lạnh nhạt lại hàm chứa thanh âm tức giận ở trong phòng vang lên:

"Chu Dung, đây là thái độ người cùng đích tỷ nói chuyện! Người học quy củ đi đâu rồi? Còn có, Tam tiểu thư là thứ nữ, Chu Dung người cũng là thứ nữ, người lại cho là thân phận mình rất cao quý?"

Dư thị nói xong, Chu Dung không cam lòng, đang muốn phản bác Dư thị, nhưng Lý di nương kéo Chu Dung ra sau người, Chu Dung chỉ có thể im miệng.

Mà lúc này, Chu Liên đang sợ hãi khóc ở trong lòng ngực Tề di nương, Tề di nương dùng một đôi mắt đẹp hung tợn trừng mắt mẹ con Lý di nương.

"Nhị tiểu thư bất kính đích tỷ, nhục mạ Tam tiểu thư, hôm nay bắt đầu cấm túc Phù Dung Uyển, khi nào sửa đổi sẽ thả ra."

Dư thị căn bản không để ý tới Lý di nương trực tiếp hạ lệnh, Lý di nương nghĩ cầu tình, Dư thị càng trực tiếp đánh gãy lời nàng còn chưa mở miệng nói:

"Từ trước ma ma dạy dỗ Nhị tiểu thư vô dụng, hôm nay liền sa thải, ngày mai ta sẽ một lần nữa tìm ma ma lại đây. Lý di nương, Nhị tiểu thư có hành động này người không thể thoái thác tội của mình, người nếu dạy dỗ không tốt cho Nhị tiểu thư, về sau liền không cần tái kiến. Hôm nay, người cùng Nhị tiểu thư không thể gặp nhau, miễn cho đem một tiểu thư đại gia, dạy dỗ không được."

Ánh mắt Dư thị lạnh băng nhìn Lý di nương, cả người Lý di nương run lên, lời nói ở trong cổ họng đều không nên lời.

Lý di nương biết, cầu Dư thị khai ân không được, chỉ có tìm Chu Thái mới có một con đường chuyển đổi.

Lý di nương không nói lời nào, việc chọn lựa vải dệt, trang sức tiếp tục tiến hành, nhưng việc này vừa xảy ra, các di nương chỉ nghĩ sớm rời Triều Hà Uyển, vì thế chọn thực mau, phân vải xong lúc sau từng người liền hồi sân.

Ánh mắt Chu Nhược Thủy nhìn bóng Lý di nương cùng Chu Dung rời đi, Lý di nương nhưng thật ra có tâm kên, đáng tiếc Chu Dung quá vội vàng.

Chu Nhược Thủy nghĩ, phải nhanh một chút đem một phòng Lý di nương nhỏ cô tận gốc, vẫn phải xuống tay Chu Dung.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Di nương tranh sủng

Editor: Tiểu Nhã

"Tiện nhân!"

Đội Lý di nương trở lại Lục Cúc uyển, ngồi ở trên ghế, Lý di nương duỗi tay hướng bên cạnh đảo qua, đem chung trà trên bàn "âm" một tiếng quét đến trên mặt đất.

"Di nương, đừng tức thân mình, ngấm lại Nhị tiểu thư, nàng còn đợi di nương giúp đỡ." Vương ma ma vội giúp đỡ thuận khí.

Wương ma ma nói xong bảo hai nha hoàn ở cửa tiến vào, một người thu thập mảnh nhỏ trên mặt đất, một người rót một ly trà cho Lý di nương.

Lý di nương còn không giải hận, trong lòng một đoàn lửa hướng lên trên, cầm lấy một chén trà hướng trên mặt đất ném xuống.

Tĩnh tĩnh chủ tử nhà mình rõ ràng, Đỗ Quyên cùng Đỗ Lan không dám ở thời điểm tốt nhất đi chịu chết, vì thế cúi đầu an tĩnh hầu ở một bên.

"Di nương, di nương."

Wương ma ma là vú nuôi Lý di nương, cau mày, giữ chặt Lý di nương tận tình khuyên nhủ:

"Di nương, nghĩ nhiều tới Nhị tiểu thư cùng Nhị thiếu gia, người như thế động khí không phải ở giữa đại phòng? Khiến mặt phòng khác nhìn chúng ta chê cười. Phu nhân trách phạt Nhị tiểu thư, ngài quay đầu liền xì hơi, truyền tới lỗ tai phu nhân, ngài cũng không có lợi!"

Lý di nương nghe xong lời Vương ma ma nói lúc này mới dừng tay, nhưng Lý di nương lại đột nhiên nghĩ đến, Chu Nhược Thủy tự dung đầu tháng tới nay, dường như thay đổi, tuy nói tính tình không biến đổi, nhưng lại không ngừng tự mình nhắm vào phòng này tự mình.

"Ma ma, Dur thị kia đối mẫu tử như thế nào đột nhiên đổi tính, liền thay đổi cá nhân, không ngừng nhắm vào ta cùng với Dung nhi, lúc này mới một tháng, Dung nhi đã bị răn dạy nhiều như vậy thứ, bị Dur thị cấm túc. Cứ thế mãi, phủ đệ này nơi nào còn cho chúng ta đứng chân!"

Lý di nương tức giận không thôi, nàng vốn do Chu Thái sủng ái, lại sinh hạ một trai một gái, so với Dur thị vô sủng, tại Thượng Thư phủ như bình phong.

Từ trước còn lão phu nhân lão thái gia, Dur thị chủ trì nội trợ thì thôi, nhưng khi bọn họ qua đời, bất luận chính mình như thế nào hướng Chu Thái nói bóng nói gió, Chu Thái trước sau không chịu đem nội trợ giao cho mình.

Kỳ thật đều không phải Chu Thái không nghĩ, chỉ là Chu Thái yêu quý thanh danh, coi trọng thanh danh cùng con đường làm quan, tuyệt không hy vọng rơi vào chuyện sủng thiếp diệt thế chọc đến Cảnh Đức đế chán ghét.

"Di nương đừng vội, tuy nói phu nhân cấm túc Nhị tiểu thư, không phải còn có lão gia sao? Phu nhân có thể đem Nhị tiểu thư cấm túc, lão gia có thể giải quyết. Di nương đừng quên, ngài mới là đầu quả tim trên người lão gia." (~ ~ tự sướng quá)

Lý di nương nghe được lời này, trên mặt rốt cuộc lộ ra tươi cười. "Không sai, ta mới là người lão gia sủng ái nhất."

Lý di nương lập tức có quyết đoán, quyết định hôm nay nhất định phải đem Chu Thái tìm đến chính mình, khiến Chu Thái gỡ lệnh cấm túc Chu Dung.

Ban đêm, Lý di nương tắm gội xong, cố ý chọn một kiện áo váy hơi mỏng, cổ áo mở rộng ra, bên hông buộc một đai lưng màu bạc, nhìn qua cực kỳ mê người.

Lý di nương càng chờ thời điểm châm hương liệu, chỉ chờ Chu Thái gần nhất, hai người cá nước thân mật.

Nhưng Lý di nương chờ mãi chờ mãi, thẳng đến giờ Tuất mà Chu Thái còn không có tới, nhìn ngoài phòng sắc trời, Lý di nương nóng nảy, cau mày phân phó Đỗ Quyên

"Người đi ra ngoài nhìn xem, Đỗ Lan kia đã chạy đi đâu, như thế nào sắc trời đã trễ thế này còn không có nhìn đến lão gia lại đây?"

Lý di nương nói liền nhìn gương sờ sờ bụi tóc, nhìn đến trang dung chính mình, mị nhân như tơ, càng chờ đợi Chu Thái lại đây.

Phía sau Đỗ Quyên được Lý di nương ra lệnh, lập tức chạy ra đi xem, một lát sau, Đỗ Quyên cùng Đỗ Lan thấp thòm bất an đi đến, Đỗ Lan đến mắt cũng không dám nâng, trong lòng run sợ nhìn Lý di nương.

Lý di nương nhìn bộ dáng Đỗ lan thấp phần nén giận, nhìn cửa lại không ai đi theo tiến vào, một tay đem gương đặt ở trên bàn trang điểm, quát lớn nói:

"Không phải cho người đi thư phòng kêu lão gia lại đây sao? Lão gia người đâu!"

Đỗ lan vừa nghe đến Lý di nương quát lớn hoảng loạn quỳ trên mặt đất, run run rẩy rẩy đem tin tức nói ra.

"Hồi bẩm di nương, lão... Lão gia đi Thủy di nương kia..... Thủy di nương sai người thỉnh lão gia đi qua....."

Lý di nương vừa nghe lời này khí phát run, "bang "một tiếng, đem toàn bộ trang sức trên bàn toàn bộ quét đến trên mặt đất.

"Thủy di nương tiện nhân kia! Thế nhưng đem lão gia dẫn đi rồi! Nàng cũng dám, cũng dám cùng ta đối nghịch!"

Đỗ Quyên Đỗ Lan thấy Lý di nương đã phát hỏa khí lớn như vậy, một tiếng cũng không dám hó, các nàng cũng không nghĩ tới Thủy di nương sẽ ở cửa thành Chu Thái đi.

Chu Thái mỗi lần hỏi phủ tất đi thư phòng, nhưng không nghĩ tới hôm nay thế nhưng thất bại.

"Di nương." Vương ma ma cách vách nghe được Lý di nương trong phòng nháo ra động tĩnh không nhỏ, biết hôm nay Chu Thái chưa từng tới, vì thế lập tức lại đây trấn an Lý di nương.

"Di nương, Thủy di nương bất quá là một người ngoài, ngài tội gì vì nàng sinh khí lớn như vậy? Không đáng giá!"

Thủy di nương xuất thân thanh lâu, tuy nói nơi bán nghệ không bán thân, nhưng ở gia đình đứng đắn chính là đồ vật không đặt được trên bàn.

Nhưng Vương ma ma đã quên, nàng khinh thường Thủy di nương, nhưng Lý di nương bất quá cũng là cái thiếp, ở trước mắt chính thất vợ cả, cũng bất quá là người ngoài. Nhiều nhất, là chủ tử thích làm loạn.

"Ta có thể nào không sinh khí! Thủy di nương vào cửa mới ba tháng, phân đi ta nhiều ít sủng ái! Ma ma, người đừng quên, lão gia còn trẻ, tiện nhân kia là hồ ly tinh, ai biết thường xuyên qua lại như thế có thể hay không liền có con nối dõi!"

Lý di nương nói con nối dõi mới là trọng điểm. Vương ma ma nghe mình bạch, đáy mắt cũng lộ ra một tia âm ngoan.

"Di nương, người có trai có gái không cần nóng vội. Lão gia muốn sủng di nương nào, người không lời nào để nói, chính là di nương, bọn họ có thể hay không vì lão gia sinh con trai, con gái, người chính là có thể làm chủ."

Vương ma ma nói dừng một chút, nhìn đến Đỗ Quyên Đỗ Lan phía sau, sai các nàng lui xuống đi, tiếp tục nói:

"Chỉ cần những tiểu tiện nhân đó không có hài tử, lão gia sớm hay muộn sẽ đối với các nàng chặt đứt sủng ái, chờ các nàng tuổi già sắc suy, di nương nghĩ như thế nào lẫn lộn liền như thế lẫn lộn, lão gia một câu đều sẽ không có."

Lý di nương nghe xong lời Vương ma ma, lâm vào trầm tư, một hồi lâu sau ngồi xuống uống ngụm trà, thờ dãi nói:

"Chỉ có như thế, việc này người tự mình đi làm, không cần cho người ta bắt được nhược điểm. Đặc biệt là phu nhân kia, nàng chính không dễ lừa gạt!"

Tuy Dư thị vẫn luôn nắm giữ nội trợ, nhưng Lý di nương được sủng ái, không chịu nổi có người đầu nhập vào đây, Lý di nương cũng nhân cơ hội thu mua không ít người, cho người ta hạ được tuy rằng tương đối khó khăn, lại cũng không phải chuyện không khả năng.

"Phu nhân yên tâm, lão nô nhất định làm thỏa đáng." Vương ma ma thấy Lý di nương hạ quyết tâm, mặt tươi cười, đồng ý.

Đồng thời, Bách Hợp Uyển, sân Thủy di nương. Rượu ngon món ngon, tiếng ca mạn vũ, Thủy di nương mặc lớn mặt, dáng múa quyền rũ, mị hoặc chúng sinh, đem Chu Thái mê hoặc, đầu óc choáng váng.

Thủy di nương càng không ngừng cùng Chu Thái uống rượu, uống mơ mơ màng màng Chu Thái nào chịu nổi gì Thủy di nương như thế trêu chọc, ôm Thủy di nương liền ở trên giường hảo một hồi lẫn lộn.

Sáng sớm hôm sau Lý di nương liền đứng dậy tiến đến Triều Hà Uyển thỉnh an, nghênh diện vừa lúc gặp Thủy di nương. Thủy di nương nhìn thấy Lý di nương không khỏi cong môi cười, hài hước nói:

"Tỷ tỷ, nghe nói người tới hôm qua đi thư phòng thỉnh lão gia, đều do muội muội không phải, không biết tỷ tỷ đi thỉnh, bằng không muội muội nhất định bảo lão gia đi bồi tỷ tỷ."

Thủy di nương nghĩ một đằng nói một nẻo nói, nhìn Lý di nương vận vạt thần sắc, không kiêng nể gì mà cười lướt qua nàng, vào Triều Hà Uyển.

Lý di nương gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Thủy di nương kia thướt tha, trong tay áo tay nắm chặt chẽ, nếu không phải bên cạnh Vương ma ma nhắc nhở, sợ là muốn vung ống tay áo trực tiếp đi rồi.

"Tiểu tiện nhân, cùng ta đối nghịch, chúng ta chờ xem!"

Lý di nương hung tợn nói xong lời này sau đi vào Triều Hà Uyển.

Phòng trong, mọi người đều tới rồi, Dư thị nhân nhạ quét một phòng di nương, ánh mắt chán ghét. Bất quá nhiều năm như vậy, Dư thị cũng suy nghĩ cẩn thận, nàng có một đôi trai gái, không có khả năng rời Thượng Thư phủ.

Chu Hàn Minh là con vợ cả, Thượng Thư phủ hết thầy đều của hắn. Dư thị tuy rằng đối Chu Thái đã chết tâm, nhưng những thứ con trai nên có, nàng tuyệt không thể nợ hắn.

"Mùng một, theo lệ thường đi chùa Đàn Nhục bái phật thấp hương, Nhục Thủy, tam tiểu thư, Lý di nương, Tề di nương đều chuẩn bị đi."

Khi lão phu nhân Thượng Thư phủ còn sống, mỗi tháng mùng một đều phải đi chùa miếu dâng hương cầu gia trạch bình an, thói quen bày đò sau thành lệ thường. Dư thị chủ trì nội trợ, mỗi tháng mùng một bất luận không quản trời mưa đều sẽ mang tiểu thư trong phủ để các di nương sinh hạ con nối dõi, cùng đi trước.

Tự nhiên, cái quy củ này Thượng Thư phủ người đều biết. Hôm nay Dư thị nói ra, không ít di nương đều hâm mộ nhìn người có thể ra phủ.

Thân là di nương, số lần ra phủ có quy định, hơn nữa phải hướng Dư thị lấy bài xuất phủ, nếu Dư thị không đồng ý, vậy đừng nghĩ đi ra ngoài.

Mà lần này, cô đơn rơi xuống Chu Dung, Lý di nương tuy không cam lòng, nhưng tưởng tượng đến Chu Dung đang căm tức, chính mình lại không cầu Chu Thái gỡ lệnh căm tức, chỉ có thể uể oải không nói lời nào.

Chu Nhục Thủy nhìn đến bộ dáng Lý di nương, khóe miệng một câu, nói:

"Mẫu thân, Nhị muội muội tuy rằng căm tức, nhưng lần này đi dâng hương cầu phúc khiến cho Nhị muội muội cùng đi đi. Ở trước mặt Phật tổ, Nhị muội muội cũng sẽ không làm ra chuyện gì, nếu có thể Phật tổ phù hộ, nói không chừng Nhị muội muội liền sửa đổi đâu?"

Chu Nhục Thủy nói xong, Lý di nương trong lòng "lộp bộp". Chu Nhục Thủy vô duyên vô cớ nói ra lời này, hai phòng như nước với lửa, Lý di nương nhưng không cảm thấy Chu Nhục Thủy đối Chu Dung tốt.

Nhưng Lý di nương cũng không muốn buông tha cơ hội như vậy, chỉ có thể hạ nghị hoặc trong lòng, hy vọng Dư thị đồng ý, chính mình nhắc nhở Chu Dung, nghĩ đến cũng sẽ không có vấn đề lớn.

"Nếu Nhục Thủy mở miệng cầu tình, chuẩn. Hứa ma ma, một hồi người đi bảo Nhị tiểu thư chuẩn bị, không thể tạo sai lầm."

Dư thị nhìn thoáng qua Chu Nhục Thủy, có chút do dự, nhưng vẫn đáp ứng rồi.

Mà Lý di nương nghe được Dư thị như cũ không chịu cho mình tiếp cận Chu Dung, đành đầu khò khí càng bay. Vẫn luôn chú ý Lý di nương, Chu Nhục Thủy lạnh lùng cười.

Hành trình tới chùa Đàn Nhục, nài thực chờ mong!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dâng hương

Editor: Tiểu Nhã

Hai ngày sau, bọn người Chu Nhục Thủy tới gặp Dư thị ở Triều Hà Uyển. Chu Nhục Thủy tóc đen búi thành búi nhỏ, cài trâm bạch ngọc hình con bướm, người mặc vải thiên tơ tằm chế thành áo váy màu xanh lá, cùng dải lụa màu đỏ thêu hoa rũ xuống, trên cổ tay đeo một đôi vòng bạch ngọc, trang điểm tố nhã mà không mất thanh điểm.

Chu Nhục Thủy tuy đơn giản, nhưng mỗi một thứ đều không phải vật tầm thường, ngược lại càng khiến Chu Nhục Thủy thanh lệ thoát tục.

Chu Dung vừa thấy Chu Nhục Thủy, đáy mắt liền lộ ra ghen ghét. Chu Dung nhìn chính mình trên người vải bình thường, tuy có vàng bạc hai tuyến, nhưng so với Chu Nhục Thủy kia một thân kém không phải nhỏ. Trên đầu cũng chỉ có một cây trâm nạm vàng, trên cổ tay càng không có một vòng tay bạc.

Chu Dung gục đầu xuống, đáy mắt hiện lên hận ý, trong lòng ám đạo: Nhất định phải trừ bỏ Chu Nhục Thủy, chớ di nương phủ chính, nhất định phải khiến Chu Nhục Thủy mẫu tử ba người không chết từ tế được! Đến lúc đó đại phòng hết thấy đều của mình!

Trong phòng người có chút suy nghĩ, chờ Dư thị ra tới, nhìn người, liền dẫn mọi người hướng cửa lớn mà đi.

Lúc này trước cửa đã có bốn xe ngựa, Dư thị mang theo Chu Nhục Thủy lên xe ngựa trên đầu, Chu Dung Chu Liên hai thứ nữ ngồi xe ngựa thứ hai, Lý di nương Tề di nương ngồi xe ngựa thứ ba, cuối cùng một chiếc còn lại là nha hoàn vú già.

Xe ngựa bốn phía đi theo có hai mươi hộ vệ, mọi người ngồi xuống, xe ngựa chậm rãi mà đi. Chùa Đàn Nhục ở kinh thành phía Tây, ra tới cửa thành đi thêm một canh giờ liền đến.

Chờ đoàn người Chu Nhục Thủy tới chùa Đàn Nhục, còn chưa đến buổi trưa. Mọi khi Dư thị tới chùa Đàn Nhục đều sẽ ngủ lại một đêm, hôm nay

cũng vậy. Một ngày đầu Dư thị phái người tới chùa Đàn Nhục chuẩn bị qua, chủ trì chùa Đàn Nhục đem hai cái sân phía Nam sửa sang lại cấp đoàn người Thượng Thư phủ cư trú.

Chu Nhục Thủy đỡ Dư thị, xuống xe ngựa. Mũi gian nhiều lần truyền đến mùi hương Phật, Chu Nhục Thủy giương mắt nhìn lên, nơi xa núi non xanh lá mạ lục liên miên phập phồng, trước mắt chùa Đàn Nhục thấp thoáng sau bóng cây, ba chữ chùa Đàn Nhục phiêu dật xuất trần*.

Gió mát thoáng mặt, hương Phật phác mũi, tâm Chu Nhục Thủy đột nhiên yên tĩnh không ít. Chu Nhục Thủy là người trọng sinh, nàng từ trước đối với quý thân đều khít mũi coi thường, nhưng một đời này, Chu Nhục Thủy biết, nếu trời cao cho mình cơ hội, nhất định không thể bỏ qua. Mà bởi vì trọng sinh, Chu Nhục Thủy đối Phật tổ nhiều sự kính trọng.

"Bản tăng hiểu rõ, tại đây chờ thí chủ."

Một hòa thượng trung niên nhìn Dư thị xuống xe ngựa, lập tức dẫn theo hai tiểu hòa thượng đón, chấp tay trước ngực hướng đám người Dư thị hành lễ.

"Làm phiền đại sư." Dư thị đậm đậm cười, còn thi lễ.

Hiểu rõ đường đi, mấy người tới rồi ở trụ sân. Dư thị lại lần nữa hướng về phía đại sư nói lời cảm tạ, liền cùng Chu Nhục Thủy vào sân.

Dư thị là chính thể, Chu Nhục Thủy là đích nữ, hai người cùng ở một cái sân, Tề di nương cùng Lý di nương liền không có vận may như vậy, hai người như nước với lửa cùng hai thứ xuất tiểu thư ở trong một viện.

Mọi người an trí sau cũng tới giờ dùng bữa, bởi vì Dư thị chuẩn bị, nhưng thật ra không cần cùng người khác ở nhà ăn dùng bữa, mà là tiểu hòa thượng đem cơm chay đến trong phòng.

Dùng qua ngọc thiện, Dư thị hồi tự mình nghỉ ngơi, mà Chu Nhục Thủy lấy việc ngắm giải sầu, mang theo Mặc Trúc Mặc Lan ra sân, hưởng rừng hoa đào trong chùa Đàn Nhục đi đến.

"Tiểu thư, chùa Đàn Nhục hoa đào nở thật đẹp, mỗi lần xem đều không chán." Mặc Lan tiến tới rừng hoa đào liền cười hi hi nói.

Chu Nhục Thủy nghe được lời này ngẩng đầu nhìn, khóe miệng hơi hơi cười, xác thật đẹp. Nhưng càng đẹp mắt, không phải hoa đào, mà là người.

Chu Nhục Thủy nhớ rõ, kiếp trước, chính mình cũng tới rừng hoa đào, lại không biết từ đâu mà đến mấy hắc y nhân có ý đồ bắt mình, lúc ấy Lục Hiền Ngọc cứu mình.

Chu Nhục Thủy lạnh lùng cười, có thể tới chùa Đàn Nhục dâng hương cầu phúc đều là quan lớn hiển quý, làm sao xuất hiện bọn cướp không có mắt tiến vào. Năm đó một chuyện, mình ân cứu mạng Lục Hiền Ngọc cũng không hoài nghi, hiện giờ xem ra là có người đỡ trở.

Nhưng Chu Nhục Thủy xem ra, Lục Hiền Ngọc đối chính mình cũng không có tình ý, năm đó cũng rất ít tiếp cận mình, ngăn lại hẳn không phải thủ đoạn Lục Hiền Ngọc. Nếu mình bị thất tiết, ngược lại đối Chu Dung càng có lợi.

Chính mình thất tiết, mà Chu Dung thân là nhị tiểu thư Thượng Thư phủ nhị, tự nhiên giá trị con người tăng thêm, Lý di nương cũng có thể bởi vì Chu Dung mà thành bình thể.

Chu Nhục Thủy một lần phân tích qua, kế để đầu bụng. Chu Nhục Thủy phái Mặc Trúc mới vừa có ý vô tình nói cho Chu Dung, Trần quốc Hầu thế tử cũng tới chùa Đàn Nhục, chuẩn bị cùng mình gặp nhau.

Chu Nhục Thủy tin tưởng, tính hôm nay việc này là kế hoạch mẹ con Lý di nương. Chu Dung vì phá hư mình cùng Lục Hiền Ngọc, nhất định sẽ qua!

Quả nhiên, đương Chu Nhục Thủy tiến rừng hoa đào không bao lâu, liền phát hiện phía sau có một thân ảnh lén lút. Chu Nhục Thủy câu môi cười, dựa theo chuyện xảy ra kiếp trước, đem Chu Dung dẫn qua.

Mà đương nhiên Chu Nhục Thủy đi mau tới, thân hình chợt lóe, không thấy bóng dáng. Đi theo phía sau Chu Dung không thấy Chu Nhục Thủy, không màng bị người phát hiện, vội vội vàng vàng chạy ra tới.

"Đáng chết tiểu tiện nhân! Như thế nào đã không thấy tăm hơi!! Hừ, tưởng công ta cùng Ngọc ca ca gặp mặt, thật đáng chết!"

Chu Dung buồn bực mắng, bước chân lại đi đến chỗ sâu, nàng không tin tự mình còn tìm không thấy Chu Nhục Thủy.

Chu Dung càng chạy càng nhanh, thực mau tới nơi kiếp trước Chu Nhục Thủy xảy ra chuyện. Chu Dung nhìn xung quanh, mà từ trên trời giáng xuống vài hắc y nhân.

"Người, các người là ai....." Chu Dung nhìn đến hắc y nhân hướng chính mình đi tới, sắc mặt trắng nhợt, run rẩy hỏi.

"Quả thực một bộ trắng trẻo, đại ca, chúng ta thật có phúc....." Trong đó một hắc y nhân mang theo nụ cười nham hiểm mở miệng, hai mắt không ngừng ở trên người Chu Dung đánh giá.

"Ân, tuy rằng còn nhỏ, bất quá cũng có thể chơi một chút." Hắc y nhân cầm đầu nhìn thấy Chu Dung trưởng thành không tồi, gật gật đầu.

Lúc này Chu Dung có ngốc, cũng nghe đã hiểu lời hắc y nhân nói. Chu Dung sợ hãi cực kỳ, hai chân không được run rẩy, nàng nghĩ chạy về, nhưng quay người lại, bởi vì hai chân phát run không có sức lực, trực tiếp té lăn trên đất.

Chu Dung sợ hãi vô cùng, hắc y nhân hai mắt phát sáng, một phen tiến lên đem Chu Dung khiêng trên vai mang đi.

Tránh ở sau cây Chu Nhược Thủy nhìn thấy một màn này lạnh lùng cười, tình cảnh này, so phía trước thế có điều bất đồng. Kiếp trước, Chu Nhược Thủy gặp được hắc y nhân, tuy sợ hãi, lại bình tĩnh chạy về, càng lớn tiếng kêu cứu, hơn nữa Mặc Trúc Mặc Lan liều chết lẫn nhau tránh được một kiếp.

Này một đời, Chu Dung nhát gan sợ hãi, bỏ qua cơ hội tốt. Chu Nhược Thủy không khỏi thờ dài, nàng muốn cho Lục Hiến Ngọc tới anh hùng cứu mỹ nhân, chính mình đứng giữa mưu hoa lấy lý do này từ hôn, hiện tại xem ra cơ hội này không có.

Vì thế, Chu Nhược Thủy thay đổi chiến lược, sai Mặc Lan đi trước một bước, chạy về lớn tiếng nói cho đám người Dư thị, Chu Dung bị bắt đi. Chính mình cùng Mặc Trúc còn lại chậm rãi trở về đi.

Đương nhiên thân ảnh Chu Nhược Thủy biến mất không thấy, mới vừa rồi hai bóng người trốn trên cây nhảy xuống. Thiếu niên tuổi ít hơn mấy tuổi lộ ra hài hước, rất có thâm ý nói:

"Thật là nữ nhân có ý tứ....."

Sắc mặt thiếu niên ở phía sau âm âm, xem ra, Chu Nhược Thủy đầy bụng tâm cơ, nơi nào hảo chơi?

Mặc Lan không cô phụ kỳ vọng Chu Nhược Thủy, khi nàng thờ hồn hèn chạy đến viện nữ quyền Thượng Thư phủ, gân cổ lên hô to:

"Phu nhân, không được rồi, không được rồi, Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư nàng bị người bắt đi....."

Mặc Lan này kêu xong, trừ bỏ hai sân Thượng Thư phủ người nghe được, mặt khác sân phụ cận người ở cũng đều nghe thấy được.

Dư thị không có đứng dậy, vừa nghe đến Mặc Lan kinh hô, lại không buồn ngủ, lập tức mặc quần áo đi ra.

Cách vách trong viện ở Lý di nương Tề di nương cùng Chu Liên, nghe được Mặc Lan kêu gọi, Tề di nương sắc mặt vui vẻ, không hề có khó chịu bị người quấy rầy mộng đẹp, mặc quần áo lập tức đi vào sân Dư thị.

Mà Lý di nương nghe được Mặc Lan kêu "Nhị tiểu thư" thủ khiếp sợ vô cùng, giữ lấy Vương ma ma bên cạnh, chưa từ bỏ ý định hỏi:

"Là ai bị bắt đi? Là Chu Nhược Thủy tiểu tiện nhân kia có phải hay không? Không phải Dung nhi ta có phải hay không!"

Wang ma ma bị giữ sinh đau, lại nhịn xuống đau đớn nói cho Lý di nương:

"Lão nô nghe kêu chính là Nhị tiểu thư..... Di nương người đừng có gấp, chúng ta qua đi nhìn xem tình huống như thế nào lại nói."

Đừng nói Lý di nương, Vương ma ma đều cảm thấy kinh ngạc, hẳn đã xảy ra chuyện chính là Đại tiểu thư, như thế nào sẽ thành Nhị tiểu thư?

Wang ma ma hầu hạ Lý di nương mặc quần áo, bước nhanh đi đến sân Dư thị. Khi Lý di nương nhìn đến Mặc Lan đang hướng Dư thị nói ngay lúc đó, một ngụm máu này lên tới.

Lý di nương thật vất vả áp xuống khẩu huyết kia, miệng đầy mùi máu tươi nhắc nhở chính mình, Chu Dung thật sự không thấy! Mà lúc này, Chu Nhược Thủy nhẹ nhàng mà tiến đến, Lý di nương xem đây mấy Chu Nhược Thủy trần đây phần nợ.

"Mẫu thân, Nhị muội muội bị người bắt đi, việc này nên chạy nhanh nói cho phụ thân, bảo phụ thân an bài người đi tìm về. Tuy nói Nhị muội muội tuổi còn nhỏ, nhưng nếu việc này truyền ra ngoài, đối thanh danh Nhị muội muội và Thượng Thư phủ đều không tốt."

Chu Nhược Thủy làm lơ phần nợ Lý di nương đối Dư thị nói.

Dư thị cũng nghĩ đến điểm này, gật gật đầu, sai một thị vệ hồi Thượng Thư phủ bẩm báo Chu Thái.

Dư thị nghĩ đến mới vừa rồi Chu Nhược Thủy cũng đi rừng hoa đào, trong lòng không khỏi căng thẳng, gắt gao cầm tay Chu Nhược Thủy, đánh giá trên dưới.

Thẳng đến Dư thị nhìn Chu Nhược Thủy váy áo tinh tế, đầu búi tóc không loạn, trên người cũng không có vết thương, lúc này mới yên lòng.

"Rừng hoa đào không an toàn, cũng may người không có việc gì. Hồi phủ trước, người đi theo bên người nương đừng đi lại lung tung, để tránh những người đó ngốc đầu trở lại."

Chu Nhược Thủy nghe xong lời này, cười gật gật đầu. Lần này tới chùa Đàn Nhược, chuyện nàng nên làm đều làm xong, dư lại, khiến phụ thân cùng Lý di nương sốt ruột.

Chu Nhược Thủy hướng Lý di nương nhìn lại, giấu lại mới vừa rồi hành động Chu Dung, sợ việc này là do Lý di nương hạ tay, Chu Dung lại hồn nhiên không biết.

Chu Nhược Thủy thăm nghĩ, lần này Chu Dung bị tráo đổi hẳn ăn không hết đau khổ, chỉ sợ thanh danh không còn. Nếu ngày sau Chu Dung trở về, biết được Lý di nương là hung thủ hại nàng, sẽ như thế nào đây?

*Phiêu dật xuất trần: nhẹ nhàng, khoan thai vượt ra khỏi thế tục.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mẹ con thổ lộ tình cảm

Editor: Tiểu Nhã

Dur thị phái thị vệ tới Thượng Thư phủ, sau khi thị vệ bẩm báo Chu Thái, Chu Thái vừa nghe nữ nhi ông nâng niu ở lòng bàn tay lớn lên mất tích, nôn nóng không thôi, lập tức hạ lệnh hơn nửa thị vệ trong phủ đi tìm Chu Dung.

Chu Thái vừa đến chùa Đan Nhược, hỏi sự tình trải qua, mang theo mười thị vệ thẳng đến sau núi rừng hoa đào tìm kiếm dấu vết để lại, thị vệ còn lại ở chung quanh chùa Đan Nhược tìm kiếm.

Trong chùa Đan Nhược, Chu Thái đến vẫn chưa ảnh hưởng đến Chu Nhược Thủy, tâm tình Chu Nhược Thủy còn rất tốt ngủ một giấc. Ngẫm lại kiếp trước, chính mình thiếu chút nữa bị hại, hồi phủ sau, Chu Thái chính là một câu cũng chưa hỏi qua, đương nhiên không có việc này.

Đổi thành Chu Dung, gặp thành cái dạng gì? Chu Nhược Thủy nguyên bản liền đối phụ thân Chu Thái không ôm bất luận hy vọng gì, nhưng lần nữa gặp phải, trong lòng lại còn có một chút thất vọng.

Này Chu Thái tích cực tìm kiếm Chu Dung, trong chùa Đan Nhược, những người nghe Mặc Lan kêu gọi mọi người, nhất nhất hỏi thăm Dur thị mấy người trụ sân là phủ đệ nào, đến hỏi thăm ra mới biết, là Nhị tiểu thư Thượng Thư phủ bị bắt đi.

Ở trong viện phu nhân tiểu thư phụ cận đều đã biết, trong lòng nghĩ Chu Dung hóa thành nữ tử thất tiết. Những phu nhân còn dạy dỗ nữ nhi nhà mình, về sau cùng Chu Dung đừng đi gần, để tránh liên lụy thanh danh.

Tìm được Chu Dung, đã là chạng vạng ngày hôm sau. Chu Dung khi trở về, một thân áo bẩn, đầu tóc lộn xộn, khuôn mặt tiêu tụy, vừa thấy Chu Nhược Thủy, đáy mắt phát ra hận ý mãnh liệt.

"Chu Nhược Thủy, ngươi hại ta!"

Chu Dung nhìn đến Chu Nhược Thủy liền vọt lại đây, vươn tay cấp Chu Nhược Thủy một cái tát. Chu Nhược Thủy lại làm sao đứng ở kia bị người đánh, trực tiếp bắt được tay Chu Dung, lạnh lùng một hừ:

"Nhị muội muội đang làm gì? Minh bị người ta bắt đi còn nghĩ đổ cho ta, cho rằng ta là quả hồng mềm để người tùy ý bóp sao?"

Chu Nhược Thủy nói xong hung hăng ném tay Chu Dung, lấy trong ống tay áo ra khăn chà lau chỗ mới vừa rồi bị Chu Dung chạm.

"Ta có ý tốt, thấy Nhị muội muội trở về lại đây nhìn xem, nếu Nhị muội muội không muốn nhìn thấy ta, ta làm sao ở lại làm người tốt. Nhị muội muội đừng quên, ai nói cho mẫu thân ngươi bị bắt đi, nếu ta thật muốn hại ngươi, ngươi này sẽ còn không biết ở đâu đâu."

Chu Nhược Thủy nói xong, con ngươi lạnh băng liếc mắt Chu Dung cùng Lý di nương, hướng Chu Thái hành lễ "Phụ thân, Nhược Thủy đi trước cáo lui."

Chu Thái vốn dĩ nghe Chu Dung nói có chút hoài nghi Chu Nhược Thủy, nhưng nghe xong Chu Nhược Thủy nói, ngẫm lại xác thật như thế này. Hơn nữa Chu Nhược Thủy bình thường lãnh lãnh đạm đạm, đối một phòng Lý di nương kia chưa bao giờ có bất luận hành động gì, Chu Thái cũng tin Chu Nhược Thủy nói.

"Àn, ngươi đi về trước nghỉ ngơi đi." Chu Thái đồng ý nói.

Chu Nhược Thủy khoe miệng cong cong, liền tổng cổ chính mình đi về, xem ra Chu Dung ở trong lòng phụ thân cũng đều không phải quan trọng như vậy.

Chu Nhược Thủy rời đi, đôi mắt Chu Dung tràn ngập ác độc, gắt gao trừng mắt bóng dáng Chu Nhược Thủy, nàng không quên, vừa mới Chu Nhược Thủy dùng khăn lau chỗ tay chính mình chạm qua, bộ dáng ghét bỏ, khiến trong lòng Chu Dung càng thêm điên cuồng.

Thần sắc Chu Dung dừng ở trong mắt Chu Thái cùng Dur thị, hai người toàn lộ ra sắc mặt không mừng. Dur thị không mừng chính bởi vì Chu Dung ác

độc đối với ái nữ mình. Mà Chu Thái, nghĩ đến mỗi ngày nữ nhi ở trong trong lòng ngực mình làm nũng, hờn dỗi không thôi thế nhưng sẽ như vậy, Chu Dung bất quá mới chín tuổi, đã có đáng về này. Trong lòng Chu Thái âm thầm lắc đầu, quả nhiên Dung nhi so ra kém khí nhất Nhượng Thủy, thứ xuất quả nhiên là thứ xuất.

Bất quá trong lòng Chu Thái, đối nữ nhi Chu Dung vẫn thực thích, lập tức liền phân phó nói:

"Các người đều phải làm theo bản quan bảo, Nhị tiểu thư hai ngày này thân mình không khoẻ, vẫn luôn ở sương phòng tĩnh dưỡng. Chuyện này nếu để bản quan nghe được một câu tin đồn nhảm nhí, điều tra ra toàn bộ đuổi đi!"

Chu Thái về mặt tàn khốc, nô tài thị vệ đều cúi đầu đồng ý. Dư thị thân đương gia chủ mẫu, tự nhiên không hy vọng việc của Chu Dung ảnh hưởng nữ nhi mình, Lý di nương liền càng sẽ không.

Tề di nương nhưng thật ra muốn mượn cơ bại hoại thanh danh Chu Dung, rốt cuộc nữ nhi mình tuổi còn nhỏ, nhưng nghe được lời Chu Thái nói, Tề di nương thay đổi chủ ý, đối phó Chu Dung, không nhất định phải dùng biện pháp như vậy.

Chu Dung trở về, Dư thị thấy sắc trời cũng không còn sớm, vốn dĩ nghĩ hôm nay hồi phủ cũng không được, vì thế Dư thị làm chủ lại ở thêm một đêm.

"Di nương, nữ nhi bị Chu Nhượng Thủy hãm hại, nữ nhi không muốn hỏng thanh danh." Trở lại trong phòng, Chu Dung liền khóc, nghĩ đến chính mình mất tích một ngày một đêm, vạn nhất bị truyền đi ra ngoài, chính mình như thế nào dùng chân ở kinh thành, sao có thể gả cho Lục thế tử.

Lý di nương nhìn Chu Dung khóc, thương tâm muốn chết, trong lòng khó chịu. Lý di nương há mồm, rồi lại đem lời nói nuốt xuống. Nàng không thể nói cho Dung nhi, nàng vốn định hãm hại Chu Nhượng Thủy, kết quả Dung nhi mắc mưu.

Lý di nương trong lòng chua xót không thôi, sớm biết rằng thiết kế Chu Nhượng Thủy không thành, lần này tới chùa Đàn Nhượng liền không nên ra tay, lúc này còn làm Dung nhi mang danh thất tiết, về sau hôn sự sẽ không tốt.

"Dung nhi, không cần lo lắng, cha người đã hạ lệnh cấm, việc này tuyệt đối sẽ không bị truyền ra đi."

Lý di nương an ủi nói, đồng thời, trong lòng càng thêm căm hận mẹ con Dư thị, càng thêm muốn đem Chu Nhượng Thủy đạp dưới chân, trả thù cho Chu Dung.

"Di nương..... Ô ô... Di nương....." Chu Dung nghe được Lý di nương nói yên lòng, gục trong lòng ngực Lý di nương khóc lên.

"Di nương, người nhất định phải giúp nữ nhi giết chết Chu Nhượng Thủy, lần này nếu không phải nàng, nữ nhi cũng sẽ không bị người bắt đi!"

Chu Dung phát tiết một hồi, nhớ tới bị bắt đi, vì thế đem chuyện ngày hôm qua theo đuôi Chu Nhượng Thủy nói ra, đến nguyên nhân, Chu Dung không có nói.

"Người nói, nàng kia sẽ đột nhiên không thấy?"

Lý di nương nghe xong Chu Dung nói hơi hơi kinh ngạc, nguyên lai Chu Nhượng Thủy ngày hôm qua xác thật đi rừng hoa đào, chẳng lẽ là biết mưu kế chính mình? Nhưng chuyện này không có khả năng a.....

Lý di nương trong lòng nghi hoặc, nhưng lúc này cũng nghĩ không ra manh mối nào, chỉ có thể an ủi Chu Dung, nói:

"Dung nhi yên tâm, sớm hay muộn có một ngày, mẫu tử bọn Dư thị sẽ trở thành chúng ta đá kê chân, người sẽ trở thành đích nữ Thượng Thư phủ, Chu Nhượng Thủy, hừ, nàng xách giày cho người đều không xứng!"

Lý di nương nói đến điều này có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Lý di nương không biết kiếp trước, xác thật như chính mình nghĩ giống nhau, một phòng Dư thị xác thật thành đá kê chân cho Lý di nương. Nhưng hôm nay, quỹ đạo đã chậm rãi thay đổi.....

Sáng sớm hôm sau, Chu Thái đi trước một bước thượng triều, Dư thị cùng Chu Nhượng Thủy cùng nhau dùng qua đồ ăn sáng, phái Hứa ma ma thông tri hai vị tiểu thư di nương chuẩn bị hồi phủ.

Chu Nhượng Thủy đến cửa chùa Đàn Nhượng, nhìn đến vẻ mặt tiêu tụy của Lý di nương và Chu Dung, tâm tình rất tốt. Chu Dung nhìn Chu Nhượng Thủy, nhưng thật ra ngày hôm qua không tức giận, chỉ là một đôi mắt bốc hỏa, nắm chặt đôi tay tiết lộ nỗi lòng nằn.

Chu Nhượng Thủy nhìn thấy cong cong khóe môi, một chút không để ý tới Chu Dung khiêu khích, vịn tay Mặc Trúc lên xe ngựa.

Xe ngựa một đường chậm rãi hành tẩu, trong xe ngựa đầu tiên, Dư thị nhìn Chu Nhượng Thủy, hỏi:

"Nhượng Thủy, nói thật nói cho nương, Chu Dung bị bắt đi hay không cùng người có quan hệ?"

Tự Chu Dung sau khi mất tích, Dư thị liền phát hiện thái độ Lý di nương có chút không đúng, mà Chu Dung một hồi tới liền chỉ vào Chu Nhượng Thủy mà mắng.

Đêm qua Dư thị suy nghĩ cả đêm, hôm nay hỏi. Chu Nhượng Thủy nghe Dư thị đặt câu hỏi ngắn ngủi, tiếp theo cúi đầu.

Chu Nhược Thủy nghĩ đến kiếp trước một phòng kết cục thê lương, một đời nàu nàng quyết định bảo vệ mẫu thân cùng ca ca, nhưng thù này Chu Nhược Thủy cũng không nghĩ Dư thị biết.

Chu Nhược Thủy lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn đến trong mắt Dư thị lo lắng và quan tâm, Chu Nhược Thủy trong lòng run lên. Chu Nhược Thủy nghĩ đến, Dư thị cũng không phải là phu nhân vô tri (không có hiểu biết), nhiều lần so với Lý di nương không biết bao nhiêu lần, nếu không cũng sẽ không nắm quyền quản lý hậu trạch, trong phủ cũng không ra một chút nhiễu loạn.

Chu Nhược Thủy suy nghĩ cẩn thận điểm này, tự mình cũng rõ ràng, ở hậu viện Thượng Thư phủ, chỉ có Dư thị biết Lý di nương có dã tâm, bị kịch kiếp trước mới không tái diễn.

"Nương ngài yên tâm, việc này cùng nữ nhi không có quan hệ, nhưng thật ra Lý di nương, tự có hậu quả xấu thôi."

Chu Nhược Thủy nhớ tới ngày đó Lý di nương nghe được Chu Dung bị bắt lúc kia hối hận cùng oán hận, đẩy mắt lộ ra một tia trào phúng.

Mà Dư thị, nghe xong lời Chu Nhược Thủy nói, nháy mắt liền hiểu rõ hàm nghĩa trong đó.

"Lý thị thật to gan, cũng dám tính kế người!"

Dư thị phần nộ không thôi, chỉ cần Dư thị tưởng tượng đến Chu Nhược Thủy thiếu chút nữa đã chịu vũ nhục, Dư thị liền nghĩ lập tức đem Lý di nương đánh giết.

"Nương đừng nóng giận, Lý di nương xưa nay cùng chúng ta tranh một phòng, nàng tính kế nữ nhi có cái gì kỳ quái. Chỉ là lần này, khiến Chu Dung chịu tội, chờ trở về còn không biết phải làm ra chuyện gì đâu."

Chu Nhược Thủy trong lòng cũng bắt đầu nghĩ, chờ trở về phủ, có phải hay không nên chuẩn bị, đem quyền lợi trong tay Lý di nương thu hồi tới. Thượng Thư phủ, nhưng dung không dưới Lý di nương làm chủ.

"Lần này là người vận khí tốt mới tránh được một kiếp, nếu còn có lần sau, sao có thể có vận may. Lý di nương không trừ, luôn là nguy hiểm."

Dư thị đem Chu Nhược Thủy gắt gao ôm vào trong ngực, sợ giây tiếp theo mất đi nàng.

Dư thị bởi vì Chu Nhược Thủy thẳng thắn, trong cuộc đời lần đầu tiên đối Lý di nương động sát tâm. Từ trước nàng không để ý tới, bởi vì không cần phải, hiện giờ Lý di nương đụng chạm đến nàng, nàng tuyệt không để Lý di nương quá tốt!

"Nhược Thủy, có nương ở đây, nương sẽ che chở người sau này, sẽ không ai làm hại các người!"

Chu Nhược Thủy nghe vậy nhìn Dư thị toàn thân tản ra cường đại khí thế, hiện lên một chớp mắt thương cảm. Kiếp trước, rốt cuộc Lý di nương dùng thủ đoạn gì mới làm mẫu thân bị hãm hại? Từ khi trọng sinh tới nay, Chu Nhược Thủy suy nghĩ hồi lâu, như cũ không suy nghĩ cẩn thận.

"Nhược Thủy hiểu rõ. Chúng ta người một nhà sẽ sống tốt..."

Chu Nhược Thủy nói đem đầu cọ cọ trong lòng ngực Dư thị, tìm tư thế thoải mái ở trong lòng ngực Dư thị, Chu Nhược Thủy cảm thấy thập phần an tâm

Thật tốt! Mẫu thân cùng ca ca còn ở đây! Lần đầu tiên định mệnh đã thay đổi, sau này, sẽ trở nên càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ra phủ

Editor: Tiểu Nhã

Trở lại Thượng Thư phủ ngày thứ ba, trong kinh thành truyền ra lời đồn về Chu Dung bị bắt cóc. Tuy nói đồn đãi cũng không có lớn, nhưng danh môn quý tộc nên biết đến đều đã biết.

Chu Thái hạ triều, nhìn thấy sắc mặt đồng liêu(1) nhìn mình xem kịch vui liền giận dữ. Một hồi phủ, lập tức sai quân gia tâm phúc tra rõ.

Chu Thái vốn tưởng rằng Dư thị Chu Nhược Thủy truyền ra đi, nhưng cuối cùng tra tới tra đi, lại phát hiện đồn đãi từ mấy hộ nhà ngày đó kính hương truyền ra tới.

Chu Thái vì thế tức giận không thôi, mà Dư thị âm thầm điều tra cũng phát hiện, Dư thị lo lắng, sợ chuyện Chu Dung, ảnh hưởng đến thanh danh Chu Nhược Thủy.

"Phu nhân, ngài đừng có gấp. Tiểu thư còn nhỏ, lại cùng Trần Quốc Hầu thế tử có hôn ước, chờ cặp kê thành hôn, này lời đồn đãi cũng không có." Hứa ma ma thấy Dư thị mặt ủ mày chau, mở miệng trấn an nói. Dư thị cũng biết ý tứ Hứa ma ma, nhưng tưởng tượng đến Trần Quốc Hầu phủ, lại thở dài một tiếng

"Trần Quốc Hầu phủ gia đại nghiệp lớn, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nếu việc này không thể giữ yên ổn, rồi cuộc đời Nhượng Thủy không tốt. Nhượng Thủy gả cho Lục thế tử cũng không biết là tốt hay xấu."

Dư thị xem ra, đem Chu Nhượng Thủy gả đi Trần Quốc Hầu phủ cũng không phải nơi tốt đi. Năm đó nếu không phải trong cung Lục Hiến phi tử hôn, nàng định sẽ không để Chu Nhượng Thủy sớm định hôn sự.

"Tiểu thư có chủ ý, lại có thiếu gia ngày sau có đến công danh, cũng có thể vì tiểu thư mà bảo vệ, phu nhân yên tâm."

Dư thị nghe Hứa ma ma nói thở dài một hơi, sắc mặt đẹp chút. Lúc này, đại nha hoàn của Dư thị - Cẩm Tú về mặt trầm sắc tiến vào, hướng Dư thị hành lễ sau, nói:

"Phu nhân, Nhị tiểu thư nghe được thanh danh mình bị hủy, treo cổ tự sát."

Dư thị cùng Hứa ma ma nhìn nhau, hai người đều không tin Chu Dung bởi vì việc này tự sát. Dư thị thân là chủ mẫu, thứ nữ xảy ra chuyện nàng tự nhiên nhanh chân đến xem.

Vì thế Hứa ma ma đỡ Dư thị đi xem Chu Dung ở Phù Dung Uyển, nhìn xem tình huống Chu Dung như thế nào.

Nhưng Dư thị còn chưa đến sân, lại nghe thấy tiếng khóc Lý di nương:

"Dung nhi a, người như thế nào ngu như vậy a, liên tính người mất danh tiết, người cũng là nữ nhi ta, Thượng Thư phủ tiểu thư a... Người bị người hãm hại, như thế nào liên nghĩ không thông tìm chết a..... Người nếu có chuyện gì ta như thế nào sống a?"

Dư thị nghe Lý di nương nói câu này, vừa vặn lúc này Chu Nhượng Thủy nhận được tin tức cũng đi vào Phù Dung Uyển. Hai mẹ con liếc nhau, cùng đi vào nhà ở.

Lúc này, Chu Dung lẳng lặng nằm ở trên giường, hai mắt vô thần, trên cổ có một vết hằn không tính thâm lại nhìn ra được tới lặc gân(2), trên xà nhà còn có ba thước lụa trắng rủ xuống, hết thấy rõ như ban ngày.

Giải thích hợp lý nhất chính là Chu Dung không thể chịu nhục, ý đồ treo cổ tự sát. Chu Nhượng Thủy nhìn một màn này chỉ cảm thấy nồng đậm châm chọc, nên chết lại không chết, đợi lời đồn truyền ra tới mới chết, người chẳng khác ngọc tử a?

Chu Nhượng Thủy trào phúng nhìn Chu Dung, chỉ thấy Chu Dung khó được thể nhưng thay váy áo tố sắc, dỡ xuống châu thoa(3) đầy đầu, lại xứng với bộ dáng diễm đạm đáng yêu, mặc cho ai nhìn đều cảm thấy Chu Dung ủy khuất không thôi.

Chu Thái thấy một màn này, đôi mắt nữ nhi cung chiều nhất cùng ái thiếp, nào còn lo lắng sinh khí, mở miệng an ủi nói:

"Hảo, hảo, đừng khóc, giống bộ dáng gì."

Trên giường Chu Dung không có tức giận, nước mắt theo gương mặt không chảy, không chút cần áp ủi.

Nhìn đến Chu Dung, Chu Nhượng Thủy bội phục không thôi. Chu Nhượng Thủy xưa nay cao ngạo, chưa từng trước mặt người khác lưu nước mắt, nàng là trăm triệu lăm không tới. Liên tính người sau, Chu Nhượng Thủy cũng rất ít rơi nước mắt.

Chu Thái ngồi ở mép giường, nhìn Chu Dung nằm ở trên giường, tận lực phóng thanh âm ôn nhu, mở miệng hỏi:

"Dung nhi, người là nữ nhi cha, Thượng Thư phủ tiểu thư, sao có thể dễ dàng tìm chết!"

Chu Dung vừa nghe, nước mắt càng thêm mãnh liệt, bỏ thân tới, một đầu chui vào trong lòng ngực Chu Thái, dùng sức kêu thảm:

"Cha, nữ nhi không muốn sống nữa, người khiến cho nữ nhi đi tìm chết đi..... Cha, nữ nhi hiện giờ còn có thể diện gì sống ở trên đời này."

"Lão gia, đều là ti thiếp sai, đều là ti thiếp không phải. Là ti thiếp vừa nghe sự tình trải qua, cảm xúc kích động liền mắng vài câu, không nghĩ tới, Nhị tiểu thư thế nhưng nghe được, thế nhưng muốn tìm chết đi!"

Lý di nương lại lần nữa gạt lệ mở miệng, Chu Nhượng Thủy nhìn Lý di nương biểu diễn, lạnh lùng cười. Không trách Lý di nương đem Chu Thái tâm câu gặt gao, roi lệ khóc thút thít, thái độ nhu nhược, bất chính thỏa mãn nội tâm dối trá của Chu Thái kia?

Quả nhiên, Chu Thái nghe được Chu Dung bởi chuyện này mà nghĩ tự sát, sắc mặt càng thêm nhu hòa.

Chu Nhượng Thủy nhìn một màn này thâm giác châm chọc, càng vì Dư thị không đáng giá. Chu Nhượng Thủy nhìn lại, thấy Dư thị trên mặt không có chút gọn sảng, Chu Nhượng Thủy càng thêm cảm thấy Dư thị không đáng giá.

Chu Nhược Thủy nào để yên một phòng Lý di nương tiếp tục ở trong phủ làm càn, vì thế tiến lên nói:

"Phụ thân, ngài đừng có gấp, mặc kệ nói như thế nào, Nhị muội muội cũng vô tội, chỉ là hiện tại nơi đầu sóng ngọn gió, chúng ta vẫn phải vì nàng suy xét."

Chu Thái vừa nghe, lại thấy bộ dáng Chu Dung ủy khuất không thôi, miễn cưỡng gật gật đầu, mà Lý di nương lại cảm thấy không phải chuyện tốt, gắt gao nhìn chăm chăm Chu Nhược Thủy, muốn nhìn một chút nàng rốt cuộc có âm mưu gì.

"Phụ thân, hiện tại là nơi đầu sóng ngọn gió, muội muội không nên ở trong phủ ngốc, phải biết rằng, dư luận chính là đã thương người, nếu trong kinh mệnh phụ tiểu thư nhìn đến Nhị muội muội, còn không biết sẽ nói cái gì. Mà nhất định sẽ xúc phạm tới Nhị muội muội, hiện tại Nhị muội muội đã yếu ớt, nếu lại đã chịu kích thích, sợ là..... Hơn nữa, nếu lời đồn bắt bớ, chúng ta Thượng Thư phủ còn có thể diện gì, Thượng Thư phủ tiểu thư sao lại có thể dùng chân ở kinh thành?"

Chu Nhược Thủy thập phần thành khẩn nói. Chu Thái tưởng tượng Chu Nhược Thủy nói, lại nghĩ tới hôm nay ánh mắt đồng liêu nhìn mình, lại nhìn về phía Chu Dung, sắc mặt cũng không như vậy đẹp.

"Nhược Thủy nói rất đúng. Lý thị, người vì Dung nhi chuẩn bị hành trang, để Dung nhi đi thôn trang Thượng ngoài thành thôn trang ở tạm mấy tháng, chờ lời đồn ở kinh thành bình ổn lại trở về."

Chu Thái một lời chụp định, sắc mặt Chu Dung biến đổi. Nàng hôm nay trình diễn như vậy vừa ra, vốn muốn Chu Thái càng thêm thương tiếc chính mình, lại bị Chu Nhược Thủy dăm ba câu tổng cổ đi thôn trang Thượng.

Chu Dung tức giận không thôi, đang muốn nhảy dựng lên cùng Chu Nhược Thủy đối chất, lại bị Lý di nương nhanh một bước kéo lại. Chu Dung oán hận quay đầu lại trừng mắt Lý di nương, Lý di nương chỉ âm thầm lắc đầu.

Lý di nương kỳ thật đối đi thôn trang không nhiều ý kiến lắm, cùng lắm phải vài người đi chiếu cố là được, nếu Dung nhi chộc giận Dư thị cùng Chu Thái, sợ trực tiếp liền đưa đi am ni cô.

"Dạ, ti thiếp đã biết. Chỉ là lão gia, Nhị tiểu thư từ nhỏ nuông chiều từ bé, còn thỉnh lão gia ân chuẩn Nhị tiểu thư mang vài người qua đi hầu hạ."

Chu Thái vừa nghe Lý di nương nói không nghĩ như thế nào liền gật đầu. Mà Chu Nhược Thủy nhưng thật ra không nghĩ tới Lý di nương sẽ còn trầm ổn, con người không khỏi âm ám.

Thẳng đến mọi người rời đi, Chu Dung một sửa mới vừa rồi nhu nhược, trực tiếp đem chén trà trên bàn bên giường ném xuống mặt đất, càng phác gục trong lòng ngữ Lý di nương khốc nháo nói:

"Di nương, di nương, ta không muốn đi thôn trang Thượng....."

Lý di nương cũng luyến tiếc Chu Dung đi thôn trang Thượng, nhớ tới kế hoạch của chính mình bị Chu Nhược Thủy phá hư hoàn toàn, đáy lòng tức giận ngăn không được.

Lý di nương gắt gao ôm Chu Dung, trong lòng hung ác, nói:

"Người yên tâm, di nương sẽ không cho người đi thôn trang Thượng."

Chu Dung thấy Lý di nương nói lời thề son sắt, liền thu hồi tiếng khóc, hung tợn nói:

"Đều do Chu Nhược Thủy! Nếu không phải nàng, ta như thế nào sẽ bị người ta làm bẩn thanh danh! Di nương, người nhất định phải giúp ta báo thù, ta muốn cho Chu Nhược Thủy chịu vũ nhục, trở thành đâm phụ lớn nhất kinh thành!"

Lý di nương nghe được Chu Dung nói, đáy mắt đã hiện lên một tia âm ngoan, đối với Chu Dung nói cảm giác sâu sắc đồng tình.

"Tiểu thư, đều đem sự tình giao đãi đi xuống." Mặc Trúc tắt cung tắt kính mà nhìn Chu Nhược Thủy nói.

"Thực tốt." Chu Nhược Thủy vừa lòng mà cười.

"Tiểu thư, Nhị tiểu thư thật có thể bị đưa đến thôn trang đi?" Vì Chu Nhược Thủy thêm trà Mặc Lan tò mò hỏi.

"Ai biết được." Chu Nhược Thủy nhẹ nhàng cười, khinh thường nói.

Lý di nương cùng Chu Dung nhất định không muốn đi thôn trang Thượng, nhưng nếu Chu Thái hạ lệnh, ít nhất Chu Dung bên ngoài đến đi một chuyến.

Nhưng Chu Nhược Thủy không cảm thấy Chu Dung sẽ ngoan ngoãn quá, vì thế sai Mặc Trúc liên hệ mua chuộc đại nha hoàn bên người Chu Dung, Chu Nhược Thủy tin tưởng, chỉ cần Chu Dung có ý đồ xấu, mình nhất định khiến nàng mất nhiều hơn.

Ngày hôm sau, Chu Dung một thân trắng thuần, sắc mặt tiêu tụy theo Chu Thái phân phó, chuẩn bị đi thôn trang Thượng. Chủ tử Thượng Thư phủ đều đi tới cửa đưa tiễn, là thiệt tình hay chế giễu, chỉ có mình biết.

Khi Chu Thái nhìn thấy sắc mặt Chu Dung, sự đau lòng lập tức nổi lên khuôn mặt.

"Trước vẫn luôn là nữ nhi không hiểu chuyện, làm hại cha lo lắng sinh khí, đều do nữ nhi sai. Mong rằng nữ nhi rời đi mấy tháng, cha hảo sinh bảo trọng."

Chu Dung hàm chứa nước mắt, lưu luyến không rời bái biệt Chu Thái.

"Mẫu thân, nữ nhi vừa đi, không thể tần hiếu mẫu thân, nữ nhi đi thôn trang Thượng, sẽ mỗi ngày vì phụ thân mẫu thân cầu phúc."

Chu Dung cùng Chu Thái nói xong, lại đối với Dư thị nói. Nhưng Dư thị nơi nào bị Chu Dung biểu diễn tới mức cảm động, chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, nói

"Nhị tiểu thư có tâm."

"Cha, nữ nhi cáo từ."

Hôm nay Chu Dung tựa hồ đặc biệt mà suy yếu, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, dường như nửa trong suốt, so giấy còn mỏng, phảng phất một trận gió thổi tới, liền sẽ bay mất.

Chu Nhược Thủy thấy một màn này lạnh lùng cười, đối với Mặc Trúc liếc cái ánh mắt, Mặc Trúc gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Liền ngay lúc này, mã phu kéo xe ngựa, đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một cây châm, lợi dụng ánh mắt mọi người đều ở trên người Chu Dung, hung hăng mà đâm một chút cổ ngựa.

Con ngựa chân kinh, chu lên móng trước, gào rống không thôi, xông thẳng hướng hướng Chu Thái chạy đi.

Trước cửa trạm người đều bị tình huống đột phát dọa tới, Dư thị che chở Chu Nhược Thủy Chu Hàn Minh trốn đến một bên, Tề di nương che chở Chu Liên trốn đi một khác.

Mà Chu Dung lại tay mất lạnh lẽo, một phen túm qua Chu Thái, đem Chu Thái phát gục, miễn tai hoạ, mà Chu Dung liền không như Chu Thái may mắn như vậy.

Vó ngựa sáng ngời, đã tới rồi trúng cánh tay Chu Dung, lập tức Chu Dung liền kêu thảm thiết một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

(1)Đồng liêu: người cùng làm quan.

(2)Lặc ngằn: vết dè ép.

(3)Châu thoa: trâm cài đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tàn phế

Editor: Tiểu Nhã

Khoảnh khắc này, Chu Dung té xỉu, cũng chảy máu.

Bàn tay nhỏ của Chu Dung liền tái nhợt, máu chảy dưới, có vẻ càng thêm trắng bệch nhu nhược.

"Dung nhi!" Chu Thái thất thanh kêu gọi nói.

"Nhị tỷ!"

Chu Hàn Thiên vẫn luôn ở bên quan sát nhưng cũng không nghĩ tới, con ngựa phát cuồng thành dạng này, thế nhưng đã thương Chu Dung.

Chu Hàn Thiên bức bối, thiếu niên bảy tuổi, đôi mắt đỏ bừng, lập tức chỉ thị thị vệ, trực tiếp chém giết con ngựa kia làm tỷ tỷ hắn bị thương.

"A!"

Chu Liên cũng bất quá mới bảy tuổi, bình thường được Tề di nương bảo hộ cực tốt, khi nào gặp qua trường hợp như thế. Máu chảy đầy đất, liền thanh thét chói tai.

"Mau, mau mời đại phu!"

Chu Thái vội vàng đem Chu Dung bị con ngựa đá thương ôm lên, hướng Thượng Thư phủ. Lý di nương cũng vội vã đi theo vào, một đôi ánh mắt tràn đầy tơ máu tựa ngao suốt đêm trong, vừa thấy Chu Dung trọng thương, Lý di nương rơi lệ không ngừng.

"Dung nhi, tại sao lại như vậy..... Ngựa sao đột nhiên phát cuồng....."

"Chớ có nói nữa, chờ đại phu tới nói." Chu Thái khẩn trương mà nhìn Chu Dung trong lòng ngực, đánh gãy lời Lý di nương nói.

Chu Dung rốt cuộc là nữ nhi bảo bối mười năm nữ nhi a, phân cảm tình này liền tính Chu Dung mất thanh danh, lại nơi nào nói buông lỏng buông.

Đối mặt Chu Thái đối Chu Dung thương tiếc, Chu Nhược Thủy lạnh lùng mà cười cười, sau đó trong lòng lạnh băng. Kiếp trước, nếu Chu Thái đối chính mình có một phần yêu thương, tự mình làm sao có kết cục như vậy.

Lý di nương cũng gặp đến độ không được, tình huống tựa hồ cùng khi thương lượng không giống nhau, Dung nhi sao sẽ chịu trọng thương!

Lý di nương rõ ràng phân phó nô tài chỉ làm con ngựa chịu hơi hơi kinh hách, đến lúc đó, Dung nhi đẩy lão gia, nô tài kia đúng lúc ra chế trụ con ngựa, lại như đại phu nói, khoa trương một chút tình huống Dung nhi, như vậy lão gia tất nhiên sẽ không bảo Dung nhi rời đi.

Hơn nữa, Dung nhi có xả thân cứu phụ thân, hoàn toàn có thể đem lời đồn đãi từ trước không tốt tiêu đi, về sau còn có ai dám nhẹ xem nữ nhi mình!

Nhưng vừa rồi Lý di nương phái người đi tìm hiểu, nô tài kia căn bản còn không có xuống tay đâu, con ngựa liền tự xông tới. Vì thế, Lý di nương cầu giận lợi hại.

Đại phu nhanh bị quân gia cấp thỉnh lại đây, vốn dĩ, đại phu mà Lý di nương mua chuộc, chức trách phải diễn kịch, hiện giờ, thật đúng có công dụng.

"Đại phu, mau nhìn xem."

Chu Thái đem đại phu đẩy đến trước mặt Chu Dung, đại phu kiểm tra thương thế Chu Dung. Mà khi đại phu sờ đến cánh tay Chu Dung, Chu Dung lập tức đau đớn mà tỉnh lại, một trận quỷ khóc sói gào, hai mắt vừa mở, lại hôn mê bất tỉnh.

"Hồi Chu đại nhân nói, Nhị tiểu thư sợ xương tay bị gãy." Trên đầu đại phu cũng có mồ hôi lạnh, cảm thấy sự tình không thể tưởng tượng.

"Còn có thể trị sao?" Vừa nghe Chu Dung xương tay bị gãy, Chu Thái sốt ruột không thôi.

"Trị là trị đến tốt, sợ chỉ sợ, về sau tay phải Nhị tiểu thư bị phế đi." Đại phu chột dạ mà trả lời nói, ánh mắt trộm hướng Lý di nương kia nhìn đi.

"Không, sẽ không!" Vừa nghe đại phu trả lời, Lý di nương hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

"Đại phu, tay Nhị muội muội, thật sự không thể chữa sao?"

Nhìn đến mặt Chu Dung đau ngắt xui đi, Chu Nhược Thủy trong lòng thống khoái không thôi, nhưng trên mặt lại không đổi.

"Lão phu vô năng." Đại phu lắc lắc đầu, hần vốn không phải thánh khoa chính hình, hần cho rằng mình tới Thượng Thư phủ, đơn giản tới phối hợp diễn, không nghĩ tới, gặp được tình huống khó giải quyết.

"Lão gia, không bằng vào trong cung thỉnh thái y đi?"

Dư thị bất động thanh sắc nhìn Chu Thái, thấy Chu Thái đáy mắt thương tiếc trong lòng rất bất mãn. Mà khi nhìn, nàng thân mẹ cả, cũng muốn có kỷ sống chết thử nữ.

Chu Thái nghe được Dư thị nói, trước mắt sáng ngời, hướng Dư thị gật gật đầu, nói:

"Bản quan lập tức tiến cung đi thỉnh thái y lại đây, trong phủ liền làm phiên phu nhân."

Dư thị nhàn nhạt gật gật đầu, Chu Thái vội vàng rời đi, bỏ lỡ đáy mắt Dư thị hiện lên trào phúng.

Chu Thái đi rồi, Chu Dung cũng hôn mê bất tỉnh, Lý di nương ngắt đi. Dư thị lập tức phái người đem Lý di nương nâng hồi Lục Cúc Uyển nghỉ ngơi, lại bảo di nương tới cửa xem diễn đều trở về phòng.

Trong phòng Chu Dung, lúc này liền còn lại Dư thị, Chu Nhược Thủy cùng Chu Hàn Thiên, Dư thị không muốn ngốc tại nơi này để mình chán ghét trong phòng, nói Chu Hàn Thiên tự mình chiếu cố Chu Dung, Dư thị mang theo Chu Nhược Thủy trở về Triều Hà Uyển.

Qua một canh giờ, Chu Thái đưa thái y thỉnh lại đây. Tuy rằng đưa thái y tới, nhưng đối Chu Dung chẩn trị, kết luận này cùng đại phu phía trước không sai biệt lắm.

Chu Dung bị đá gãy xương tay, đem xương cốt nối lại, cũng là phế một tay, về sau chỉ có thể cầm đồ vật nhẹ nhàng, vật nặng trăm triệu không thể cầm, nếu không thì chỉ tăng thêm thương thế.

Nghe thấy cái đáp án này, Chu Thái thất vọng không thôi, nhưng vẫn như cũ cầu thái y, tận lực đem tay Chu Dung cấp trị hết.

Mà Lý di nương tỉnh lại sau, nghe được thái y chẩn bệnh, tâm lạnh nửa thanh. Tưởng tượng đến tay phải Chu Dung thật sự giữ không nổi, Lý di nương lại lắc lư một chút, thiếu chút nữa ngã xuống giường.

Lý di nương lúc này hồi hận không thôi, nếu Dung nhi không bị lão gia phân phó đi thôn trang Thượng, ay sao lại bị phế bỏ. Cùng lắm thì đến lúc đó hướng lão gia thổi gió, Dung nhi cũng sẽ không ở thôn trang Thượng.

Lúc này, Lý di nương lại lần nữa cảm nhận được vác đá nện vào chân mình. Lý di nương nghĩ, Dung nhi tỉnh lại biết được chân tướng, sẽ thành cái dạng gì...

Chu Dung tỉnh lại đã trắng lên đầu cành, khi nàng biết được cánh tay chính mình bị phế đi, khóc lớn đại náo, nhưng động tác một lớn, cánh tay tác động bị thương, một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lập tức nhăn thành khổ qua.

Chu Dung hận, rõ ràng nói diễn trò tốt, nhưng kết quả chính mình lại bị trọng thương, Chu Dung hận không thể trả thù.

Chu Dung ngẩng đầu, nhìn tại bên người Lý di nương cùng Chu Hàn Minh không ngừng an ủi chính mình, tưởng tượng cho tới hôm nay đều là Lý di nương ra chủ ý, trong lòng tức giận nhịn không được, hướng Lý di nương gào rống nói:

"Ta hiện tại là một phế nhân, là phế nhân! Ngươi nói kế hoạch một chút dùng đều không sai!! Ta thành phế nhân, sống còn làm gì! Ngươi muốn thành phu nhân, nữ nhi chính mình đều bảo hộ không được, ngươi còn thành phu nhân làm gì?"

Chu Dung đem toàn bộ tức giận phát tiết lên "Đầu sỏ gây tội" trên người Lý di nương. Lý di nương nghe Chu Dung gào rống, thân mình run lên, không thể tin được nhìn nữ nhi chính mình từ nhỏ nâng ở lòng bàn tay, thế nhưng nói ra lời đã thương người.

Chu Dung làm ầm ĩ không thôi, Lý di nương cùng Chu Hàn Thiên căn bản khuyên bảo không được, mà lúc này Chu Hàn Thiên rốt cuộc rõ ràng tay Chu Dung rốt cuộc vì sao bị gây thương tích.

Chu Hàn Thiên tuy đối cánh tay Chu Dung bị thương cảm thấy thương tiếc, nhưng hắn cũng biết, Lý di nương làm điếm xuất phát tốt. Con ngựa phát cuồng ngoài ý muốn, Lý di nương cũng không tưởng.

"Nhị tỷ, ngươi đủ rồi! Di nương vì tốt cho ngươi, chuyện này là ngoài ý muốn, di nương cũng không nghĩ! Ngươi hiện tại như vậy, bất quá thân già đau thù già mau thôi! Ngươi thương tổn di nương cùng tâm di nương, chẳng lẽ ngươi muốn cho người khác nhìn chúng ta chê cười!"

Chu Hàn Thiên thật sự chịu không nổi Chu Dung vô cớ gây rối, nhân nhi nhỏ nhỏ trực tiếp quát lớn ra tiếng, Chu Dung nghe được lời này, không hề cảm thấy chính mình sai, ngược lại oán hận nhìn Chu Hàn Thiên, quát:

"Ngươi cũng tới giáo huấn ta! Ta biết, ngươi là nhĩ tử, di nương trước nay đều bất công với ngươi! Ta hiện tại phế đi, các ngươi đều cao hứng có phải hay không?"

Chu Dung tiếp tục làm ầm ĩ, Lý di nương cùng Chu Hàn Thiên nghe được Chu Dung vô tâm không phải nói, mặt đều đỏ.

"Ta như thế nào sẽ có suy nghĩ ngu xuẩn như tỷ tỷ!"

Chu Hàn Thiên tuổi còn nhỏ, nào nhẫn nhịn đến cuối cùng vịn vẹo ý tốt chính mình, trực tiếp vung tay, hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Chu Hàn Thiên vừa đi, Chu Dung càng cáu giận, trong phòng chỉ còn lại Lý di nương bởi Chu Dung, nha đầu Phù Dung Uyển không có một người dám vào nhà, sợ thành nơi trút giận của Lý di nương cùng Chu Dung.

Lý di nương này một phòng trò khôi hài truyền tới Chu Nhượng Thủy, Chu Nhượng Thủy lạnh lùng cười. Chu Nhượng Thủy không nghĩ ra, Chu Dung đầu óc ngu si, lại được Chu Thái yêu thích, còn sống nhiều năm như vậy?

"Tiểu thư, Nhị tiểu thư kia còn gây ầm ĩ đâu, hơn một canh giờ." Mặc Trúc đối Chu Dung làm ầm ĩ thập phần chán ghét.

"Để nàng làm ầm ĩ đi, làm ầm ĩ vài lần, phụ thân cũng phiền, Lý di nương càng sẽ cảm thấy trái tim băng giá."

Chu Nhượng Thủy mí mắt cũng không nâng, tiếp tục lật xem sách trong tay nói.

Mặc Trúc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lộ ra một tia trào phúng ý cười.

"Tiểu thư nói chính là, Nhị tiểu thư nháo, sợ đem việc hôm nay cứu lão gia một chút tình cảm đều không có....."

Mặc Lan ở một bên sửa sang lại phòng kệ sách, mang theo vui sướng khi người gặp họa nói.

Chu Nhượng Thủy có mấy nha hoàn, đối với Chu Dung bình thường kiêu ngạo trong ngành thập phần không hảo cảm, các nàng thường xuyên nhìn Chu Dung trách phạt nha hoàn trong phủ, thậm chí nhìn các nàng đề phòng bố trí.

Nhưng ngại Mặc Trúc là nha hoàn Chu Nhược Thủy, Chu Dung cũng chỉ có thể ngoài miệng chiếm tiện nghi, phải biết rằng, Thượng Thư phủ hậu viện đương gia làm chủ vẫn luôn là Dư thị.

Chu Nhược Thủy nghe Mặc Lan nói đậm cười không nói. Tay Chu Dung phẩy đi, đây là bước đầu tiên. Nàng muốn chậm rãi tan rã một phòng Lý di nương kia, Chu Dung không đầu óc, lực sát thương lại quân cờ mạnh dùng thực tốt.

"Hảo, ta mệt mỏi, chuẩn bị tắm gội." Chu Nhược Thủy khép lại sách, nhàn nhạt nói.

Chu Nhược Thủy nói xong, Mặc Trúc, Mặc Lan lập tức đem nước ấm nâng tiến vào, hầu hạ Chu Nhược Thủy tắm gội.

Chu Nhược Thủy rút đi váy áo, mảy gát gao nhả lại. Mỗi lần bỏ đi quần áo, Chu Nhược Thủy đều nhớ tới kiếp trước đã chịu khuất nhục.

Đáy mắt Chu Nhược Thủy hiện lên một tia lạnh lùng, hít sâu một hơi một chút tiến vào thùng tắm, cả người chôn ở trong nước, ý đồ dùng nước, rửa sạch sẽ thân mình dơ bẩn, tẩy đi kí ức không tốt.

Mặc Trúc, Mặc Lan hầu hạ Chu Nhược Thủy lâu rồi, lúc tiểu thư tắm gội đột nhiên cảm thấy cổ quái, thẳng đến khi Chu Nhược Thủy tắm xong, mới tiến lên hầu hạ Chu Nhược Thủy thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kiêu khách

➡ "Kiêu khách" nghĩa là khách đi ở nhờ.

Editor: Tiểu Nhã

Chu Dung âm ỉ hai ngày sau liền an tĩnh lại, cũng không biết Lý di nương rốt cuộc sao khuyên được Chu Dung, chỉ biết Chu Dung an an tĩnh tĩnh, suốt ngày không ra khỏi cửa.

Mà Chu Thái niệm tình Chu Dung bị thương ở cánh tay, liền cùng Dư thị bỏ lệnh cấm túc cho Chu Dung.

Đang lúc Thượng Thư phủ tràn ngập không khí quý dị, Thượng Thư phủ nghênh đón một vị kiêu khách, nữ nhi muội muội của lão phu nhân đã mất, biểu muội Chu Thái là Phong Lan Trân.

Phong Lan Trân, phụ thân cũng biết, mẫu thân là muội muội ruột của lão phu nhân. Bởi vì mẫu thân Phong Lan Trân nhỏ hơn lão phu nhân rất nhiều tuổi, lão phu nhân đối với muội muội thập phần yêu thương.

Phong Lan Trân cũng là nữ tử có số khổ, năm trước một hồi mưa to, cha mẹ dầm mưa trở về thành, gặp được đất đá trôi mất mạng.

Phong gia chỉ còn nàng là một nữ nhi, bên thân thích nhìn đến Phong Lan Trân một nữ tử nhu nhược đều nghĩ đến bá chiếm gia sản Phong phụ cùng của hồi môn Phong mẫu.

Mà Phong Lan Trân cũng là nữ nhân lợi hại, tuy chỉ có mười sáu tuổi, nhưng lại gây bức bách với những người thân thích trong một năm, tìm được Phong phụ quan ra mặt, mang theo toàn bộ gia sản đi vào kinh thành đến cậy nhờ Chu Thái.

Phong Lan Trân xuất hiện, làm Chu Nhược Thủy gọi lên một tia trào phúng. Mười sáu tuổi cô nương từ một huyện xa xôi đi vào kinh thành, còn bảo vệ cho toàn bộ sản nghiệp Phong gia cùng của hồi môn mẫu thân, có bản lĩnh, không trách kiếp trước khiến Chu Thái mê đầu óc choáng váng.

Kiếp trước Phong Lan Trân trở thành di nương của Chu Thái, cùng Lý di nương hai người đấu chết đi sống lại, đáng tiếc, cuối cùng Lý di nương đỡ chính, cũng không biết cuối cùng, Phong Lan Trân biến thành dạng gì.

Chỉ là Chu Nhược Thủy không rõ, Phong Lan Trân cũng là nữ tử có kiêu ngạo, không có cùng tâm tư làm thiếp. Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến nàng cam tâm tình nguyện trở thành thiếp thất Chu Thái?

"Ta đã sai người đem phía Nam ở Thái Uyển dọn dẹp cho biểu muội ở, biểu muội nếu có không quen, chỉ cần tới nói với ta." Dư thị nhàn nhạt nói.

Trong đại sảnh, người Thượng Thư phủ tề tụ một đường, nghe được Dư thị đem Thái Uyển thu thập tới, không ít người đôi mắt chột lóe. Đây Thái Uyển, chính là sân ngoài tốt nhất Thượng Thư phủ trừ bỏ chủ viện.

"Đa tạ biểu tẩu, về sau Lan Trân muốn làm phiền biểu tẩu nhiều hơn chiếu cố."

Phong Lan Trân nhợt nhạt cười, đứng dậy hướng Dư thị hành lễ.

Phong Lan Trân nói xong, Chu Nhược Thủy mới nâng con người xem qua đi, chỉ thấy Phong Lan Trân dung mạo thanh lệ, ý vị thanh nhã, tuy không bằng Dư thị đoan trang mạo mỹ, lại so Lý di nương mảnh mai khả nhân.

Phong Lan Trân ăn mặc một thân áo váy xanh lá mạ thêu lá cây trúc, trên đầu cài mấy trâm bạc, trên cổ tay một vòng bạc vòng, lại xứng với con người nước gợn uyển chuyển, có vẻ diễm đạm đáng yêu, làm người nhìn không được tâm sinh thương tiếc.

Chu Nhược Thủy nhìn thấy dáng vẻ Phong Lan Trân, khoe miệng cong cong, ai có thể nghĩ một nữ tử nhu nhược, có thể bất động thanh sắc từ sài lang thân thích thoát thân, thủ đoạn phân tâm, khiến cho Chu Nhược Thủy bội phục không thôi.

Mọi người đã gặp mặt, bởi vì Phong Lan Trân đi xa một hồi lại, Chu Thái liền để Phong Lan Trân về phòng nghỉ ngơi, chờ cơm chiều lại tụ gặp.

Mọi người tan đi, Dư thị trở lại Triều Hà Uyển, liền phân phó Hứa ma ma

"Người đi nhà kho chọn mấy vài tổ sắc sa tanh đưa đi Thái Uyển, lại bảo kim chỉ phòng làm cho nàng mấy bộ y phục, đồ trang sức cũng lấy một ít đưa qua đi, phân lệ theo đích tiểu thư mà chọn. Đến nha hoàn hầu hạ, người trước chọn bốn người đưa qua đi, nếu nàng không mừng, ngày mai kêu lại đây để nàng tự mình chọn chút hợp tâm ý."

Dư thị niệm từ lão phu nhân đãi chính mình tốt, đối Phong Lan Trân nhưng thật ra để bụng vài phần. Hứa ma ma nghe Dư thị phân phó, đi xuống chuẩn bị.

Ngày hôm sau, đi nương tiểu thư đi vào Dư thị thính an, Phong Lan Trân đã thức thối lại đây.

Phong Lan Trân biết, thân thích bên phụ thân đều dựa vào không được, mẫu thân bên kia cũng không dư lại người nào, chỉ có Chu Thái biểu ca, còn có thể để mình dựa vào.

Phong Lan Trân tuổi nhỏ gặp qua Dư thị, đối Dư thị ấn tượng cũng rất không tồi, chỉ có tính tình Dư thị, khiến Phong Lan Trân có chút không rõ.

"Biểu muội ở có hài lòng?" Dư thị nhìn thấy Phong Lan Trân tới, hàn huyên hai câu hỏi.

"Đa tạ biểu tẩu, Lan Trân ở thực tốt." Phong Lan Trân mang theo điểm điểm ý cười, nhu nhu nói.

"Rốt cuộc phu nhân sẽ đau lòng người, Thái Uyển phong thủy tốt, cực sẽ dưỡng người. Nhìn khuôn mặt tiểu tụy biểu muội hôm qua, hôm nay đã tinh thần sáng láng." Lý di nương chờ Phong Lan Trân nói xong tiếp được liền nói ra. Lý di nương biết, Phong Lan Trân không làm nên chuyện, nhưng Lý di nương tìm mọi cách xem Phong Lan Trân không vừa mắt, tổng quan cảm thấy Phong Lan Trân là kẻ thù số một.

"Biểu tẩu tự nhiên sẽ đau lòng." Phong Lan Trân lạnh lạnh liếc mắt Lý di nương, nhẹ giọng nói.

Thần sắc Phong Lan Trân, nói rõ chướng mắt Lý di nương, Lý di nương gắt gao siết chặt khăn tay. Có Dư thị dè ở nàng phía trên đã đủ ghen khuất, hiện tại còn một biểu tiểu thư, tuy nói ăn nhờ ở đậu, nhưng Chu Thái đối nàng để bụng thậm chí ả ả áp qua mình.

"Lý di nương, không biết Nhị muội muội như thế nào?" Nhìn thấy Phong Lan Trân, Chu Nhược Thủy đối kiếp trước nguyên nhân Phong Lan Trân trở thành thiệp Chu Thái càng thêm tò mò.

Hơn nữa Chu Nhược Thủy phát hiện, Phong Lan Trân thập phần chướng mắt Lý di nương, vì thế bỏ qua đề tài vừa rồi, hỏi Chu Dung.

Chỉ là, Chu Nhược Thủy hỏi còn không bằng không hỏi, Lý di nương nghe thấy vấn đề này khí lợi hại hơn.

"Đa tạ Đại tiểu thư quan tâm, Nhị tiểu thư hết thấy đều tốt."

Chu Nhược Thủy không thể không gật gật đầu, như suy tư gì nói:

"Vây là tốt rồi. Trước hai ngày ta ở Nhược Hoa Uyển đều nghe muội muội khóc nháo thanh, hiện giờ nghĩ thông suốt thì tốt rồi."

Chu Nhược Thủy nói khiến không ít di nương âm thầm bật cười, Chu Dung làm ầm ĩ mấy ngày nay, các nàng đều biết bị Lý di nương mắng mặt xám mày tro, cái này làm cho trong lòng các di nương vẫn luôn ghen ghét Lý di nương được sủng ái ả ả sáng không thôi.

"Nhị tiểu thư muốn được liệu chỉ cần bẩm báo, tay Nhị cô nương tuy rằng phế đi, nhưng dù sao cũng là tiểu thư đại gia, lại không cần mạng vật nặng làm cu li, thật cũng không phải bao lớn khuyết tật."

Dư thị nhàn nhạt mở miệng. Dư thị nói nhưng thật ra nói đến điểm chí mạng, Lý di nương vốn dĩ khuôn mặt đã đen nhưng thật ra hơi chút trong, nhưng Dư thị lớn như vậy nói ra, trong lòng Lý di nương lại không thoải mái.

"Phu nhân nói, Nhị tiểu thư rốt cuộc là thiên kim Thượng Thư phủ, ngày nào đó liền tính gả chồng, cũng sẽ không chịu khổ."

Gả chồng? Chịu khổ? Chu Nhược Thủy lạnh lùng cười, đáy mắt hiện lên một tia ám mang, nàng muốn nhìn, đời này, Chu Dung sẽ rơi vào kết cục gì.

Thính an qua đi, bởi vì Thái Uyển cùng Lục Cúc Uyển ở cùng biên, Lý di nương cùng Phong Lan Trân nhưng thật ra một đường đi cùng một chỗ.

Vừa lúc hạ triều trở về Chu Thái muốn đi Lục Cúc Uyên nhìn Lý di nương, thấy được hai người làm bạn mà đến, ánh mắt chột lóe.

Phong Lan Trân nghĩ ngợi tốt, tan đi tiêu tụy, vài phần nhìn như nữ, đúng là loại hình nữ tử Chu Thái thích.

Đặc biệt Phong Lan Trân đã qua mười sáu, người bình thường gia đã gả chồng sinh con, tự nhiên, Phong Lan Trân đáng người cực hảo,....., khiến Chu Thái một trận khô nóng.

Cũng may Chu Thái biết đây là nơi nào, thật không có làm ra việc vô lễ. Phong Lan Trân cùng Lý di nương nhìn Chu Thái, hành lễ.

"Lão gia..."

"Biểu ca..."

Phong Lan Trân thanh âm kiều nhu, Chu Thái nghe đáy mắt ám mang càng sâu. Lý di nương nhập phủ mười năm, đối Chu Thái nhất cử nhất động đều thập phần hiểu biết.

Vì thế, Chu Thái có thần sắc như vậy, Lý di nương nôn nóng không thôi. Ở vị trí Chu Thái cùng Phong Lan Trân không thấy được góc độ hung hăng trừng mắt Phong Lan Trân, trong lòng thầm mắng "Hồ ly tinh".

"Biểu muội đây là hồi Thái Uyên?" Chu Thái tuy không thể đối Phong Lan Trân có hành động vô lễ, nhưng lại nghĩ cùng Phong Lan Trân trò chuyện.

"Vâng. Lan Trân mỗi ngày đều có thói quen niệm kinh vì phụ mẫu, muốn trở về niệm kinh khẩn cầu cha mẹ sớm ngày luận hồi." Phong Lan Trân vẫn chưa phát hiện Chu Thái dị sắc, như cũ nhu nhu cười nói.

"Nếu như thế, ta đây liền không quấy rầy biểu muội."

Chu Thái nghe được lời này, thức thời tránh ra. Phong Lan Trân nghe được hướng Chu Thái khẽ gật đầu sau phiêu nhiên rời đi.

Chu Thái nhìn bóng dáng Phong Lan Trân rời đi, đáy mắt lộ ra một tia mê luyến. Lý di nương nhìn thấy càng dùng sức nắm chặt khăn, hận không thể đem Phong Lan Trân giống như khăn tùy ý nàng vuốt ve.

"Lão gia, cần phải qua tì thiếp ngồi?"

Lý di nương thấy Chu Thái như cũ trầm mê bóng dáng Phong Lan Trân, không hề đem ánh mắt đặt ở trên người mình, rốt cuộc nhìn không được, mở miệng đánh gãy tâm trạng Chu Thái đang thất thần.

Chu Thái phục hồi tinh thần lại, cảm thấy đáng tiếc, nhưng nhìn đến cùng Phong Lan Trân có ý vị như ngược tương đồng Lý di nương, cười nói:

"Tự nhiên muốn đi..."

Chu Thái nói, đáy mắt hiện lên tình dục, khiến Lý di nương sắc mặt ửng đỏ.

Nhưng Lý di nương nghĩ đến này sắc thái, ban đầu là Phong Lan Trân mang đến, trong lòng vui mừng tiêu tán không ít.

Nhưng Lý di nương xưa nay ở trước mặt Chu Thái có thể che dấu, như cũ đỏ mặt, thẹn thùng không thôi kéo tay Chu Thái trở lại Lục Cúc Uyên.

Vừa đến phòng ngủ, Chu Thái rốt cuộc nhìn không được, đem Lý di nương quần áo xé sạch sẽ, thân mình đè ép lên.

Hai người ban ngày ban mặt diễn cá nước thân mật, nha hoàn hầu hạ ngoài phòng đều phát hoảng, trừ bỏ Vương ma ma canh giữ ở cửa, người còn lại đều rời xa phòng ngủ.

Nhưng trong phòng ngủ, hai người nhiệt tình tăng vọt, một người như cũ nhiệt tình như hỏa cây cày, một người lệ rơi đầy mặt.

Đơn giản khi Chu Thái cày cấy kêu Phong Lan Trân, mà không phải nàng Lý Tổ Cẩm.

Lý di nương thương tâm không thôi, nàng như thế nào cũng không thể tưởng được, bất quá hai ngày thôi, Phong Lan Trân đem tâm Chu Thái đều câu đi rồi, mà chính mình, thế nhưng thành thế thân, Chu Thái được nữ nhân thế thân.

Nhục nhả này, ngay cả Dư thị đều chưa từng cho. Lý di nương đón ý nói đùa Chu Thái phát tiết, trong lòng đối Phong Lan Trân hận thấu xương.

Lý di nương biết, nàng chờ không kịp, nàng nhất định phải đem Phong Lan Trân đưa đi, tuyệt đối không thể để nàng tiếp tục câu đi tâm Chu Thái.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngoại thất (thượng)

➡ "Ngoại thất" cũng có thể hiểu nuôi vợ bé bên ngoài, trong truyện ám chỉ Chu Thái.

Editor: Tiểu Nhã

"Mặc Trúc, bên ngoài sao ồn ào vậy?"

Xóc màn che, về mặt Chu Nhược Thủy không ngờ bị đánh thức hương của hồ.

Nghe được động tĩnh phòng trong, Mặc Trúc chạy nhanh vào phòng, vào mép giường đỡ Chu Nhược Thủy ngồi vào sập ghế, lúc này mới trả lời:

"Tiểu thư, là Lý di nương cùng biểu cô nãi nãi."

Chu Nhược Thủy uống một ngụm nước, nhú nhú mày, cười lạnh nói:

"Đây là ai trở về? Lý di nương nghĩ tự mình là làm loạn? Ban ngày ban mặt tìm biểu cô cô phiền toái."

Chu Nhược Thủy đối Lý di nương vạn phần khinh thường, Phong Lan Trân tốt xấu cũng là biểu muội Chu Thái, sao nàng một tiểu thiếp có thể tìm phiền toái.

Lại nói Phong Lan Trân cùng Chu Thái còn không có cái gì, dù thực sự có cái gì, nàng nháo loạn chẳng lẽ có thể kéo về tâm nam nhân không thành?

"Lý di nương càng sống càng đi trở về, xem ra biểu cô cô đối nàng kích thích thật sự rất lớn....."

Chu Nhược Thủy lãnh quang chột lóe, nếu không phải Phong Lan Trân ở kiếp trước đối Dư thị cung cung kính kính, cũng từng ngầm cùng mình nói qua Lục Hiền Ngọc không phải xứng đôi. Nếu như bằng không, nàng thật đúng nghĩ thiết kế đem Phong Lan Trân trước tiên đưa đến trên giường Chu Thái, khiến nàng cùng Lý di nương đầu long trời lở đất.

Chờ Chu Nhược Thủy rửa mặt xong, liền thay đổi quần áo đi gặp Dư thị, cùng Dư thị, Chu Hàn Minh dùng đồ ăn sáng.

Dùng qua đồ ăn sáng, Chu Hàn Minh tới Quốc Tử Giám đi học, Chu Nhược Thủy muốn ra phủ đi dạo, Dư thị trong lòng có chút không yên tâm, lại cũng không đành lòng cự tuyệt Chu Nhược Thủy, liền cũng đáp ứng.

Từ Triều Hà Uyển ra tới, Chu Nhược Thủy liền phân phó Mặc Mai tới Nhược Hoa Uyển, mang theo Mặc Lan Mặc Trúc chuẩn bị ra phủ.

"Đại tỷ tỷ muốn đi đâu a?" Khi Chu Nhược Thủy đi qua chỗ ngõ, còn có không đến 100 mét liền đến cửa lớn, một bên truyền tới thanh âm tối tăm.

Chu Nhược Thủy theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Chu Dung ăn mặc một thân xiêm y đơn bạc, lẳng lặng đứng ở dưới tàng cây.

"Ta muốn đi đâu, không cần Nhị muội biết. Nhị muội nếu không có việc gì, ta liền đi trước."

Chu Nhược Thủy đột nhiên nhìn thấy Chu Dung, chỉ cảm thấy Chu Dung đột nhiên gầy ốm. Nay cũng khó trách, tay phải tàn phế, tâm tình tự nhiên không tốt.

Chu Nhược Thủy cũng không để ý tới Chu Dung nhiều, lập tức hướng cửa đi đến. Mà Chu Dung cũng không mở miệng nữa, chỉ một đôi mắt tràn ngập oán độc lạnh lùng nhìn Chu Nhược Thủy.

"Tiểu thư, người nói Nhị tiểu thư muốn làm cái gì?" Lên xe ngựa, Mặc Lan tò mò hỏi.

"Ai biết được." Chu Nhược Thủy dựa vào trên đệm mềm, lười nhác nói.

Chu Nhược Thủy dựa vào trên đệm mềm, một thân váy áo cũng không nửa điểm nếp uốn, trăm trên búi tóc vẫn luôn trăm ngọc bích hình con bướm, không phiền phức lại có tuổi.

Càng miễn bàn Chu Nhược Thủy còn có một dung mạo khuynh thành, một đôi mắt đen như mực, da thịt trắng nõn, mũi cao thẳng, hơn nữa hiện tại một tư thái lười biếng. Tuy nói tuổi nhỏ, nhưng một thân phong hoa làm Mặc Trúc Mặc Lan đều xem ngây người.

Chu Nhược Thủy cũng không để ý tới hai nha hoàn kinh diễm, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh ngồi ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần. Thẳng đến tới nơi mục đích, thư phòng kinh thành lớn nhất thanh phong minh nguyệt, lúc này mới mang trùy mũ xuống xe.

Chu Nhược Thủy còn chưa tiến thư phòng, liền phát hiện có bóng người quen mắt lung lay qua đi. Chu Nhược Thủy theo bản năng theo thân ảnh nhìn lại, phát hiện thế nhưng là một gã sai vặt của thư phòng Chu Thái.

Chu Nhược Thủy chau mày, đối với người này vẫn luôn cúi đầu hứng thú, vì thế phân phó Mặc Trúc:

"Cùng qua đi nhìn xem, đừng bị phát hiện."

Mặc Trúc cũng chú ý tới Đồng Kiện, thuận theo gật gật đầu, trộm đi theo phía sau.

Mặc Trúc đi rồi, Chu Nhựt Thủy mang theo Mặc Lan vào thư phòng, bắt đầu không chút để ý chọn lựa.

Kiếp trước, Chu Nhựt Thủy cũng thích đọc sách, thói quen một đời này như cũ bảo lưu lại tới. Chu Nhựt Thủy kiếp trước xem nhiều thơ từ ca phú sử thi thông giám, một đời này, Chu Nhựt Thủy lại hướng tới binh pháp mưu lược, du ký dã sử.

Sau nửa canh giờ, Chu Nhựt Thủy chọn sách, Mặc Trúc cũng đã trở lại, hướng tới Chu Nhựt Thủy gật gật đầu. Mặc Lan thanh toán bạc, Chu Nhựt Thủy chủ tớ ba người lên xe ngựa, Mặc Trúc lúc này mới nói:

"Nô tỳ đi theo Đồng Kiện đi vào một nhà, Đồng Kiện chỉ có tiến vào mười lăm phút liền rời đi. Nô tỳ hướng bên cạnh hộ gia đình hỏi thăm, kia trong nhà ở một phụ nhân mỹ mạo, còn mang theo một nhi tử. Bọn họ còn nói, tướng công phụ nhân cách mấy ngày liền sẽ qua một lần, bất quá trước nay chưa thấy qua nam nhân kia sống trong nhà."

Mặc Trúc ngừng lại một chút, có chút thấp thỏm nhìn Chu Nhựt Thủy, cân nhắc một chút, tiếp tục nói:

"Những hộ gia đình đều cảm thấy kia phụ nhân là ngoại thất, nói năng ăn mặc, cách nói năng toàn không tầm thường, như tiểu thư nhà quan gia. Nô tỳ nghĩ, Đồng Kiện sợ không nhiều bạc đi dưỡng một ngoại thất, chỉ sợ nàng là lão gia....."

Mặc Trúc nói xong cúi đầu, mà Mặc Lan lại là mở to hai mắt nhìn, không thể tin được. Chu Nhựt Thủy còn trào phúng cười, nàng nhưng thật ra không nghĩ tới phụ thân chính mình phong lưu đa tình.

Trong nhà một thế tử chính phòng, sáu phòng di nương, thông phòng không biết nhiều ít, hiện giờ còn mơ ước sắc đẹp Phong Lan Trân, càng ở bên ngoài còn dưỡng người.

Chu Nhựt Thủy chán ghét không thôi, càng vì Dư thị ảm ức. Chu Nhựt Thủy lúc này lý giải suy nghĩ Dư thị, Chu Thái quả thực khiến người ghê tởm không thôi.

Bất quá Chu Nhựt Thủy nghĩ lại tương tượng, có một ngoại thất, có thể khiến Chu Thái dễ bụng, còn có hài tử, nếu nàng châm ngòi, khiến nàng vào phủ đối phó Lý di nương, rốt cuộc là tốt hay xấu? Nếu đánh chó không thành rước lấy mãnh hổ, cũng không phải một chuyện tốt.

Đôi mắt Chu Nhựt Thủy hơi hơi nheo lại, ngón tay không ngừng gõ mặt bàn suy tư.

"Mặc Trúc, người đi tra nữ nhân này, rốt cuộc có thân phận gì. Mặc Lan, ta nhớ rõ người có cái đệ đệ ở phòng bếp làm việc, người bảo hắn nhìn sân, phụ thân khi nào qua đi."

Chu Nhựt Thủy quyết định, trước làm rõ ràng nữ nhân này rốt cuộc là ai ai tính toán.

Nửa tháng sau, Mặc Trúc tìm hiểu nữ ngoại thất có tin tức, một năm một mười bẩm báo Chu Nhựt Thủy.

"Tiểu thư, nữ tử kia vốn là nữ tử phụ cận trong huyện đảng hoàng, phụ thân là tú tài, ở trong huyện thư viện dạy học, gia cảnh cũng coi như giàu có. Chỉ là phụ thân nàng đắc tội huyện lệnh, sống đánh chết. Mẫu thân bởi vì chịu không nổi biến cố cũng đi theo. Mà huyện lệnh coi trọng bộ dáng nữ tử chuẩn bị thụ lâm di nương thứ chín, nữ tử suốt đêm trốn thoát gặp lão gia. Sau lại không biết vì sao thành ngoại thất lão gia."

Mặc Trúc nói xong, Chu Nhựt Thủy lâm vào trầm tư. Nàng không muốn trở thành di nương huyện lệnh trốn đi, lại thành ngoại thất Chu Thái, chuyện này nếu không nhìn tận mắt, đánh chết nàng sẽ không tin.

Chu Nhựt Thủy nghĩ nghĩ, rốt cuộc hạ quyết tâm. Căn cứ tin tức của đệ đệ Mặc Lan, Chu Thái cách ba ngày liền sẽ đi một lần, rồi sau đó trời vừa sáng liền rời đi.

Chu Nhựt Thủy khoe miệng cong cong, phụ thân dưỡng ngoại thất lâu như vậy, khiến nữ nhi đau lòng phụ thân, cũng nên để nữ nhân phụ thân yêu thương có thân phận quang minh chính đại chẳng phải sao?

Vì thế Chu Nhựt Thủy gọi Mặc Mai tiến vào, đưa lỗ tai phân phó vài câu sau, biểu tình Mặc Mai kinh ngạc gật gật đầu.

Ngày thứ ba, sáng sớm. Lý di nương từ Triều Hà Uyển thỉnh an hướng Lục Cúc Uyển trở về, nghe được hai nha hoàn trong hoa viên khe khẽ nói nhỏ.

"Người có biết hay không, ta ngày hôm qua ở trên phố nhìn đến ai?" Một nha hoàn nói.

"Nhìn đến ai? Người không nói ta như thế nào biết." Một thanh âm nhu hòa tò mò hỏi.

"Ta nhìn đến lão gia!" Thanh âm mang theo đắc ý thần bí hề hề nói.

"Người không biết, lão gia bên người còn có nữ nhân xinh đẹp, tuy không có phụ nhân xinh đẹp, nhưng lại so trong phủ những di nương xinh đẹp nhiều. Còn có a, kia nữ nhân bên người còn nắm một tiểu oa nhi hai ba tuổi đầu."

Thanh âm nhu hòa kinh ngạc không thôi, vội tiếp nhận lời nói tra:

"Sao có thể! Trong phủ có sáu cái di nương, phu nhân lại là khoan dung tính tình, lão gia nếu thật nhìn trúng người nọ, chỉ lo rước vào phủ cho danh phận, nào yêu cầu cất giấu!"

Thanh âm đặc ý gặp người phản bác chính mình, lập tức không vui.

"Ta nghe được tiểu oa nhi kêu lão gia là cha! Người nhưng đừng không tin, nói không chừng lão gia là sợ nữ tử kia vào phủ bị khi dễ đâu, người ngầm lại, trong phủ một vị phu nhân, sáu vị di nương, phu nhân không nói đến, kia mấy di nương người nào là dễ chọc?"

Thanh âm nhu bị như vậy vừa nói bưng tỉnh đại ngộ:

"Người nói như vậy cũng đúng, xem ra lão gia đối nữ nhân kia thật sự để bụng đâu."

Thanh âm đặc ý nghe được lời này càng thêm đặc ý, lại lặng lẽ nói:

"Ta cùng người nói a, ta hôm qua chính là nghe được, lão gia hôm nay còn muốn qua đi bồi mẫu tử kia....."

Lý di nương ở một bên nghe được thanh âm của nha hoàn, nói được có cái mũi có mắt, tức khắc nổi giận. Nàng không nghĩ tới, trong phủ có nhiều nữ nhân cùng chính mình tranh sủng, hiện tại lại tới nữa một Phong Lan Trân, Chu Thái ở bên ngoài lại dường ngoại thất?

Lý di nương tức muốn học máu, tiến lên muốn tìm nha hoàn hỏi rõ ràng. Mà khi nàng đi qua, nào còn thấy đến bóng dáng.

"Vương ma ma, mới vừa rồi người đã nghe rõ chưa? Lão gia ở bên ngoài lại dường một tiểu tiện nhân."

Lý di nương cau giận không thôi, uống công nàng đối Chu Thái toàn tâm toàn ý, nhưng Chu Thái thế nhưng lừa gạt chính mình, yêu thương một nữ nhân khác.

Lý di nương tỏ vẻ không tiếp thu được, cùng Vương ma ma nổi giận đùng đùng trở lại nhà ở.

Lý di nương đi rồi, hoa viên núi giả trong rừng, Mặc Mai đi ra. Mặc Mai nhìn Lý di nương tức muốn học máu, cười khinh thường, bước nhanh trở về Nhược Hoa Uyển hướng Chu Nhược Thủy phụng mệnh.

Mới vừa rồi cũng không thấy hai nha hoàn tại đây, cho tới nay đều chỉ có một mình Mặc Mai. Mặc Mai sẽ đổi giọng, tuy nói không khó, nhưng giả trang thanh âm hai nữ nhân, đối Mặc Mai thithập phần đơn giản.

"Tiểu thư, chuyện làm thỏa đáng. Nhưng Lý di nương hôm nay thật sự sẽ ra phủ sao?" Mặc Mai tỏ vẻ hoài nghi.

"Dù nàng hôm nay không đi, một ngày nào đó nhất định sẽ đi, cây châm đâm ở trong lòng nàng, một ngày không hả giận, một ngày đều không yên ổn. Tin tưởng ta, Lý di nương sẽ hành động."

Chu Nhược Thủy không chút nghi ngờ Lý di nương sẽ đi tìm nàng kia, Chu Nhược Thủy tin tưởng chắc chắn, Lý di nương nhất định sẽ không làm mình thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Ngoại thất (hạ)

Editor: Tiểu Nhã

Chu Nhược Thủy chờ xem diễn, Lý di nương trở lại sân, Vương ma ma vào nhà hầu hạ. Trước rót cho Lý di nương một ly trà thuận thuận khí, nói tiếp:

"Di nương trước đừng có gấp, không thể nghe hai tiện nhân kia nói, mấy năm nay lão gia như thế nào đối di nương, di nương còn không rõ ràng lắm sao?"

Lý di nương nghe được Vương ma ma nói cười khổ:

"Ma ma không cần an ủi ta. Ta rất cuộc sinh hai đứa nhỏ, dù thanh xuân như cũ thì đã không còn như trước. Nếu bên ngoài thực sự có hồ ly tinh ôm lấy lão gia, cũng không phải không có khả năng."

Nghĩ vậy, trong mắt Lý di nương lộ ra một tia hung hăng.

"Bất luận như thế nào, việc này ta nhất định phải làm rõ ràng. Ngươi cũng nghe đến nha đầu nói có mũi có mắt, hồ ly tinh còn sinh đứa con trai, nếu thật là lão gia, về sau phân gia sản còn không được cấp một phần đi? Thiên nhi ta còn có thể phân nhiều ít!"

Lý di nương càng nghĩ càng bức bối, lập tức ngồi không được, không màng đến Vương ma ma khuyên can, lập tức gọi Đỗ Lan tiến vào, bảo nàng hướng Dư thị lấy bài ra phủ, đi theo Chu Thái, xem hẳn đi hướng nơi nào.

Đỗ Lan lĩnh mệnh ra phủ, lòng Lý di nương như đồng lửa, như ngồi đồng than, quả muốn Đỗ Lan mau chút trở về, nói cho mình Chu Thái hôm nay ra phủ cùng đồng liêu gặp nhau đi.

Đỗ Lan theo Chu Thái ra phủ, theo sát Chu Thái đi vào một tòa nhà ngoại thất, nhìn Chu Thái tươi cười đầy mặt mà gõ cửa. Thực mau, cửa mở ra, Chu Thái cũng đi vào.

Thấy một màn Đỗ Lan kinh ngạc không thôi, nàng thật sự không nghĩ tới, lão gia nhà mình thế nhưng thật sự mua một ngoại thất. Đỗ Lan tưởng tượng đến sau khi trở về bộ dáng Lý di nương tức muốn học máu, cả người run lên, rất sợ chính mình sau khi trở về lọt vào đòn hiểm Lý di nương.

Vì thế Đỗ Lan quyết định lại chờ một lát, thật xác định lại hồi phủ, vạn nhất, người bên trong không phải ngoại thất lão gia đâu!

Đỗ Lan hướng tới phương diện suy nghĩ, nhưng trời không phụ ý người.

Hai canh giờ, cửa lớn tòa nhà lại lần nữa mở ra, bên người Chu Thái đứng một nữ tử lớn lên cực kỳ xinh đẹp, trang điểm lại quyến rũ. Trong tay nữ tử nắm một tiểu đồng, vẻ mặt đáng yêu nhìn Chu Thái.

Trong nháy mắt, Đỗ Lan mắt choáng váng, bởi vì nàng nghe được, nữ tử kia gọi Chu Thái là "Tướng công", bên cạnh tiểu nam hài kia hai ba tuổi gọi Chu Thái là "Cha".

Đỗ Lan tại chỗ do dự không thôi, nàng ảo não chính mình liền tiếp nhận chuyện này. Nhưng Đỗ Lan ảo não thì ảo não, lại cũng sau khi Chu Thái rời đi, cọt cọt lui trở về Thượng Thư phủ.

"Như thế nào trở mới trở về! Đi nơi nào đi? Có hay không đem ta trở thành chủ tử ngươi!"

Đỗ Lan một hồi đến phòng Lý di nương, nghênh diện mà chịu chén trà Lý di nương ném lại đây, Đỗ Lan không dám trốn, chén trà rơi xuống dưới, trên đầu chảy xuống vết máu.

"Di nương vĩnh viễn đều là chủ tử nô tỳ, nô tỳ đi đến tòa nhà kia đợi hai canh giờ, mới xác định được thân phận người."

Đỗ Lan quỳ trên mặt đất, không màng đến trên đầu không ngừng máu chảy xuống, đem chuyện hôm nay mình nhìn đến một năm một mười nói ra.

Đỗ Lan nguyên tưởng rằng chính mình nói xong sẽ lọt vào đòn hiểm Lý di nương, lại không nghĩ đợi nửa ngày, Lý di nương một câu nói cũng chưa nói. Đỗ Lan có chút thấp thỏm hơi hơi nâng đôi mắt nhìn qua, chỉ thấy Lý di nương có một khuôn mặt đen như than, tràn ngập dữ tợn.

Thân mình Đỗ Lan không chịu khống chế run lên, trong lòng sợ hãi, sau một hồi, Lý di nương mới mở miệng:

"Ngươi trước lui xuống đi."

Đỗ Lan như được đại xá, lập tức bò dậy bước nhanh đi ra khỏi phòng, như sợ Lý di nương đổi ý.

Mà Đỗ Lan vừa ra đi, trong phòng Lý di nương lạnh lùng cười, âm thanh lạnh băng:

"Trong phủ đã đủ nhiều nữ nhân, ngươi nếu coi trọng nàng, ta đây nhất định phải khiến nàng không chết từ tế được!"

Đợi Lý di nương bình tĩnh lại, lập tức gọi Vương ma ma tiến vào, một phen phân phó, Vương ma ma lặng lẽ chuẩn ra phủ, tìm được một đám sơn tặc, cho năm trăm lượng bạc, để cho bọn họ làm bộ bọn cướp giết ngoại thất.

Nhưng Chu Nhược Thủy vẫn luôn gắt gao nhìn chằm chằm Lý di nương động tĩnh làm sao để nàng như nguyện, phái Mặc Trúc lấy danh nghĩa mua điểm tâm ra phủ, đem chuyện Lý di nương sắp sửa làm, viết lên tờ giấy, nhét vào ngoại thất nữ tử kia.

Màn đêm buông xuống, trong kinh một chỗ tòa nhà bị cháy, thiêu hoàn toàn.

Ngày kế, Dư thị mang theo Chu Nhược Thủy ra cửa tuần tra của hồi môn cửa hàng, một phụ nhân thân sắc tiêu tụy lại dấu không được dung mạo xinh đẹp, mang theo một tiểu nam hài quý gói trước Dư thị cùng Chu Nhược Thủy.

"Tỷ tỷ!" Phụ nhân một tiếng thấp khóc kêu to phụ nhân làm Dư thị nhũ nhủm mày, Dư thị nhìn về phía tiểu nam hài, trong lòng có chút linh ngộ.

Dư thị trong lòng cười lạnh, chán ghét không thôi. Chu Thái càng thêm nhịn không được, liền dưỡng ngoại thất. Liền không nghĩ thanh danh nữ tử nhà mình!

"Thiếp thân Vân Uyển gặp qua tỷ tỷ, đại tiểu thư. Tỷ tỷ, thiếp thân không cầu có thể vào phủ, chỉ là đứa nhỏ này dù sao cũng là cốt nhục lão gia, còn

thình tỷ tỷ dẫn hắn đi, để tránh lại thiếp thân ăn bữa hôm nay lo bữa mai."

Chu Nhược Thủy mắt lạnh nhìn ngoại thất ở trước mặt Dư thị diễn trò, tuy nói phụ nhân chưa nói nước mắt đã lưu, làm đủ một bộ nhu nhược đáng thương, nhưng ở trong mắt Chu Nhược Thủy, nàng và con hát không có khác nhau.

Bất quá Chu Nhược Thủy vẫn rất bội phục nữ nhân này, nàng bất quá hơi hơi nhấc nhở một chút, nữ nhân này thế nhưng thật sự bảo toàn chính mình cùng đứa bé kia, thủ đoạn không thể nói không lợi hại.

"Người nói người là nữ nhân lão gia, đứa nhỏ này là cốt nhục lão gia, có chứng cứ sao? Nếu có chứng cứ, ta tự nhiên để người nhập phủ, nhưng nếu người giả danh lừa bịp, kinh triệu phủ chính là chỗ mẩu tử các người mẩu tử về."

Vân Uyển quỹ gối công lớn Thượng Thư phủ, Dư thị tổng không thể không để ý tới, hiện giờ Chu Thái còn chưa hạ triều hồi phủ, nữ nhân này lưu lạc, Dư thị còn cần cân nhắc.

"Có. Tỷ tỷ ngài xem, đây là ngọc bội lão gia để lại cho thiếp thân, còn có trụ tòa nhà thiếp thân cũng là lão gia đặt mua. Do đêm qua một trận lửa lớn, tòa nhà đã bị thiêu không còn....."

Nói đến chỗ này, Vân Uyển khóc lợi hại hơn. Nếu không phải có người nhắc nhở, nói không chừng mẩu tử nàng đêm qua liền lao tới hoàng tuyền. Vân Uyển trong lòng nhận định, Dư thị đã biết chính mình tồn tại, đau hạ sát thủ. Lúc này mới khiến Vân Uyển hạ quyết tâm, nhất định phải để bá tánh kinh thành đều biết mình tồn tại, nếu không ngày sau, còn có "Ngoài ý muốn" phát sinh.

Dư thị tiếp nhận ngọc bội Vân Uyển đưa qua, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra đó là đồ vật Chu Thái, ánh mắt nổi lên biến hóa vi diệu.

"Một khi đã như vậy, tùy nhập phủ đi." Dư thị nhàn nhạt nói.

Dư thị biết, hôm nay là ngày tuần tra cửa hàng không được, liền buông chuyện dạy dỗ Chu Nhược Thủy, mang theo Vân Uyển cùng đứa bé kia đi vào chính sảnh.

Thu được tiếng gió các di nương nghe được Dư thị để Vân Uyển nhập phủ, đều mỗi người khó dằn nổi chạy đến chính sảnh. Trong đó Lý di nương dẫn đầu, khi Lý di nương nghe được Vân Uyển nhập phủ, liền biết Vương ma ma làm chuyện thất bại, Lý di nương lần đầu tiên đối Vương ma ma quát:

"Ma ma, người tuổi lớn, làm việc càng trở về đi? Nữ nhân và tiểu hài tử đều xử lý không tốt!"

Sắc mặt Lý di nương tức giận nói Vương ma ma, Vương ma ma cũng cảm thấy trên mặt không ánh sáng, trong lòng càng ủy khuất. Rõ ràng những son tặc nói đã xử lý tốt, ai biết mẩu tử kia mệnh lớn như vậy!

"Di nương, đều lão nô chủ quan..." Vương ma ma biết tự mình không thể giải thích, thành thật nhận sai.

Lý di nương tuy tức giận Vương ma ma làm việc bất lợi, rốt cuộc cũng không trách phạt nàng, rốt cuộc Vương ma ma là bà vú nàng, càng là một đường giúp nàng bày mưu tính kế đi đến hôm nay.

"Hừ... Tức chết ta! Cái tiểu tiện nhân, Fur thi còn để nàng vào phủ! Ta muốn nhìn một cái, tiểu tiện nhân kia rốt cuộc là mặt hàng gì?"

Lý di nương bình tĩnh lại, ngồi vào trước bàn trang điểm trang điểm. Vương ma ma giúp Lý di nương búi một kiểu búi tóc ngã ngựa, chọn một kiện màu đỏ nhạt ti dệt sam, rơi xuống phết đất hoa mai thiên vậy đỏ.

Con người Lý di nương uyển chuyển lưu sóng, nhìn đến bộ dáng trong gương thập phần vừa lòng. Lý di nương khoe miệng gọi lên một tia trào phúng ý cười:

"Đi thôi, chúng ta đi gặp hồ ly tinh kia khiến lão gia thành đầu óc choáng váng..."

Lại ra khỏi phòng, Lý di nương trên mặt mang cười, thẳng đến vào đại sảnh, nhìn đến mẩu tử Vân Uyển, nguyên bản tươi cười không được. Lý di nương nắm chặt tay ngọc trong tay áo, hướng Dư thị hành lễ, nhìn Vân Uyển hỏi:

"Đây là muội muội đi? Sinh thật tốt, còn vì lão gia mang đến một nhi tử, lão gia thật có phúc khí."

Lý di nương nói xong, trong phòng sắc mặt di nương đều không thể nào đẹp. Chu Thái một thế sáu thiếp, trừ bỏ Dư thị sinh hạ một tử một nữ, Lý di nương một tử một nữ, cũng chỉ có Tề di nương sinh hạ một nữ.

Lấy quan chức Chu Thái, con cái tính thượng thiếu. Di nương Thượng Thư phủ, Thủy di nương nhập phủ trễ nhất, lại cũng có tám thông phòng, Trương di nương, Tống di nương, Mã di nương đều nhập phủ ba bốn năm, nhưng đều không có tin vui.

Lý di nương nói, khiến các di nương không có hài tử càng thêm đối Vân Uyển đổ kỵ, nhưng trong phòng có thừa hiểu, không biết Chu Thái có thái độ gì, chỉ có thể ghen một hơi ngồi trên ghế.

Mọi người đợi gần một canh giờ, Chu Thái đã trở lại.

Chu Thái tiến đại sảnh, liền nhìn đến mẩu tử Vân Uyển hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lý di nương vẫn luôn chú ý biểu tình

Chu Thái Lý trong lòng càng thêm căm giận, hung hăng trừng mắt Vân Uyển.

"Lão gia, vị Vân cô nương, lão gia nhưng có an bài gì?"

Dur thị thấy Chu Thái lại đây, nhàn nhạt hỏi. Dur thị sớm đã hết hy vọng, đối Chu Thái muốn nâng nhiều ít phòng thiếp thất đều không quan tâm, nàng chỉ cần giữ được địa vị chính thất, để một đôi nhi nữ vĩnh viễn là con vợ cả.

"Nhà Uyển Nhi bị thiêu hủy, cho nàng vào phủ đi. Trước là bản quan nghĩ sai rồi, không có nói trước cho phu nhân....."

Chu Thái bị Dur thị làm trò hỏi trước mọi người, trên mặt có chút ngượng ngùng, nhưng lại thẳng không nói trong lòng thương tiếc Vân Uyển, vẫn mở miệng.

Dur thị nghe được lời châm chọc cười, những năm gần đây tự mình hành động Chu Thái đều xem ở trong mắt, chẳng lẽ còn nghĩ rằng chính mình sẽ lấn lộn một người không được không thành thiếp?

"Vân cô nương nếu sinh hạ cho lão gia nhi tử, cũng là công thần Chu gia, vậy chi vị lương thiếp đi."

Dur thị nhả ra, Vân Uyển trước mắt sáng ngời. Nguyên bản ngoại thất nhập phủ, Vân Uyển cho rằng, đến một chi vị lương thiếp cũng không dễ dàng, không nghĩ tới Dur thị hào phóng.

Vân Uyển không khỏi hoài nghi, người muốn trừ khử mình, thật sự là Dur thị sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nhập phủ

Editor: Tiểu Nhã

Dur thị không phản đối, Chu Thái cũng tán thành, Vân Uyển ngồi vào vị trí di nương xem như ván đã đóng thuyền.

Thiếp thất nhập phủ, dựa theo quy củ phải hướng chủ mẫu kính trà, sau đó nhận bao lì xì mới thành di nương, nếu không chỉ có thể xem như nha hoàn thông phòng.

Vân Uyển sinh một nhi tử, Dur thị mới vừa rồi lại cho một chi vị lương thiếp, tuy không như Lý di nương sinh một tử một nữ, nàng có danh phận ngoại thất, tính thực tốt.

"Vậy kính trà đi..." Chu Thái ngồi vào cạnh Dur thị, nhìn Vân Uyển cười mở miệng.

Chu Thái phân phó, tự nhiên có nha hoàn bưng trà lại đây, cũng ở trước mặt Dur thị đặt một miếng đệm. Vân Uyển tiếp nhận trà, nhu nhu cười, quỳ gối trên tấm đệm, giờ chén trà lên, nói:

"Mong phu nhân nhận Vân Uyển nhất bái, về sau Vân Uyển nguyện và phu nhân cùng nhau hảo hảo hầu hạ lão gia."

Dur thị sắc mặt nhàn nhạt, vươn tay tiếp nhận chén trà, hơi hơi uống một ngụm, nói:

"Vào cửa chính là người Chu gia, mỗi tiếng nói cử chỉ đại biểu cho thể diện Thượng Thư phủ, lão gia con cái không nhiều lắm, ngày sau hảo hảo hầu hạ lão gia, vì lão gia khai chi tán diệp."

Dur thị nói vài câu ngắn gọn, liền từ Hứa ma ma tiếp nhận bao lì xì đưa qua, mà Vân Uyển đã sinh nhi tử Chu Hàn Hiên, hiện giờ cũng có thân phận bên ngoài, tam thiếu gia Thượng Thư phủ.

Dur thị cho Vân Uyển bao lì xì, về sau phải gọi nàng Vân di nương. Vân di nương tiếp nhận bao lì xì rồi đứng dậy, Chu Hàn Hiên cũng muốn hướng Dur thị dập đầu, bái kiến mẹ cả.

Chu Hàn Hiên tuy rằng không rõ vì sao phải hướng Dur thị dập đầu, kêu Dur thị "Mẫu thân", nhưng xưa nay hắn luôn ngoan ngoãn, theo ý Vân di nương, mềm mại hô một tiếng "Mẫu thân."

Dur thị trừ bỏ đối con cái chính mình sinh ra, mặt khác thứ tử thứ nữ chỉ có tình cảm trên mặt. Sau khi Chu Hàn Hiên hành lễ xong, Dur thị cũng đưa qua một phong bao lì xì, thêm một khối ngọc bội.

Chu Thái ở bên cạnh nhìn, trong lòng rất an ủi. Tuy rằng Dur thị đối hắn lạnh nhạt dị thường rất bức bối, con cái Dur thị sinh đều không thích mình.

Nhưng đây không đại biểu, Dư thị ở trong lòng hấn không có địa vị. Chu Thái đầy lòng thờ dài, năm đó hấn đối Dư thị thật sự có tình, nếu Dư thị không cố chấp, bọn họ sẽ không giống hiện tại như người lạ.

Suy nghĩ của Chu Thái, Dư thị cũng không biết, nhưng nếu Dư thị biết, càng cảm thấy ghê tởm. Nếu có tình, sẽ vào lúc chính mình mang thai hai tháng liền đem Lý di nương nâng vào cửa, Lý di nương ý vào cửa nửa năm có thai hung hăng đánh thể diện mình.

"Lão gia, Vân thị cùng Hàn Hiên mới vừa vào phủ, liền về trước nghỉ ngơi đi, phía Tây Thanh Trúc Uyển vẫn luôn có người thu dọn, liền ở kia đi."

Chu Thái nghe Dư thị nói nghĩ, Thanh Trúc Uyển cũng coi như không tồi, liền gật đầu nói:

"Phu nhân suy xét cực kỳ chu đáo, liền cho người an bài đi, Vân Uyển, người ở tại Thanh Trúc Uyển, nếu có cái gì thiếu sót, cứ việc tới nói cho phu nhân."

Vân di nương vội vàng đối với Chu Thái cùng Dư thị hành lễ, nói "Cảm ơn lão gia phu nhân quan tâm."

Dư thị thấy Chu Thái cũng đồng ý, nhìn Vân di nương còn nói thêm:

"Bên cạnh người cũng có hai nha hoàn một cái ma ma, theo quy củ, di nương bên người có hai cái ma ma cùng bốn nha hoàn, bên người Hàn Hiên cũng có hai gã sai vặt, hai nha hoàn, một hồi ta sẽ cho người đưa qua đi."

Thái độ Dư thị đậm mặt làm Vân di nương nhú nhú mày, lại như cũ cười đồng ý:

"Tì thiếp đa tạ phu nhân an bài."

Dư thị gật đầu, Chu Thái thấy sự tình rõ định, liền nói thẳng tan. Minh nhu tình mặt ý cùng Vân di nương và Chu Hàn Hiên hai người hướng Thanh Trúc Uyển đi đến.

Mọi người tan đi, đầy mắt Lý di nương hiện lên đồ kị cũng mắt không được, xem ở trong mắt Thủy di nương si ngốc cười, đầy mắt lộ ra một tia trào phúng, hậu viện Thượng Thư phủ xem ra thời thế thay đổi.

Vân di nương theo Chu Thái đi vào Thanh Trúc Uyển, đem Chu Hàn Hiên ôm đi xuống nghỉ ngơi. Đợi Chu Thái đi rồi, Vân di nương nhìn bài trí phòng trong, không coi là phú quý. Tất cả dụng cụ đều tầm thường, cũng không có nhiều thứ tốt. Từ nhà bên ngoài vào phủ, Trương ma ma lại cảm giận nói:

"Này bài trí còn không tốt như trong nhà, phu nhân nhất định cô ý, cũng không nghĩ di nương là người nào, dùng mấy thứ này quá tệ rồi!"

Vân di nương nghe ma ma nói, lại nhìn ma ma, đầy mắt toát ra tới khinh thường cùng bất mãn, ngồi ở trên ghế, uống miếng nước sau nhàn nhạt nói:

"Ma ma cũng biết ta hiện tại là di nương, một di nương có thể có nhà ở mới là tốt. Phu nhân là chính thất, đại tiểu thư là con vợ cả, ta bất quá một tiểu thiếp, nếu nàng đem thứ tốt đều đưa lại đây, ta mới phải cẩn thận. Về sau lời này ma ma không thể lại nói, người phải nhớ kỹ, đây là Thượng Thư phủ, không phải nhà bên ngoài, nói cái gì cũng nên cẩn thận."

Vân di nương nói xong Trương ma ma liền đi xuống, tự mình một người lẳng lẳng ngốc tại trong phòng. Trương ma ma tuy rằng cảm thấy không đúng, nhưng cũng biết Vân di nương là chủ tử nàng, lui xuống.

Vân di nương tựa lưng vào ghế ngồi, hồi tưởng hôm nay nhìn các nữ nhân. Vân di nương cảm thấy, có lẽ dùng lửa đốt tòa nhà cũng không phải Dư thị làm.

Vân di nương từ trên người Dư thị nhìn không tới một chút đối chính mình ghen ghét cùng hận ý, cũng nhìn không ra một chút ái mộ Chu Thái. Dư thị với hết thảy mọi người đều nhàn nhạt, phẳng phát giống như người ngoài cuộc.

Nếu không phải nàng, ai biết chính mình tồn tại, muốn giết mình cùng Hàn Hiên?

Vân di nương chắc chắn, việc này nhất định là nữ nhân Thượng Thư phủ làm, mà truyền đạt tin tức, cũng là nữ nhân trong phủ.

Vân di nương hạ quyết tâm, nhất định phải tìm được người muốn giết hại hai mẹ con mình, đền ơn cứu mạng ân nhân.

Ngày hôm sau, các di nương tới Triều Hà Uyển thỉnh an. Vân di nương đã đến, mọi người nhìn không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Ngày hôm qua không có nhìn kỹ, hôm nay các di nương đều đánh giá cẩn thận Vân di nương. Vân di nương ngũ quan tinh xảo, phong tình vạn chủng, trong phòng ngồi Thủy di nương cùng Vệ di nương xuất thân phong trần, lại đều không có ý vị như Vân di nương kia.

Đêm qua, Chu Thái trực tiếp nghỉ tại phòng Vân di nương, càng làm cho mọi người âm thầm cắn răng.

Mọi người có chút suy nghĩ hần huyền một hồi, trong đó, Phong Lan Trân chăm chọc nhiều nhất.

Phong Lan Trân đi vào Thượng Thư phủ cũng có ba tháng, trong lúc Lý di nương không ngừng khiêu khích, Chu Thái ám chỉ đều khiến Phong Lan Trân bức bối không thôi.

Nhưng tình huống Phong Lan Trần hiện giờ cũng không thích hợp đơn độc đi ra ngoài, nàng đang chịu tang trên người, cũng không nguyện lúc này mở miệng thỉnh cầu Dư thị làm chủ, chỉ có thể âm thầm nhịn xuống.

Nhưng lần này Vân di nương đã đến, Phong Lan Trần cảm thấy có phải hay không sớm một chút dọn đi ra ngoài.

Phong Lan Trần từ trước cảm thấy biểu ca có năng lực, cũng là cái tốt. Nhưng trong khoảng thời gian này tiếp xúc, phát hiện Chu Thái bất quá là nguy quân tử.

Chân trước cùng mình trong tối ngoài sáng nói tâm chính mình, sau lưng lại đi ở phủ ngoại Vân di nương kia. Hơn nữa trong phủ di nương lại nhiều, điều này làm cho Phong Lan Trần vạn phần khinh thường Chu Thái.

Thình an kết thúc, Phong Lan Trần giữ lại. Dư thị biết Phong Lan Trần có chuyện muốn nói, liền báo Chu Nhược Thủy về Nhược Hoa Uyển trước.

"Biểu tẩu, Lan Trần ở trong phủ cũng làm phiền không ít ngày, ta tuy là bà con, nhưng tổng không có nên ở quá lâu. Lan Trần mong biểu tẩu hỗ trợ ở kinh thành mua nhà. Hiện giờ ta hiếu kỳ còn có một năm, chờ sẵn có tin tức, trang hoàng một phen, cũng hảo trụ đi vào."

Phong Lan Trần cảm thấy sớm ngày rời đi Thượng Thư phủ, nhưng mạo muội rời đi, lễ nghĩa không hợp. Phong Lan Trần biết, Dư thị là người cực kỳ thông thấu, mấy tháng phát sinh chuyện nàng không phải không biết.

Dư thị mặc kệ, Phong Lan Trần có gì oán hận không. Mấy tháng nàng cũng biết, trừ bỏ Chu Nhược Thủy Chu Hàn Minh, Thượng Thư phủ mỗi một người đều tác động không động tâm Dư thị.

"Biểu muội đem yêu cầu nói cho ta, ta sẽ phái người đi tìm, biểu muội cho rằng khu nhà phía Nam như thế nào?"

Dư thị cũng không vì Phong Lan Trần ngoài ý muốn sẽ đưa ra yêu cầu, Dư thị xem ra, Phong Lan Trần hiếu kỳ quá nhất định sẽ tìm nhà đi ra ngoài, chẳng qua không nghĩ tới nhanh như thế.

"Đa tạ biểu tẩu. Một mình Lan Trần cư trú, chỉ cần một nhà ba gian liền tốt, nhà ở san bằng, chung quanh an tĩnh. Đến lúc đó tòa nhà yêu cầu nhiều ít đồ vật, biểu tẩu thông báo một tiếng, Lan Trần đưa lại đây."

Phong Lan Trần biết, ở kinh thành mua nhà, không có quan hệ căn bản mua không được. Liền tính mua đến, cũng là phía tây dân thường, không chỉ có người đủ loại kiểu dáng, càng là dơ loạn.

Dư thị có thể ưng thuận một khu tòa nhà phía Nam, Phong Lan Trần đã vừa lòng đến cực điểm.

"Biểu muội khách khí, mấy ngày nay ta sẽ hỏi quản sự một chút, nếu thích hợp, ta đem bán về nhà cho biểu muội xem."

Dư thị nói xong, trên mặt Phong Lan Trần tươi cười càng hiện rõ.

"Đa tạ biểu tẩu. Chỉ là việc này, ta cũng không muốn cho biểu ca nhanh như vậy biết....."

Dư thị nghe được lời này có chút kinh ngạc nhìn mắt Phong Lan Trần, rốt cuộc việc này sớm hay muộn giấu không được. Nhưng Dư thị nghĩ lại tưởng tượng, Chu Thái ở đoạn thời gian trước đối Phong Lan Trần hỏi han ân cần, Dư thị cũng hiểu rõ.

Nếu Phong Lan Trần sợ Chu Thái biết sau phiền toái, tự mình giúp đỡ cũng phải không thể. Phong Lan Trần không muốn làm thấp, đáy lòng có một cỗ thanh cao, Dư thị cũng không chán ghét.

"Hào, ta đáp ứng ngươi."

Dư thị đáp ứng, Phong Lan Trần cười lại nói tạ ơn. Mục đích Phong Lan Trần đạt tới, tự nhiên sẽ không ở lâu, cùng Dư thị hàn huyên hai câu rồi cáo từ rời đi.

"Phong cô nương nhưng thật ra tính tình không tồi, nếu đặt ở trên người người khác, nịnh bợ lão gia kia chính là một chuyện tốt." Vương mã mã khen sau khi Phong Lan Trần rời đi.

Chu Thái không đến ba mươi đã là nhị phẩm thượng thư, quan chức ở tuổi này có ít, không sợ lại không thăng lên.

Không ít người ham phú quý, nếu có cơ hội này tất sẽ chặt chẽ bắt lấy, nữ tử giống Phong Lan Trần không vì Chu Thái khuất phục, ở trong lòng Vương mã mã ấn tượng lại bay lên không ít.

"Dì vốn là người tâm cao khí ngạo, nàng dạy dỗ hài tử lại tốt. Phong Lan Trần tuy là bé gái mồ côi, nhưng trong tay tiền bạc cũng không thiếu, tìm một người phẩm chất, dòng dõi cao quý gả qua làm chính thất, so với một tiểu thiếp tốt hơn nhiều....."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bách Hoa Thịnh hội (1)

Editor: Tiểu Nhã

Qua bảy tháng, Chiêu Thạc công chúa gửi thiệp mời ngắm hoa tới Thượng Thư phủ.

Chiêu Thạc công chúa là trưởng nữ đương kim thánh thượng, hai năm trước thành thân với trưởng tôn của Cố thái phó, hiện giờ nhậm tam phẩm Lại Bộ Thị Lang. Chiêu Thạc công chúa cùng Phò mã cảm tình không tồi, xuất giá năm thứ hai sinh cho Phò mã một nhi tử, hiện tại lại có mang hài tử thứ hai.

Sau khi Chiêu Thạc công chúa xuất giá, mỗi năm đều sẽ tổ chức Thường Hoa yến, trừ bỏ mời con cháu hoàng gia, trong kinh con cái quan viên từ phẩm trở lên cũng sẽ nhận được thiệp mời.

Chu Nhược Thủy lúc trước tuổi nhỏ thật không có nhận được, hiện giờ mười tuổi, thiệp mời của Chiêu Thạc công chúa cũng gửi đến. Thượng Thư phủ trừ bỏ Dư thị cùng Chu Nhược Thủy Chu Hàn Minh, Chu Dung cũng may mắn trở thành đối tượng Chiêu Thạc công chúa mời.

Thiệp vừa đến Thượng Thư phủ, Dư thị chuẩn bị hết thầy cho Chu Nhược Thủy cùng Chu Hàn Minh, đến nỗi Chu Dung, Dư thị dựa theo quy củ đưa đến một bộ y phục, một bộ trang sức rồi lại không quan tâm, chỉ bảo Lý di nương hảo hảo dạy dỗ quy củ cho Chu Dung.

Ngày Thường Hoa yến, Chu Nhược Thủy bị Mặc Trúc đánh thức, sau khi rửa mặt chải đầu, mấy nha hoàn cầm lấy y phục được Dư thị chuẩn bị tốt để Chu Nhược Thủy chọn lựa.

Chu Nhược Thủy còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh con người nhàn nhạt đảo qua, chỉ vào một bộ nói: "Tốt, chọn cái này đi."

Mặc Trúc vừa nghe, lập tức tiếp nhận y phục, giúp Chu Nhược Thủy mặc. Y phục màu xanh dương nhạt, lụa thượng hạng thêu hoa thược được trắng điệu thấp mà tinh, hoa văn ở cổ tay áo và vạt áo chỗ nhân nhạ phác hoạ ra từng đám mây ưu nhã, cao quý, liếc mắt một cái có thể khiến người cảm giác không gì sánh được sự ưu nhã cùng thoải mái.

Một lát sau, Chu Nhược Thủy mặc vào người, từ bình phong đi ra khiến nha hoàn trong phòng đều ngây người. Chu Nhược Thủy lẳng lặng ngồi trước gương đồng, Mặc Mai phục hồi tinh thần lại lập tức tiến lên giúp Chu Nhược Thủy làm một kiểu tóc thích hợp.

Cuối cùng Mặc Mai đem cây trâm hoa lan màu ngọc bích khảm dạ minh châu cắm ở trên đầu tóc Chu Nhược Thủy, đáy mắt lộ kinh ngạc cảm thán.

"Tiểu thư càng ngày càng đẹp, hôm nay nhất định đem tiểu thư khác trong kinh đều áp xuống đi..."

"Nói vậy gì đó, lời này để cho người khác nghe được nhất định ganh ghét ta." Chu Nhược Thủy nhìn thoáng qua Mặc Lan tán thưởng không thôi, nhẹ giọng trách mắng.

Mặc Lan ngịch ngợm chớp chớp mắt cười nói: "Ồ trong mắt nô tỳ, tiểu thư chính là nữ tử đẹp nhất trên đời này."

"Người ba hoa, không quan trọng đẹp hay không, nhìn được là tốt."

Chu Nhược Thủy đối dung mạo mình thì không vui, kiếp trước mình vì thân phận đệ nhất mỹ nhân Đại Tề, nhưng cuối cùng kết cục lại cực kỳ không đẹp.

Chờ đến khi mọi thứ ổn thỏa, Chu Nhược Thủy đứng dậy nói: "Đi thôi..."

Chu Nhược Thủy vẫy tay bảo nha hoàn vây quanh xuống dưới, nghênh diện mà đến trước Chu Dung mang mặt vui mừng. Xem ra Chu Dung nhận được bách hoa yến, bóng ma cánh tay phải bị tàn phế liền giảm bớt.

Chu Dung vừa ra tới liền nhìn chăm chăm Chu Nhược Thủy, ban đầu nhìn y phục Chu Nhược Thủy còn có chút trơ trẽn, nhưng tới gần vừa thấy, hào quang trên người Chu Nhược Thủy không phải tầm thường, trên đầu dạ minh châu dù ra giá cũng không có người bán.

Nhìn Chu Nhược Thủy trang vận đơn giản như vậy, giản lược lại không mất sự tôn quý, Chu Dung đối trang dung bản thân có chút ần ần tự đắc hận không thể lập tức xoay người trở về đem một thân y phục sáng ngời xé nát.

"Mẫu thân, đại ca, đại tỷ." Chu Dung dù vẫn phần không cam lòng, nhưng trước mặt người khác Chu Dung vẫn duy trì giáo dưỡng, hành lễ.

Chỉ là đáy mắt ghen ghét không cam lòng có thể dấu đi xuống thì càng tốt! Chu Nhược Thủy cười lạnh, Dư thị nhân nhạ gật đầu, ngồi trên xe ngựa.

Ngoài cửa sớm đã có ba chiếc xe ngựa, phía trước một chiếc là Dư thị, sau đó là Chu Nhược Thủy, Chu Hàn Minh còn lại là cuỡi ngựa ở bên xe ngựa Dư thị.

Chu Dung nhìn Dư thị ngồi xe ngựa từ đàn khắc hoa, còn có xe ngựa Chu Nhược Thủy khắc gỗ hoa lê, lại nhìn xe ngựa chính mình một chiếc xe tầm thường, cái miệng nhỏ liền ừm khụt.

Chu Dung được Lý di nương đốc lòng dạy dỗ mười ngày, tuy không có tiến triển bay vọt, nhưng cũng áp xuống được tính tình, ngồi trên xe ngựa thuộc về chính mình.

Chu Nhược Thủy ngồi ở trong xe ngựa, kéo màn xe thấy một màn, Chu Nhược Thủy có chút kinh ngạc. Nhưng lại trầm nghĩ, kiếp trước Chu Dung tuy tính tình không tốt, lại cũng có tâm cơ, nghĩ đến đều do Lý di nương dạy dỗ.

Chu Nhược Thủy lạnh lùng câu lên khóe môi, có tâm cơ thì như thế nào, dạy dỗ ra sao, thay đổi không được bản chất vốn dĩ thô bỉ tham lam.

Đoàn người Dur thị tới hoa viên trong phủ công chúa, đã có rất nhiều người trước tiên tới. Các thiếu nữ vây quanh một chỗ có đánh đàn, có chơi cờ, có vẽ tranh, có đề thơ. Phủ công chúa bọn thị nữ ở giữa hầu hạ các quý tộc.

Chu Nhược Thủy đánh giá phủ công chúa, quả nhiên là hoa tươi nở rộ Thái Diệp bay tán loạn, mà các thiếu nữ ở giữa xuân xanh càng vì cảnh này mà sắc tăng thêm vài phần minh diễm. Các thiếu nữ khuê mật tập nham tập ba cùng chính mình quan hệ tốt kết bạn, cười nhạo nói nhỏ, cảnh tượng nhất phái phồn hoa thái bình.

“Nhược Thủy.....”

Chu Nhược Thủy vừa đi đến hoa viên, liền có Trương Linh tiểu thư đi tới. Chu Nhược Thủy chào hỏi, cũng không biết cố ý hay vô tình, tất cả mọi người đều bỏ qua Chu Dung đứng bên cạnh Chu Nhược Thủy.

Sắc mặt Chu Dung càng thêm khó coi, thiếu chút nữa cười không được, Chu Nhược Thủy mới mở miệng giới thiệu nói:

“Đây là thứ muội Chu Dung, Nhị tiểu thư.”

Chu Nhược Thủy vừa nói ra hai chữ “Thứ muội”, sắc mặt Chu Dung càng thêm khó coi. Thiếu nữ vây quanh Chu Nhược Thủy, đều là chính thất con vợ cả, đối xử xuất xua nay khinh thường.

Càng miễn bàn sắc mặt Chu Dung trầm xuống, càng khiến cho chúng tiểu thư càng thêm chướng mắt Chu Dung.

“Nga, thì ra đây là thanh danh bên ngoài Nhị tiểu thư a...” Đích nữ tướng quân oai vũ Mộc Ánh Nhu mở miệng châm chọc nói.

Oai vũ tướng quân là quan tam phẩm, trong nhà chỉ có một vị chính thất thê tử, lại không tiểu thiếp thông phòng. Mộc Ánh Nhu từ nhỏ được cha mẹ yêu thương, đối những tiểu thiếp thứ xuất gây chuyện thị phi trước nay cũng chưa từng có ấn tượng tốt.

Chuyện Thượng Thư phủ Lý di nương, năm đó cũng ở kinh thành lưu truyền không ít, lại có Chu Dung trước mấy tháng gặp phải không ít chuyện, Mộc Ánh Nhu nhìn Chu Dung càng cảm thấy chướng mắt.

“Ngươi..... Ngươi là thứ gì, ta chính là Thượng Thư phủ tiểu thư...” Chu Dung nghe Mộc Ánh Nhu châm chọc, sắc mặt đỏ lên, vươn ngón tay mắng Mộc Ánh Nhu.

“Thượng Thư phủ tiểu thư thì như thế nào, còn không phải thứ xuất? Trước mặt mọi người chỉ vào mũi người mà mắng, quả nhiên thượng không được mặt bàn.”

Mộc Ánh Nhu còn chưa nói chuyện, bên kia truyền đến một giọng nữ. Chu Nhược Thủy nhìn lại, đúng là Úy Bá phủ đích nữ duy nhất Hạ Kiều Hi.

Úy Bá thê tử Hạ Kế Chi là thư đồng Hiến Vương, khi Hiến Vương vào triều nghị sự, Hạ Kế Chi trở thành phụ tá đắc lực Hiến Vương, Úy Bá phủ bởi vậy nước lên thì thuyền lên, ai thấy đều dụng tâm nịnh hót.

Chu Dung không quen biết Hạ Kiều Hi, bị Hạ Kiều Hi mắng như vậy, Chu Dung từ khi ra cửa nhà đến bây giờ tính tình bạo lực rốt cuộc nhịn không được, lớn giọng quát:

“Ngươi nói ai thượng không được mặt bàn! Nương ta sớm hay muộn sẽ trở thành phu nhân, mắt chó các ngươi xem thấp người, ta sớm hay muộn sẽ đòi lại các ngươi!”

Chu Dung rống to, tức khắc hoa viên an tĩnh, các khuê các tiểu thư mệnh phụ phu nhân và thế gia công tử khác của vương công đại thần, đều không thể tin được nhìn lại đây.

Chu Nhược Thủy đáy mắt lãnh quang hiện ra, mặt Dur thị không hề gợn sóng cũng xuất hiện một tia châm chọc.

Chu Thái Chu Hàn Minh ở Nam Tân Tích cũng nghe tới lời Chu Dung nói hùng hồn, sắc mặt Chu Thái trắng bệch, nếu không phải Chu Dung ở chỗ nữ quyến, Chu Thái hận không thể đi lên dùng hai bàn tay ném nàng trực tiếp hời phủ.

“Thiếp thất phù chính? Chu đại nhân chuẩn bị sủng thiếp diệt thê sao?”

Hạ Kiều Hi phục hồi tinh thần lại lập tức trào phúng nói.

Hạ Kiều Hi khinh thường nhìn lướt qua Chu Dung, lại nhìn về phía Chu Nhược Thủy, thấy Chu Nhược Thủy bình tĩnh tự nhiên, trừ bỏ đáy mắt lạnh băng thì mặt không quan tâm, đáy mắt lộ ra một chút suy nghĩ sâu xa.

Hôm nay Hạ Kiều Hi nhắm vào Chu Dung, không phải bởi vì khinh thường thứ xuất, mà bởi vì hôn ước Chu Nhượng Thủy cùng Trần Quốc Hầu thế tử.

Mọi người đều biết Hiền Vương coi trọng Ủy Bá phủ, mà cùng quan hệ giữa Trần Quốc Hầu phủ với Binh Bộ thượng thư phủ là địch nhân. Đã kích địch nhân, bất luận khi nào, Hạ Kiều Hi đều vui thích đấy.

“Hạ tiểu thư thứ lỗi, có lẽ hôm nay Nhị muội lần đầu tiên dự tiệc nên trong lòng khẩn trương, lúc này mới nói không lời như vậy. Chờ hồi phủ, mẫu thân nhất định sẽ quản giáo nghiêm ngặt.”

Chu Nhượng Thủy lạnh băng liếc mắt Chu Dung, hướng Hạ Kiều Hi uốn gối hành lễ. Hạ Kiều Hi nghiêng người tránh đi, Chu Nhượng Thủy hành lễ, Hạ Kiều Hi cũng không muốn nhận.

Chu Nhượng Thủy thấy Hạ Kiều Hi tránh đi, liếc mắt một cái nhìn nàng. Mà một bên Chu Dung thấy Chu Nhượng Thủy làm thấp đi chính mình, thấp phần không phần nộ nghĩ tiếp tục mở miệng. Chu Nhượng Thủy tay mất lạnh lẽo trấn áp Chu Dung, ở bên tai nàng cảnh cáo nói:

“Sùng thiếp diệt thê, người nghĩ phụ thân gánh vác thanh danh này bị Hoàng Thượng quát lớn, con đường làm quan khó khăn, người tiếp tục nháo! Xem cuối cùng ai không còn mặt mũi!”

Chu Nhượng Thủy nói cho Chu Dung một chút dừng lại, Chu Dung muốn phú quý, muốn leo lên giường Lục Hiền Ngọc, nhất định phải có gia thế cực hảo. Nếu Chu Thái bị nhục, không chỉ gả cho Lục Hiền Ngọc vô vọng, Chu Thái càng ghét bỏ chính mình.

Chu Dung suy nghĩ cẩn thận, nhưng thật an an tĩnh tĩnh không nói chuyện nữa. Hạ Kiều Hi thấy Chu Nhượng Thủy nói với Chu Dung dăm ba câu, tuy không nghe được nói gì, nhưng bản lĩnh này làm Hạ Kiều Hi thượng tâm.

Việc Chu Dung nháo thực mau liền đi qua, nhưng trong lòng mọi người đối việc này có cái nhìn khác. Cơ hồ phụ nhân mỗi nhà đều để Chu Dung vào sổ đen, tuyệt đối không muốn nàng và nhi tử nhà mình có một chút liên quan.

Các đại thần và Chu Thái không hợp, tính cả Ngự Sử, vào ngày mai Kim Loan điện sẽ có một bản tấu về Chu Thái sùng thiếp diệt thê.

“Chiêu Thạc công chúa đến!”

Hoa viên một mảnh xanh um úc trên cỏ, trên bàn bày biện chỉnh tề đầy các loại món ăn trân quý, hoa quả mới mẻ. Nhóm tiểu thư khuê tú theo thứ tự mà ngồi, nhẹ giọng nói chuyện.

Nghe được thanh âm công chúa giá lâm, vội vàng đứng dậy hành lễ:

“Gặp qua Chiêu Thạc công chúa.”

Chiêu Thạc công chúa mặc một bộ váy màu hoa hồng, làn váy được khảm mấy chục viên toái toản, dưới ánh mặt trời có vẻ loá mắt. Một đôi con ngươi xinh đẹp trên là một đôi mày liễu hơi lơ lửng, một dung nhan thanh lệ, khiến người không dám khinh thường.

“Miễn lễ, ban ngồi.”

Mọi người đồng thanh cảm tạ, sau đó ngồi xuống.

Chiêu Thạc công chúa thấy mọi người sau khi ngồi xuống, cười nói:

“Hôm nay, Bách Hoa Thịnh hội là dịp để mọi người cùng vui vẻ, các vị không cần quá câu nệ tiểu tiết, cứ việc tùy ý là được.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bách Hoa Thịnh hội (2)

Editor: Tiểu Nhã

Tuy rằng Chiêu Thạc công chúa nói như vậy, nhưng chân chính dám tùy ý rốt cuộc vẫn không nhiều lắm. Trừ bỏ hôm nay Ngũ hoàng tử trong cung ra tới ngồi bên cạnh Chiêu Thạc công chúa nói giỡn, chỉ có phu nhân tiểu thư Cố gia.

Mọi người hàn huyên vài câu, Bách Hoa yến bắt đầu. Mỗi năm Bách Hoa yến, các tiểu thư đều sẽ lên đài luận bàn một phen. Mà ở dưới, các phu nhân chọn lựa nữ tử thích hợp trở thành con dâu, cũng coi như cơ hội thân cận.

Tuy Bách Hoa yến tổ chức mấy năm, lại cũng là thịnh yến trong kinh. Hoa khôi mỗi năm, Chiêu Thạc công chúa sẽ thưởng các trân phẩm.

Chu Nhược Thủy có nghe nói, năm kia Chiêu Thạc công chúa thưởng thưởng một kiện dây vàng áo ngọc, năm trước là hai viên dạ minh châu. Chỉ không biết năm nay, Chiêu Thạc công chúa lại lấy ra trân phẩm nào.

Yến hội sắp bắt đầu, Chiêu Thạc công chúa sai người bưng lên phần thưởng đã chuẩn bị cho tiểu thư đạt giải nhất Bách Hoa yến, các thiếu nữ phía trước còn rụt rè ưu nhã, bây giờ sôi nổi lộ ra thần sắc khát vọng.

Chu Nhược Thủy theo ánh mắt mọi người nhìn lại, tỷ nữ công chúa phủ trong tay bưng một án, một viên có công hiệu dưỡng nhan Trú Nhan châu.

Chu Nhược Thủy khịt mũi coi thường, chính sửa dung nhan luôn có một ngày héo tàn, Trú Nhan châu liền tính có hiệu quả, sao có thể đề qua dấu vết năm tháng.

Chu Nhược Thủy trầm tư, Chiêu Thạc công chúa đã tuyên bố Bách Hoa yến chính thức bắt đầu.

Mang bàn chứa giấy và bút mực bị đưa tới hội trường bên cạnh, nhóm khuê tử tham gia thi họa thơ từ tiến lên. Bọn tỷ nữ đưa tới loại kiểu nhạc cụ, đứng ở hai bên hội trường phía trước, đem đất trống ở giữa để lại cho vũ đạo nữ tử.

Chu Nhược Thủy vô tình lên đài, mà bên cạnh Chu Dung lại nóng lòng muốn thử. Chu Nhược Thủy mắt lạnh nhìn Chu Dung thần sắc kích động, khinh thường "hừ" lạnh. Không nói Chu Dung còn không đến mười tuổi, so với những tiểu thư cập kê thiếu nhiều năm công phu, tính tình nàng đua đòi có thể luyện ra cái gì có thể thượng mặt bàn đồ vật, Chu Nhược Thủy thật sự không thể tưởng tượng được Chu Dung có cái gì.

Tỷ thí bắt đầu.

Chu Nhược Thủy ngồi ở dưới đài nhìn trên đài các vị khuê các tiểu thư hoa hòe lộng lẫy trình diễn tài nghệ chính mình.

Tỷ thí gần hai canh giờ, cũng tới kết thúc. Chiêu Thạc công chúa thấy không sai biệt lắm, liền mở miệng hỏi:

“Còn có vị tiểu thư nào muốn đi lên biểu diễn?”

Chiêu Thạc công chúa vừa hỏi, Chu Dung ngồi không yên. Chỉ thấy Chu Dung đứng dậy, đi đến giữa đại điện hướng Chiêu Thạc công chúa nhất bái, nói:

“Thần nữ lược thông thơ từ, thỉnh công chúa cho phép thần nữ phú thơ một chút.”

Chiêu Thạc công chúa nhìn thấy Chu Dung, trên mặt tươi cười phai nhạt đậm. Trước lời nói Chu Dung hùng hồn tự nhiên truyền tới tai Chiêu Thạc công chúa, Chiêu Thạc công chúa xưa nay rất nặng quy củ, không vui vì những lục đục với nhau.

Chu Dung làm Chiêu Thạc công chúa rất chán ghét, nhưng trước công chúng, Chiêu Thạc công chúa đảo qua chưa cho Chu Dung mặt mũi, gật đầu đáp ứng.

Chu Dung hơi hơi mỉm cười, khiêu khích nhìn thoáng qua Chu Nhược Thủy, đi đến trước bàn, cầm lấy bút viết đề xuống một đầu thơ.

“Cây xanh âm nùng ngày hè trường,

Ban công ảnh ngược nhập hồ nước.

Thủy tinh mảnh động gió nhẹ khởi,

Mãn giá tường vi một viện hương.”

Đương đầu thơ trình đến trước mặt Chiêu Thạc công chúa, tuy Chiêu Thạc công chúa không vui vì Chu Dung, lại cũng vì đầu thơ này xem trọng vài phần.

“Tiểu thư tài tình không tầm thường, thơ lời ít mà ý nhiều, Sương Nhi, đi sao chép mấy bản, phát đi xuống cho đại gia cùng thưởng thức.”

Chiêu Thạc công chúa tán thưởng khiến Chu Dung càng hiện đắc ý, không uổng công nàng cùng di nương cực khổ mua về bài thơ, khiến nàng ở thịnh hội tỏa sáng rực rỡ.

Nghĩ đến, bài thơ vừa ra, đối diện những hoàng tử thế tử, danh môn công tử, có thể xem trọng liếc mắt một cái, cũng không biết Ngọc ca ca, có hay không cũng đang xem chính mình?

Đang lúc Chu Dung đắc ý dào dạt, lại mang theo một chút thẹn thùng vấn an Nam Tân Tịch, Hàn Lâm Viện chi nữ đại học sĩ Mai Thiên Thiên mở miệng nói:

“Thơ tiểu thư thơ cực kỳ hay, nhưng thần nữ nghe nói, Chu đại tiểu thư trong kinh là đệ nhất tài nữ, nói vậy cũng có chút tài nghệ. Chu đại tiểu thư, có không đề ta chờ, chiêm ngưỡng một chút phong thái kinh thành đệ nhất tài nữ?”

Chu Nhược Thủy bị điểm danh, nhàn nhạt nhìn lướt qua Mai Thiên Thiên, buông chén trà, nói:

“Mai tiểu thư nói như vậy, Nhược Thủy cũng kính không bằng tuân mệnh.”

Mai Thiên Thiên khiêu khích, Chu Nhược Thủy cũng không để ở trong mắt, Chu Nhược Thủy thông dong đứng dậy, đi đến trước đài, chuẩn bị vẽ tranh.

Tuy Chu Nhược Thủy sống lại một đời không muốn thể hiện bản thân mình, nhưng nàng cũng biết, nếu mình không lên đài, Mai Thiên Thiên chắc chắn theo đuổi không bỏ, hơn nữa Chu Nhược Thủy cũng không vui để Chu Dung đẹp trước mọi người, lúc này mới thuận thế lên đài.

Chu Nhược Thủy cầm lấy bút, đột nhiên quay đầu hỏi Mai Thiên Thiên:

“Mai tiểu thư, tiêu chuẩn về tranh, không biết mai tiểu thư nhưng có kiến nghị?”

Chu Nhược Thủy vừa hỏi, mọi người đều nhìn lại đây, mà Mai Thiên Thiên càng lửa giận bay lên, con ngươi tất cả đều hóa khí. Chu Nhược Thủy chói lọi đem khiêu khích đá trở về, Mai Thiên Thiên hận ngứa răng, Chu Nhược Thủy sinh thời mạo mỗ, lại giàu có, trừ bỏ có cha quan nhị phẩm so với chính mình kém một bậc, mặt khác đều so với chính mình đều tốt.

Mai Thiên Thiên xưa nay nổi bật, lòng dạ cực cao. Hơn nữa nàng mới vừa rồi họa cũng được khen ngợi, càng chướng mắt Chu Nhược Thủy làm bộ làm tịch.

Hơn nữa, Mai Thiên Thiên ái mộ Hiến Vương, nhưng Hiến Vương đã có chính phi, Mai Thiên Thiên đã biết đánh không lại tiểu thư Hầu phủ, hơn nữa năm đó tuổi cũng không thích hợp. Nhưng không đại biểu Mai Thiên Thiên nguyện ý từ bỏ.

Mai Thiên Thiên tưởng tượng đến sang năm tuyển tú, chỉ cần chính mình biểu hiện thích đáng, Diệp quý phi nhìn trúng, dựa vào gia thế, có thể trở thành trắc phi nhập Hiến Vương phủ.

Hôm nay gặp Chu Nhược Thủy khiêu khích, nếu không phải trong hoa viên tất cả đều là người, mình muốn duy trì hình tượng tốt đẹp, nhất định sẽ không để Chu Nhược Thủy quá tốt.

“Mới vừa rồi tiểu thư làm một bài thơ đầu mùa hè, đại tiểu thư nếu lưỡng lự, không ngại lấy ngày hè họa một bộ đi.”

Chu Nhược Thủy nghe xong gật gù đầu, cầm trong tay bút lông dưới ánh mặt trời, hơi hơi khom lưng, bút lông ở trên trang giấy tuyết trắng họa ra một đạo duyên dáng đường cong, dần dần, trong tay động tác càng lúc càng nhanh, như nước chảy mây trôi lưu sướt, tùy ý, tùy tính tiêu sái.

Bách hoa nở rộ trong hoa viên, váy áo màu xanh nhạt theo gió nhẹ, uyển chuyển nhẹ nhàng phiêu dật, phảng phất tiên tử hạ phàm, tùy thời đều khả năng sẽ cười gió mà đi, tựa thật tựa ảo, như mộng như yên, bức họa tốt đẹp cuộn tròn, khiến mọi người xem ngây người mất, tựa hồ một chút hoảng thần, nàng liền biến mất không thấy.

Thẳng đến cuối cùng một nét bút thật dài thì họa xong, Chu Nhược Thủy buông bút lông, đang chuẩn bị đưa cho tỷ nữ đem họa cho Chiêu Thạc công chúa xem, lại không nghĩ Tam hoàng tử thích phong nguyệt nhanh một bước cầm lấy bức họa, khen ngợi.

“Thủy cửa sổ thấp bằng họa lan khai,

Gối đệm vắng lặng ngọc lậu thúc giục.

Một đêm tiếng mưa rơi lạnh đến mộng,

Trên vạt lá sen đưa thu tới.”

Tam hoàng tử ra tiếng thì thầm, trong lòng không ngừng tán thưởng thơ hay, họa hay, chữ hay! Ngay cả Hiến Vương cũng đi theo tán thưởng: “Hảo thơ!”

Chỉ một bức họa, liền bày ra Chu Nhược Thủy có thơ, thư, họa tài nghệ cao thâm, so với Mai Thiên Thiên kia phức chỉ thể hiện rồi họa cũng không tệ, bài thơ Chu Dung, Chu Nhược Thủy tài hoa cao không ngừng! Tỷ thí, thẳng bại đã phân!

“Chu đại tiểu thư thật là kinh thành đệ nhất tài nữ, danh bất hư truyền a.....”

“Chu đại tiểu thư chẳng những tài hoa hơn người, tuổi nhỏ lại sinh tuyệt sắc, chờ nàng cập kê sợ là trở thành Đại Tề đệ nhất mỹ nhân.....”

Bức họa Chu Nhược Thủy ở trong tay mọi người truyền đọc, Hiến Vương cùng Tam hoàng tử đều tán thưởng không thôi, Chiêu Thạc công chúa hứng thú, vội đem Chu Nhược Thủy kéo lại đây tinh tế xem xét. Mà mặt khác tiểu thư đối Chu Nhược Thủy được hai vị hoàng tử ưu ái thấp phần ghen ghét, đặc biệt Hiến Vương, ở trước thiên kim, đó là hôn phu hoàn mỹ nhất, dù làm thiếp, bọn họ đều cam tâm tình nguyện.

“Quả nhiên là không tòi, Chu đại tiểu thư tài nữ chi danh danh xứng với thực, năm nay hoa khôi thuộc về Chu đại tiểu thư.”

Chiêu Thạc công chúa xem xong, lập tức ra kết luận, Chu Nhược Thủy hoa khôi năm nay. Tỷ nữ bụng Trú Nhan châu thấy thế, lập tức bụng mọc án đi trước mặt Chu Nhược Thủy, đem phần thưởng giao cho nàng.

“Thần nữ đa tạ công chúa hậu ái.”

Chu Nhược Thủy thẳng, Mai Thiên Thiên phía trước nhìn Chu Nhược Thủy hận ngửa răng, Mai Thiên Thiên sờ đi khiến Chu Nhược Thủy lên đài bắt quá muốn nhìn nàng xấu mặt, làm mọi người biết Chu Nhược Thủy bất quá là một bao cò uống có mỹ mạo, như vậy Chu Nhược Thủy sẽ không được Hiền Vương coi trọng, nhưng hiện tại, sự tình hoàn toàn tương phản, Hiền Vương đối Chu Nhược Thủy khen ngợi có thêm!

Đáng chết khen ngợi có thêm! Mai Thiên Thiên phần hận rất nhiều, Chu Dung cũng cấu giận lợi hại. Cơ hội nàng nổi danh, bất quá ngắn ngủn ba mươi phút đã bị Chu Nhược Thủy nổi bật hoàn toàn áp qua, nàng cùng đi nương khổ tâm, không phải uống phí?

Các thiên kim ghen ghét không cam lòng, nhưng ai cũng không dám phản bác Chiêu Thạc công chúa, trơ mắt nhìn Chu Nhược Thủy nhận Trú Nhan châu trở về chỗ ngồi.

Dur thị nhìn nữ nhi trưởng thành thành như vậy, thập phần vui mừng, từ ái vỗ vỗ tay Chu Nhược Thủy.

Giữa Nam Tân Tịch, Chu Hàn Minh cũng khó lộ ra một chút ôn hòa tươi cười. Chu Thái cũng bởi vì Chu Nhược Thủy thể hiện quá tốt, khuôn mặt nguyên bản âm trầm không thời.

Kết quả đã ra, tỷ thí kết thúc, Bách Hoa yến cũng kết thúc.

Mọi người tốp năm tốp ba hướng cổng lớn đi đến, nhưng lúc này, một tiếng thét chói tai ở bên trong phủ công chúa vang lên.

Từ hoa viên tới cửa, có một hồ nước, ngày thường Chiêu Thạc công chúa bên trong nuôi cá, chút hoa sen, cũng coi như đẹp đẽ.

Nhưng hôm nay yên tĩnh hết sức, Chu Dung cùng Chu Nhược Thủy đi cùng một chỗ, Chu Dung ở phía sau hung tợn nhìn chăm chăm bóng dáng Chu Nhược Thủy, ghen ghét cùng không cam lòng quay chung quanh trong lòng nàng, không thể không chế, hung hăng dẫm lên lần vấy Chu Nhược Thủy.

Chu Dung hại Chu Nhược Thủy, lại không nghĩ dẫm trên lần vấy.

Chu Dung tức khắc cảm thấy lòng bàn chân đau đớn không thôi, mà Chu Nhược Thủy lúc này thể nhưng quay đầu lại chăm chọc nhìn thoáng qua Chu Dung, lòi kéo lần vấy, Chu Dung không đứng vững, nghiêng đầu hướng về phía hồ nước.

Chu Nhược Thủy giả ý kéo Chu Dung, lại đang âm thầm hung hăng đẩy một chút, vì thế, Chu Dung “Thuận lợi” rớt vào ao, dẫn tới một tiếng thét chói tai.

“Cứu, cứu mạng a.”

Chu Dung không ngừng kêu gọi, nhưng nước từ bốn phương tám hướng vọt tới, giống như mãnh thú tựa hồ muốn đem nàng cắn nuốt, Chu Dung sợ tới mức chỉ có thể dựa vào bản năng, chân chính hy vọng có thể thoát khỏi cảnh khôn khổ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bách Hoa Thịnh hội (3)

Editor: Tiểu Nhã

"Nhị muội muội, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Nhị muội muội sẽ không....."

Chu Nhược Thủy ra vẻ nôn nóng đứng ở bờ hồ nói, nhưng đáy mắt lạnh lẽo cùng trấn tĩnh nhìn ra được Chu Nhược Thủy một chút đều không lo lắng.

Chu Nhược Thủy thậm chí hy vọng, Chu Dung cứ như vậy chết cũng tốt!

Có hai nha hoàn tìm nhánh cây, giúp Chu Dung bám vào đem Chu Dung kéo lên, nhưng Chu Dung lại múa may đôi tay ở trong nước lên lên xuống xuống, cách bờ biển càng ngày càng xa.

Nhưng nơi này dù sao cũng là phủ công chúa, chẳng những nhiều nô tài, khách nhân cũng nhiều. Chu Nhược Thủy mắt lạnh nhìn một vị công tử cầm y hoa phục từ một bên nhảy xuống nước.

Mọi người sốt ruột chờ đợi, nam tử chui lên mặt nước, một tay khoanh lại cổ Chu Dung, một bên hướng hồ hoa sen bên cạnh bơi đi, đem Chu Dung cả người ướt đẫm, hôn mê bất tỉnh cứu lên.

Chu Dung cứu lên, Chu Nhược Thủy rất có phong phạm trường tỷ phân phó nha hoàn đem áo choàng bọc lấy Chu Dung, không cho người khác nhìn thấy thân Chu Dung. Lại sai bọn nha hoàn nâng Chu Dung đi theo Chiêu Thạc công chúa phái ma ma đi sương phòng, sai thái y xem bệnh.

Đến nỗi công tử cứu Chu Dung đi lên, Chu Nhược Thủy dẫu đáy mắt hận ý, tiến lên hơi hành lễ:

"Đa tạ Thế tử cứu giúp Nhị muội muội, ngày khác chắc chắn tới cửa nói lời cảm tạ."

"Không có gì, người cùng ta có hôn ước, Nhị muội muội người chính là muội muội ta, về sau đều là người một nhà, không cần đa lễ."

Lục Hiển Ngọc đối Chu Nhược Thủy khách khí xa cách trong lòng không vui, mảy không lộ dấu vết vừa nhú.

Qua vài lần tương ngộ, Lục Hiển Ngọc cảm giác được Chu Nhược Thủy đối chính mình không có một chút hảo cảm, thậm chí chán ghét. Lục Hiển Ngọc nghĩ không ra nguyên do, trước đây Chu Nhược Thủy tuy lãnh đạm, nhưng đối bản thân cũng không có cảm xúc.

"Bất luận như thế nào, đều phải cảm tạ Thế tử."

Chu Nhược Thủy không kiên nhẫn cùng Lục Hiển Ngọc diễn trò, khi Chu Dung được cứu lên, hướng Lục Hiển Ngọc hơi hơi hành lễ:

"Ta còn muốn đi thăm Nhị muội muội, thế tử xin cứ tự nhiên."

Chu Nhược Thủy nói xong, phân phó Mặc Lan đi xe ngựa trước nói cho Dư thị, cũng không quay đầu lại theo sát Chu Dung mà đi.

Lục Hiển Ngọc cau mày, sai gã sai vặt khoác một kiện quần áo cho mình, lúc này tâm tình mới không tốt sai hạ nhân công chúa phủ đi sương phòng thay quần áo.

Một khác trong sương phòng, Chu Dung mặt không có chút máu nằm trên giường, nghe tin Chu Thái, Dư thị cùng Chu Hàn Minh nhìn Chu Dung, đều nhíu mày.

"Nhược Thủy, Dung nhi sao ngã xuống nước?"

Chu Thái đề nặng tức giận hỏi. Hôm nay Chu Dung đã thất thố với người trước, nay lại rơi xuống nước, Chu Thái đều có thể nghĩ đến ngày mai đồng liêu đối chính mình chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Nhược Thủy và Nhị muội muội cùng nhau đi tới, Nhị muội muội có lẽ trượt chân không đứng vững ngã xuống, Nhị muội muội té ngã tốc độ quá nhanh ta kéo không được, cũng may Trần quốc Hầu Thế tử ra tay cứu giúp."

Ngay lúc đó tình huống như thế nào, chung quanh phụ cận trừ bỏ Chu Nhược Thủy còn có những người khác, các nàng xem đến rõ ràng, Chu Dung không đứng vững mới ngã vào hồ hoa sen. Chu Thái vốn dĩ mang theo chất vấn nói một chút, sắc mặt âm trầm nhìn Chu Dung trên giường.

Kiếp trước, Chu Dung không phải thực yêu Lục Hiển Ngọc sao? Hôm nay Lục Hiển Ngọc anh hùng cứu mỹ nhân, Chu Nhược Thủy không tin Chu Dung không nhân cơ hội nháo long trời lở đất.

Chu Nhược Thủy nhìn mọi người hiện lên một tia trào phúng, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho Lục Hiển Ngọc, khiến cho Chu Dung nháo, sự tình nháo lớn, hôn ước mới có thể giải trừ.

Chu Dung thay một bộ y phục khô mát, thái y bắt mạch cho Chu Dung, châm cho nàng mấy cái, kê phương thuốc, ngừng đầu hướng Chu Thái nói:

"Nhị tiểu thư chỉ có chút cảm lạnh, không quá đáng ngại."

"Xin hỏi đại phu, tiểu nữ khi nào thì tỉnh?" Chu Thái thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, hỏi.

"Nhị tiểu thư có chút hoảng sợ, qua thời gian tự nhiên liền sẽ tỉnh, Chu đại nhân không cần lo lắng." Thái y trả lời.

Chu Thái gật đầu, đem một túi tiền nhét vào tay thái y. Thái y vẫn không từ chối, cười nhận lấy.

Biết được Chu Dung cũng không lo ngại, cũng không biết khi nào mới tỉnh lại, ở công chúa phủ rốt cuộc không thích hợp, Chu Thái liền phân phó mấy nha hoàn đem Chu Dung nâng hồi vào xe ngựa, dẹp đường hồi phủ.

Màn đêm buông xuống, lạnh đến nỗi Chu Dung phát sốt cao, gấp đến độ trong viện mỗi người thay phiên chăm sóc, Lý di nương càng canh giữ ở mép giường Chu Dung một tắc cũng không rời, Chu Thái cũng bởi vì Vương ma ma tới đi theo nhìn một hồi.

Sáng sớm hôm sau, Chu Thái thượng triều, nhưng Hoàng Thượng vừa ra, Tổng Ngự Sử một đảng tâu đưa tới trước Cảnh Đức đế, buộc tội Binh Bộ Thượng Thư Chu Thái giáo nữ vô phùng, sùng thiếp diệt thê.

Tầu sớ trực tiếp đem đánh vào mặt Chu Thái, một khuôn mặt còn tính anh tuấn tức đến đỏ bừng nửa điểm cũng nói không nên lời, nửa câu vì chính mình biện giải nói.

Tầu sớ Tổng Ngự Sử tường thuật ngày hôm qua Bách Hoa Thịnh hội, Chu Dung theo như lời mỗi một câu một chữ không lậu viết ra, không hề có phong phạm danh môn khuê tú.

Càng chỉ rõ ý Chu Thái phủ chính thiếp thất, hiện có chính thê. Thiếp thất phủ chính tại thế gia trong đại tộc liền không có quy củ, hiện Chu Dung nói ra, nói rõ Chu Thái cũng có ý tứ này, sùng thiếp diệt thê, bất luận cái gì một vương triều đều không cho phép tồn tại.

Trên kim điện, trên long ý Cảnh Đức để như suy tư gì nhìn chăm chú vào phía dưới nhóm thần tử thần sắc khác nhau, mang theo một tia lạnh lẽo hỏi:

"Chu thượng thư, Tổng Ngự Sử tấu chính là thật?"

"Hoàng Thượng..... Vì thần, vì thần oan uổng a....." Chu Thái bước ra khỏi hàng thẳng hô oan uổng.

"Chu đại nhân ý tứ là Tổng đại nhân vụ hãm đồng僚? Quý phủ Nhị tiểu thư ở bách hoa bữa tiệc nói ầu nói tả, mỗi người đều nghe được. Lại có, hậu viện Chu đại nhân là tình huống như thế nào, kinh thành ai không biết. Nếu Chu đại nhân không có tâm tư, Nhị tiểu thư thân là một thứ nữ, sao có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo?"

Đối thủ Chu Thái một mất một còn Oai Vũ tướng quân nhân cơ hội nhảy ra. Oai Vũ tướng quân từng cùng Chu Thái giống như trên chiến trường, năm đó Oai Vũ tướng quân lập công không ít, lại bị Chu Thái chặn đường đi vài phần, bằng không, Oai Vũ tướng quân không phải chỉ là tam phẩm tướng quân, lấy chiến công, đến tước vị cực kỳ dễ dàng.

Huống chi, Chu Thái hiện tại còn hậu viện bị Ngự Sử buộc tội, không nhân cơ hội dẫm hấn một chân Oai Vũ tướng quân đều sẽ cảm thấy đáng tiếc.

Đang lúc triều thần đem chuyện Bách Hoa Thịnh hội hôm qua nhảy ra nói khí thế ngất trời, Cảnh Đức để mở miệng đánh gãy:

"Hảo, Chu thượng thư còn giải thích?"

Chu Thái nhiều năm trên quan trường từ một quan bình thường lên đến quan lớn cũng không phải ngu ngốc, trong lòng biết Tổng Ngự Sử làm khó mình, khiến chính mình cũng xác thật không khả năng giải thích, dứt khoát trực tiếp nhận tội.

"Vi thần nhiều năm qua vẫn luôn lo là với việc trong phủ, đối tiểu nữ quân giáo không nghiêm, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội. Nhưng diệt thê phù thiếp thất vi thần trăm triệu minh chứng nhận, việc hậu viện vẫn luôn ở trong phủ nhân tay vi thần, vi thần chưa bao giờ nghĩ tới việc bỏ vợ cưới người khác, thỉnh Hoàng Thượng minh giám!"

Chu Thái lúc này tức giận không thôi, bởi vì Chu Dung, đây là lần thứ hai trở thành trò cười. Liên tính từ trước Chu Thái muốn đem Lý di nương đỡ thành bình thê, hôm nay về sau, Lý di nương vĩnh viễn chỉ có thể là thiếp, tuyệt không có người coi là "Phu nhân"!

"Một khi đã như vậy, Chu thượng thư phạt bổng một năm. Mặt khác, Chu phu nhân tú mấn hiền thực, ban hoàng kim trăm lượng hai thanh ngọc như ý, thành chính nhị phẩm cáo mệnh."

Chu Thái nhận tội Cảnh Đức để thực vừa lòng, Cảnh Đức để cũng không nghĩ bởi vì chuyện này liên xử trí hấn còn tính tín nhiệm thần tử.

Dur thị từ trước tùy chức quan Chu Thái bắt quá là từ nhị phẩm cáo mệnh, hiện giờ thăng chính nhị phẩm, đã ảm ý cảnh cáo, Cảnh Đức để xem ra, liền vậy là đủ rồi.

"Đa tạ Hoàng Thượng ân điển." Chu Thái ắc mặt xanh mét nói.

Chuyên buộc tội tựa hồ làm Cảnh Đức để không mặn không nhạt xử phạt chấm dứt, nhưng là kế tiếp ảnh hưởng lại không có kết thúc. Chu Thái hạ triều còn không có về đến nhà, chuyện trên triều cũng như gió, toàn bộ kinh thành thế gia truyền mở ra.

Mặc Lan vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa đem lời bên ngoài đồn đãi nói cho Chu Nhượng Thủy nghe, Chu Nhượng Thủy chỉ đậm đậm cười liên bỏ mặc.

Trong Thượng Thư phủ mặt khác nữ quyến tự nhiên cũng nhận được tin tức, Dur thị cùng Chu Nhượng Thủy giống nhau không để ý đến, chỉ là tại nội vụ phủ lại đây truyền chỉ.

Mặt khác nữ quyến đều vui sướng khi người gặp họa, đặc biệt là Tề di nương, càng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

"Ha ha! Lý Như Mộng nàng cũng có hôm nay! Nàng không phải mỗi ngày ý vào lão gia sủng, vì chính mình là quý thiếp cao nhân nhất đẳng, quý thiếp thì sao, còn không phải tiêu thiếp! Cả ngày nghĩ vị trí chính thất, việc này vừa ra, nàng muốn làm phu nhân, nằm mơ!"

Chu Thái âm trầm trở lại Thượng Thư phủ, biết Chu Dung còn hôn mê bất tỉnh, chịu đựng tức giận không đi Phù Dung uyển tìm Chu Dung phiên toái, chỉ hạ lệnh Chu Dung cấm túc ba tháng, nổi giận đùng đùng trở lại thư phòng.

Chu Dung hôn mê một ngày một đêm tới trưa ngày hôm sau qua đi mới từ từ tỉnh lại, nhìn chung quanh nhà một vòng, ngẩn ra thật lâu mới mê mang mà nhìn về phía Lý di nương, hỏi: "Đây là chỗ nào a?"

"Dung nhi, ngươi không sao chứ? Không phải sốt ngớ ngẩn, nhà mình ở lại không quen biết."

Lý di nương thấy Chu Dung tỉnh, duỗi tay dò xét trán nàng xem nhiệt độ, thở dài nhẹ nhõm một hơi:

"Cũng may hạ sốt."

Chu Dung có chút dần dần, theo ý Lý di nương dùng chút cháo trắng, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Chu Dung đánh giá trong phòng bài trí cùng Lý di nương, dường như đã có mấy cảm giác.

“Nương.” Chu Dung ôm Lý di nương gào gào khóc lớn.

Lý di nương cũng không biết Chu Dung đây là làm, chỉ nghĩ nàng bị dọa, đem Chu Dung ôm vào trong ngực vỗ nhẹ an ủi.

Đang lúc tiếng khóc Chu Dung dần dần dừng lại, mệnh lệnh Chu Thái cũng truyền tới. Lý di nương cùng Chu Dung ngơ ngẩn tại giường, Lý di nương càng không thể tin hỏi Vương ma ma:

“Lão gia vì sao cấm Dung nhi? Dung nhi mới rơi xuống nước, hắn không an an ủi Dung nhi thì thôi, vì sao còn muốn.”

Về mặt Vương ma ma khó xử, nhưng lệnh Chu Thái không phải nàng có thể nói. Vương ma ma đem chuyện hôm nay phát sinh cùng lời kinh thành đồn đãi nói ra, Lý di nương cùng Chu Dung càng hoang mang.

“Di nương, hiện tại quan trọng chính là Nhị tiểu thư, chờ Nhị tiểu thư dưỡng hảo thân mình, ba tháng trở ra, bên ngoài đồn đãi cũng phai nhạt.”

Lý di nương còn muốn nói, lại bị Chu Dung giữ chặt, chỉ thấy Chu Dung cũng bình tĩnh nói:

“Nương không cần lo lắng, chỉ là cấm túc thôi, nếu phụ thân thật muốn trừng phạt nữ nhi, không cấm túc, phụ thân vẫn đau lòng nữ nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ma ma dạy quy củ

Editor: Tiểu Nhã

Chu Dung bình tĩnh khiến Lý di nương và Vương ma ma rất khiếp sợ, nhưng nghĩ lại nghĩ, nếu Chu Dung thật sự sửa đổi tính tình, không hề xúc động cũng làm một chuyện tốt.

“Tốt, tốt, Dung nhi thật hiểu chuyện.”

Lý di nương vui mừng không thôi, lại dặn dò Chu Dung hảo hảo nghỉ ngơi, lúc này mới mang theo Vương ma ma rời đi.

Nhưng chờ Lý di nương trở lại Lục Cúc uyển, chờ tới quản gia truyền đến lệnh Chu Thái, hạ từ hàng quý thiếp xuống lương thiếp.

Quý thiếp cùng lương thiếp tuy đều là thiếp, nhưng ở trong phủ đa số địa vị lại bất đồng. Lý di nương bị tuyệt chiêu của Chu Thái đánh bất ngờ trở tay không kịp, thân mình kích động.

Chờ phục hồi lại tinh thần, Vương ma ma nhét một bao bạc dò hỏi quản gia, mới biết được Chu Thái đi sân Vân di nương, mà hạ xuống hàng lương thiếp là Chu Thái từ Thanh Trúc uyển mới truyền ra.

Tức khắc, Lý di nương đem Vân di nương hận đến tận xương tủy. Vốn dĩ chính mình thân quý thiếp, nếu lại hướng Chu Thái hóng gió, liền không thể dành dư thị trở thành chính thất, cũng có thể làm bình thê.

Nhưng hiện tại Chu Thái nghe xong Vân di nương nói biếm mình, lại có trên Kim Loan Điện buộc tội một chuyện, mình vĩnh viễn chỉ có thể là tiểu thiếp!

Lý di nương chịu đựng tức giận tiền quản gia, trở lại trong phòng, nhìn thấy một nha hoàn nhị đẳng đang quét tước nhà, cầm lấy chổi lông gà nhắm thẳng trên người nàng phát tiết tức giận trong lòng.

Mà lúc này trong Thanh Trúc uyển, Vân di nương vừa lúc Chu Thái tức giận.

“Lão gia, ngài cũng đừng trách Lý tỷ tỷ, nàng sinh một nam một nữ, lại ái mộ lão gia, luôn hy vọng có thân phận đường đường chính chính đứng ở bên người lão gia, để một đôi con cái của nàng trở thành con vỢ cÁ.”

Chu Thái vừa nghe Vân di nương nói sắc mặt càng thêm âm trầm, hừ lạnh:

“Xem nàng dạy dỗ nữ nhi, nếu không phải vì Dung nhi, ta sao bị Hoàng Thượng răn dạy! Thật đúng ăn gan hùm mật gấu! Tưởng rằng trong nhà Lý thị tốt xấu chỉ là quan viên, không nghĩ kiến thức lại nông cạn!”

Vân di nương thấy Chu Thái tức giận khó bình tĩnh, như cũ cười nói:

“Lão gia, không phải ai đều giống Uyển Nhi, không cầu danh phận, chỉ nguyện làm bạn bên cạnh lão gia. Lại nói Nhị tiểu thư, về sau sai ma ma hảo hảo

dạy quy củ là được, Nhị tiểu thư dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, về sau gả cho người có thể trợ giúp Thượng Thư phủ.”

So với Lý di nương Chu Dung gây chuyện, Vân di nương dịu dàng vì mình tính toán mọi chuyện càng hợp tâm ý Chu Thái.

“Vân là Uyển Nhi có thể vì ta phân ưu...” Chu Thái nghe Vân di nương nói xong như suy tư điều gì, cuối cùng cảm thán nói.

Vân di nương si ngốc cười, theo cánh tay ghé vào trong lòng ngực Chu Thái, dẫn tới Chu Thái một trận động tình, bẽ Vân di nương lên giường, một phen triền miên.

Đương Chu Thái rời đi, Vân di nương từ từ mở hai mắt, nhớ tới hôm nay Chu Thái trừng phạt Lý di nương, Vân di nương gọi lên một tia cười lạnh.

Vân di nương nhập phủ sau đó âm thầm tra tòi tra lui, cuối cùng từ Đại tiểu thư Chu Nhược Thủy nghe được chân tướng.

Trước hai ngày, Vân di nương mang theo Chu Hàn Hiền đi vào hoa viên tản bộ, đụng phải Chu Nhược Thủy. Đối với Chu Nhược Thủy, Vân di nương căn cứ nước giếng không phạm nước sông, uốn gối hành lễ.

Vân di nương đem vị trí của mình thực quan trọng, cha mẹ qua đời, chỉ là một bé gái mồ côi, chưa từng có gia thế, đối với vị trí phu nhân trước nay không nghĩ tới. Dù sao nàng có nhi tử, chờ nhi tử lớn lên, phân đến một phần gia sản, cũng có thể áo cơm vô ưu.

“Di nương xin đứng lên. Di nương cùng Tam đệ nhập phủ hai tháng, đã quen?”

Chu Nhược Thủy nhìn Vân di nương khó lộ ra một tia mỉm cười. Hai tháng, Chu Nhược Thủy đối Vân di nương cũng coi như có hiểu biết, đối với người không lòng tham Chu Nhược Thủy nhưng thật ra nguyện ý cấp một sắc mặt tốt.

“Đa tạ tiểu thư, phu nhân đối xử từ thiếp rất tốt, từ thiếp cùng Tam thiếu gia hết thấy mạnh khỏe.”

Chu Nhược Thủy gật gật đầu, đột nhiên cười nói:

“Di nương có phúc khí, tuy ta nói Mặc Trúc nhắc nhở di nương một câu, di nương có thể dẫn theo Tam đệ từ bọn cướp trong tay thoát hiểm, có thể thấy được di nương càng nhiều phúc khí ở phía sau.”

Vân di nương vừa nghe lời này, trong lòng cả kinh, liên tưởng đến ngày cùng nha hoàn mua đồ ăn trở về trên rô có tờ giấy, mình bạch hết thấy đều do Chu Nhược Thủy tương trợ. Vân di nương hơi hơi neho lại mắt, đem Chu Hàn Hiền giao cho nha hoàn mang đi chơi, cẩn thận hỏi:

“Tiểu thư sao biết từ thiếp tồn tại? Tiểu thư nghĩ từ thiếp được cái gì?”

Chu Nhược Thủy nhìn Vân di nương cẩn thận, đậm đậm cười:

“Di nương cũng biết, Lý di nương xưa nay đối chi vị chính thất như hổ rình mồi, ta nhiều khi chú ý một chút cũng là bình thường.”

Chu Nhược Thủy nhớ tới ngày Vân di nương nhập phủ Lý di nương hận không thể ăn Vân di nương, tâm tình rất tốt.

“Di nương không cần lo nhiều. Ngày đó ra tay, bất quá không quen nhìn thôi, Lý di nương muốn giết người, ta nhất định phải nghĩ, mặc kệ nói như thế nào, Tam đệ cũng là cốt nhục phụ thân.....”

Vân di nương nghe được Chu Nhược Thủy nói sừng sốt, đầu bay nhanh chuyển, sau một lúc lâu cười nói:

“Đại ân tiểu thư, từ thiếp không có gì báo đáp, nếu tiểu thư ngày sau yêu cầu người giúp đỡ, từ thiếp chắc chắn toàn lực tương trợ.”

Chu Nhược Thủy hơi gật đầu, nhìn về phía Chu Hàn Hiền cách đó không xa, quý dị cười:

“Nghe nói bà vú Tam đệ thường thường ôm Tam đệ đi núi giả kia chơi? Kia núi giả không phải gì tốt, hai năm trước Tam muội muội ngã xuống, chúng tỷ muội ta đều không muốn đi.....”

Chu Nhược Thủy nói xong, không màng ánh mắt Vân di nương nghi hoặc, xoay người rời đi. Mà Chu Nhược Thủy còn chưa đi vài bước, Vân di nương liền từ lời Chu Nhược Thủy nói phục hồi tinh thần lại, sắc mặt trắng bệch.

Vân di nương vội vàng đem Chu Hàn Hiền ôm trở về nhà, lại âm thầm nhìn chăm chăm bà vú Lưu thị. Quả nhiên, đêm người Chu Nhược Thủy dự tiệc trước một ngày, Lưu thị lợi dụng bóng đêm, đi Lục Cúc uyển.

Lưu thị bại lộ làm Vân di nương hận ngứa răng, lại cũng bất động thanh sắc, như cũ để Lưu thị lưu tại bên người hầu hạ Chu Hàn Hiền.

Chu Nhược Thủy nhận được tin tức này, Dư thị cũng ở một bên. Dư thị nhàn nhạt nói:

“Vân Uyển thật ra rất thông minh, muốn diệt trừ Lưu thị, còn không bằng đem cái đình đã bại lộ tiếp tục lưu tại bên người, sau này cần thì dùng tới.”

“Nương, Lý di nương bị hạ xuống hàng lương thiếp, nương được phong cáo mệnh chính nhị phẩm, xem ra Lý di nương về sau còn dám tỏ tường chi vị chính thất, hôm qua Ngự Sử nháo, Lý di nương muốn trở thành chính thất, nắm mơ kiếp sau!”

Chu Nhược Thủy thống khoái không thôi, nghĩ đến kiếp trước Lý di nương cuối cùng kiêu ngạo, đời này trực tiếp từ ban đầu chặt đứt. Chỉ cần Hoàng Thượng còn sống, Chu Thái hỗ trợ Thập hoàng tử không được, Lý di nương mơ tưởng trở thành chính thất, Chu Dung, chỉ có thể là thứ nữ ngốc đến chết!

Vài ngày sau, Chu Dung thân mình tốt, bởi vì cảm tức ba tháng, Chu Dung an an tĩnh tĩnh, không khóc không nháo.

Chu Nhược Thủy âm thầm lấy làm kỳ lạ, Chu Dung quá trầm ổn, không như Chu Nhược Thủy nghĩ. Chu Nhược Thủy nghĩ không ra Chu Dung vì sao thay đổi đến tột cùng, nhưng tâm lý càng cẩn thận chút.

Bởi vì Chu Dung thân thể tốt, lại có Văn di nương một bên thổi gió, thực mau, Chu Thái tìm một ma ma xuất cung vào Phủ Dung uyển dạy dỗ cho Chu Dung quy củ.

Phủ Dung uyển,

Một thân lão ma ma khéo léo hầu hạ, thoát nhìn cực kỳ uy nghiêm, thân thể hơi hơi mập mập, lời nói việc làm lại không hề sai lầm, khiến người chọn tìm không ra một tật xấu, chỉ là mặt che kín kĩ càng lại không thấy một tia biểu tình, cảm giác cứng đờ thậm chí có thể gọi là đầy đủ tợn.

Chu Dung nhìn cái ma ma hung thần ác sát, không khỏi nhú nhú mày, nàng tỉnh lại, nghĩ tới chuyện Bách Hoa yến, đối với việc Chu Thái tìm ma ma không dám làm cản.

“Thỉnh an ma ma.” Chu Dung kiệt lực để mình biểu hiện tốt nhất, chỉ là ma ma kia lại nhú nhú mày.

Không chút lưu tình châm chọc nói:

“Đây là người học quy củ sao? Hành lễ như vậy sao?”

Trên mặt Chu Dung cứng đờ, lại vẫn nhìn xuống, mấy ngày nay nàng bị cảm tức, nếu không thể học giỏi quy củ, lại chọc giận Chu Thái, nàng không thể xoay người.

Ma ma lại lần nữa mở miệng nói:

“Hôm nay bắt đầu, ta dạy cho người quy củ, ta ở trong cung dạy qua không ít tôn quý chủ tử, hiện giờ hoàng phi, không ít từ ta dạy đi ra ngoài, cho nên, nếu người làm không tốt, liền không cần trông cậy vào ta có thể thủ hạ lưu tình!”

Chu Dung vừa nghe, đôi mắt đều sáng, không nghĩ tới ma ma lợi hại như vậy, cư nhiên đã dạy nương nương trong cung!

Chu Dung nghĩ đến kiếp trước nàng gả vào Trần Quốc Hầu phủ, bà bà Trương thị đối chính mình bất bẽ, Chu Dung nghĩ, nếu học giỏi quy củ, cùng nương nương trong cung không phân cao thấp, một đời này nàng tái giá tiến Trần Quốc Hầu phủ, Trương thị nhất định sẽ không bất bẽ chính mình.

Chu Dung như đi vào cõi thần tiên, ma ma châm chọc nhìn Chu Dung, loại người này nàng thấy nhiều, tâm cao ngất mệnh so giấy mỏng. Ma ma đối với Chu Dung nói:

“Ta họ Dung, người có thể kêu Dung ma ma.”

Thanh âm có chút âm lãnh làm Chu Dung rung mình một cái, ngoan ngoãn gọi “Dung ma ma.”

Dung ma ma gật gật đầu, tiếp tục nói:

“Ta trước nói một chút quy củ, nhìn ta trước, ta chỉ làm mẫu động tác một lần, lúc sau người làm, ta không nói dừng người phải tiếp tục làm, đương nhiên, người nếu đã làm ba lần ta còn không có kêu dừng, như vậy mỗi một lần liền dùng thước phạt một lần. Vượt qua mười lần, người phải tự giải quyết cho tốt.”

Chu Dung nghe trong lòng không cam nguyện, người dạy qua hoàng phi thì thế nào? Một nô tài còn muốn đánh ta?

Dung ma ma cũng mặc kệ Chu Dung nghĩ như thế nào, nàng vào Thượng Thư phủ dạy dỗ thứ nữ, ngoại trừ Chu Thái tìm tới, càng có Dư thị âm thầm bày mưu đặt kế.

Nhớ năm đó Dư thị đối nàng có ân, nàng cũng sẽ tận tâm tận lực, liên tính thứ nữ thật sự là phượng hoàng, nàng cũng có thể khiến nàng ta không thể đứng dậy, càng miễn bàn thứ nữ này rõ ràng liên không vào được mắt nàng.

Huấn luyện bước đầu tiên, đó là đứng.

“Đứng thẳng là cơ bản, sống lưng phải thẳng, bụng thu lại, ưỡn ngực, bả vai phải có lực, đầu yếu lược nâng lên, như vậy mới có khí thế, người mới có thể áp đảo hạ nhân.”

Dung ma ma làm mẫu một lần, Chu Dung bắt chước đi bừa bãi, lão thái bà thật đúng là lắm chuyện? Bất quá làm cho ra dáng ra hình.

“Đến ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nước sôi lửa bỏng

Editor: Tiểu Nhã

Chu Dung rất dễ dàng làm tốt tư thế, nữ tử đứng thẳng, Chu Dung trước đây từng cùng ma ma trong cung học qua, đối với lời Dung ma ma nói không hề bụng, cũng không có để Dung ma ma vào mắt.

Thước Dung ma ma bọc một tầng vải bông, để tránh thời điểm khiến trách sẽ ảnh hưởng thân thể nữ tử, thước chỉ chỉ mông nàng ta, lạnh giọng quát lớn nói:

“Ngươi là tú bà kỹ viện sao? Vênh mông cho ai xem?”

Chu Dung mặt đỏ hồng, mặt tức giận. Nô tài đáng chết, thế nhưng đem Thiên kim Thượng Thư phủ so sánh với tú bà hạ tiện.

Chu Dung nhin xuống tức giận, thu thu mông, Dung ma ma cũng không có buông tha Chu Dung, tiếp tục nói:

“Còn cổ này, chẳng lẽ ngươi cổ ngắn sao? Cổ gà trống đều dài, ngươi còn muốn làm phượng hoàng?”

Chu Dung tức điên, nàng ta không nghĩ tới Dung ma ma lại khó chơi, Chu Dung âm thầm nghĩ, Dung ma ma nhất định bị người khác sai nhầm vào chính mình!

Chu Dung hít sâu một hơi, tâm không cam lòng chịu thua, Chu Dung duỗi thẳng cổ, Dung ma ma khước môi treo lên trào phúng, nói:

“Tay, tay ngươi đặt hướng nào?”

Trong lòng Chu Dung mắng lão thái bà không biết bao nhiêu lần, căng da đầu sửa lại.

“Eo ngươi nhỏ, nghĩ khoe khoang phong thái sao?”

Chu Dung tức giận, nhưng rốt cuộc sống lại một đời, nhẫn nhịn không ít, nhưng lại thấy Dung ma ma đi đến trước mặt mình, lạnh lùng mở miệng: “Xòe bàn tay!”

Chu Dung nhú nhú mày, không để trong lòng, vuron tay, "bang" một tiếng, thước không lưu tình chút nào đánh vào trên lòng bàn tay Chu Dung, đau nàng ta hít sâu một ngụm khí, kêu đau.

Chu Dung hàm chứa nước mắt tiếp tục động tác, thẳng đến lần thứ bảy vẫn như cũ làm không đúng, nàng ta rốt cuộc chịu không nổi.

“Lão thái bà đáng chết, ta sẽ không bỏ qua ngươi! Ta muốn tìm cha cùng đi nương, ta muốn nói cho cha cùng đi nương, các ngươi dám tùy ý ầu đả ta!”

Tiếng kêu Chu Dung cũng không có tác dụng, Dung ma ma còn hai ma ma, trực tiếp liền đem nàng giữ lại, Dung ma ma khinh thường nói:

“Thượng Thư đại nhân nói, lúc răn dạy ngươi, bất luận kẻ nào không được thăm hỏi, ngươi cũng không được ra viện này, mỗi ngày cơm canh sẽ tự có người đưa tới, cho nên ngươi cũng không cần trông cậy vào phụ thân ngươi và đi nương, trừ khi ngươi học giỏi quy củ, ngươi mới có thể ra ngoài!”

“Ngươi nói cái gì, ngươi nói cái gì?”

Chu Dung không thể tin được Chu Thái lại đối chính mình như thế. Ngẫm lại từ trước mình vẫn luôn là nữ nhi Chu Thái thương yêu nhất nhất, một đời này, tuy rằng có một số việc có chút thay đổi, nhưng Chu Thái tuyệt sẽ không làm như vậy với chính mình!

Chu Dung nhìn tay mình sưng lên ủy khuất cực kỳ, đôi mắt rừ xuống lộ ra một tia hận ý. Chỉ là hiện tại nàng không ra được, thật sự không biết nên làm sao bây giờ. Đồng thời, âm thanh Dung ma ma lại lần nữa truyền đến:

“Nếu muốn sớm ngày đi ra ngoài, ngươi phải hảo hảo học, nếu không, không ai có thể cứu được ngươi!”

Chu Dung khế cắn môi, vọng tưởng chính mình sớm ngày học tốt, đáng tiếc, trời không chiều lòng người, một dã tâm, Chu Dung làm mười lần cũng không được Dung ma ma gật đầu, rốt cuộc lần thứ hai mươi qua đi, thước Dung ma ma hướng mặt Chu Dung đánh qua đi.

Chu Dung oán hận trừng mắt Dung ma ma, một tay che mặt sưng, không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Dung ma ma nghiêng răng nghiêng lợi hô:

“Ngươi dám đánh ta? Ngươi dám đánh ta? Ta muốn liều mạng với ngươi!”

Chu Dung nổi điên hướng về phía Dung ma ma nhào tới, bảo bối của nàng ta là khuôn mặt, nàng ta biết qua bốn năm, mình trưởng thành bộ dáng nhu mì như thế nào, hôm nay Dung ma ma làm động tác này, khiến Chu Dung hoàn toàn bị chọc giận.

Dung ma ma thấy Chu Dung đánh tới, một ý bảo hai vị ma ma lập tức giữ nàng ta, nhưng lần này Chu Dung thật sự nổi giận, phát điên giãy giụa, hai vị ma ma, đồ trang sức đều bị nàng ném rối loạn, xiêm y cũng đều có nếp gấp, đương nhiên, kết cục như cũ Chu Dung thảm bại.

Châu thoa trên đầu Chu Dung rơi xuống đầy đất, cả người hai mắt đăm lẹ, thập phần đáng thương, đáng tiếc Dung ma ma sẽ không nương tay.

Kết quả cuối cùng, Chu Dung bị phạt quỳ một buổi tối, hơn nữa không có cơm chiều, mà khuôn mặt nhỏ kia bị thước đánh sưng, nàng ta thật không có cách nào, khóc cũng đã khóc, nháo cũng nháo quá, cầu cũng cầu qua, không ai có thể cứu nàng ta, nàng ta ra không được, người khác cũng vào không được, vuốt mặt nóng rát, nước mắt không tự chủ được rơi xuống mặt đất.

Ba ma ma thay phiên trông coi, nghĩ kiếp trước Trương thị cũng chưa từng tra tấn chính mình, nhiều nhất không thích mình. Hiện tại Chu Dung khổ không nói nổi, bắt đầu nàng không thấy ánh mặt trời một đoạn ngày dài.

Chu Dung qua nước sôi lửa bỏng năm ngày, ngày thứ sáu, Chu Dung thật sự chịu không nổi mỗi ngày bị Dung ma ma biến đổi biện pháp lẫn lộn, từ hộp trang điểm cầm ba cái vòng tay ngọc bích trong suốt ra.

“Hai vị ma ma, là Dung nhi không biết cố gắng làm nhị vị buồn bực, các ngươi xin bớt giận.”

Nhìn vòng tay, Chu Dung một trận đau mình, đây chính là hộp trang sức đáng giá nhất. Chu Dung bồi cười đưa cho ba ma ma một người một chiếc.

“Ma ma cũng vất vả, lại nói tiếp Dung nhi làm phụ thân buồn bực mới mời tới hai vị ma ma, phụ thân vẫn cực kỳ đau ta, phụ thân chỉ là nhất thời bực ta bảo ma ma tới dạy quy củ, qua hai ngày liền không đáng ngại, đến lúc đó nếu là nhìn ma ma đối ta nghiêm khắc, chỉ sợ cũng nên đau lòng.”

Dung ma ma nhìn Chu Dung đưa vòng tay, khinh thường cười cười. Nàng từ trong cung ra tới, thứ tốt đã thấy qua. Liên tính hiện giờ xuất cung, năm đó những phi tử hậu cung thượng, tới Dư thị Thượng Thư phủ cấp, mọi thứ đều so vòng tay này quý báu.

Dung ma ma cùng hai vị ma ma liếc nhau, toàn bộ lui ra phía sau một bước tránh tay Chu Dung, hỏi: “Nhị tiểu thư lời này là có ý gì?”

Nhìn bộ dáng Dung ma ma rượu mời không uống, con ngươi Chu Dung hiện lên một tia oán độc, xấu hổ nói:

"Dung nhi xem không bằng chúng ta nhường một bước, ma ma ở trong phủ Dung nhi nhất định để người phía dưới ăn ngon rồi về cung, qua mấy ngày liền đi bẩm báo kết quả cho phụ thân, như vậy chẳng phải là chính sách đẹp cả đôi đường.”

Dung ma ma cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

“Nhị tiểu thư ý này thật đúng là thật không tồi, ai không biết Nhị tiểu thư và Chiêu Thạc công chúa tại Bách Hoa yếm nói năng lung tung, khiến Chu thượng thư lọt vào lời buộc tội của Ngự Sử làm Hoàng Thượng răn dạy. Nhị tiểu thư đều cho rằng Chu thượng thư còn sẽ yêu thương Nhị tiểu thư như xưa sao? Nói nữa, chúng ta do Chu thượng thư mời đến dạy dỗ quy củ Nhị tiểu thư, nếu dạy không xong lại há có thể rời đi? Nếu Nhị tiểu thư về sau làm ra sai lầm, thanh danh Dung ma ma ta đây chỉ sợ cũng giữ không nổi, đến lúc đó còn có nơi dừng chân! Nếu Nhị tiểu thư thật sự không muốn chúng tỳ muội dạy dỗ quy củ, ta đây liền trở về báo Chu thượng thư, nói ta thật sự dạy không nổi Nhị tiểu thư.”

Nàng cũng thật sự không cần ra cửa! Chu Dung gắt gao cắn khớp hàm, nỗ lực khống chế nhào lên giáo huấn Dung ma ma! Còn không phải là người hạ đẳng! Cũng dám đánh ý tứ phụ thân tới răn dạy nàng! Xem ra nàng ngày sau làm phu nhân Trần quốc Hầu thế tử, lão bà chính chết nàng!

Chu Dung rũ xuống con ngươi tràn đầy oán độc, Chu Dung nhìn bên ngoài đã hoàn toàn tối, nhẹ giọng nói:

“Hôm nay sắc trời đã tối, Dung ma ma không chờ đến ngày mai lại tiếp tục?”

Dung ma ma nhìn sắc trời gập gập đầu, nói: “Nhị tiểu thư liền hảo nghỉ ngơi, ngày mai giờ Mão(1) chúng ta tiếp tục bắt đầu!”

Dung ma ma nói xong cùng hai ma ma xoay người rời đi, Dung ma ma trở về nhà ở, nghĩ đến hôm nay Chu Dung chuyển biến, gọi lên một tia cười lạnh, cảm thấy Chu Dung đều ngu không ai bằng, đáng tiếc, nàng gặp được chính là chính mình!

“Đồ vô dụng!” Chu Dung sau khi Dung ma ma đi, trút giận chén cơm canh trên bàn, suy nghĩ trong lòng, một cổ tử tà khí dâng đi lên.

“Đừng bị ta bắt được nhược điểm, bằng không trị chết nàng bà!”

Chu Dung đối Dung ma ma hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lão bà lại rượu mời không uống! Thật là đáng chết!

Chu Dung dùng qua cơm tối, ngâm mình nước ấm nha hoàn chuẩn bị, con ngươi càng ngày càng lạnh. Chu Dung không muốn ngồi chờ chết, cảm tức ba tháng trước không nói, bị Dung ma ma nhăm vào, nàng còn không biết khi nào mới có thể đi ra ngoài!

Không được! Tuyệt đối không được! Mấy tháng không ra, người trong phủ sao sẽ xem trọng mình, phụ thân đối c mình còn sẽ giống như trước, từ ái

sao?

Chu Dung đột nhiên từ thùng gỗ đứng dậy, lấy khăn vải ở một bên bức bình phong lau lung tung trên thân mình, sau đó khoác trung y ra dục thất(2).

Chu Dung trong phòng đi vài vòng, nàng bỗng nhiên ở trước tượng Quan Âm ngừng lại, trước đây lão phu nhân tin phật, cho nên trong phòng mỗi chủ tử đều sẽ có một tượng Quan Âm, hôm nay tượng Quan Âm có lẽ phát huy công dụng!

Chu Dung “Phịch” một tiếng liền trước Quan Âm quỳ xuống, ngoài phòng đại nha hoàn Nguyệt Quý nghe được thanh âm vào phòng, nhìn đến Chu Dung quỳ trên mặt đất, cuống quít tiến lên nâng Chu Dung dậy.

“Nhị tiểu thư, ngài làm gì vậy, mau đứng lên. Trên mặt đất lạnh vạn nhất nhiễm hàn khí làm sao bây giờ?”

“Nhiễm hàn khí mới tốt!” Chu Dung đẩy tay Nguyệt Quý, tiếp tục mở miệng:

“Ngươi đừng động ta, hôm nay ta muốn ở chỗ này quỳ một đêm, sáng ngày mai ngươi liền truyền ra tin tức liền nói ta biết hối cải, ở trước Quan Âm giống quỳ suốt đêm, ta cũng không tin cha còn không tới xem ta!”

Đến lúc đó nàng còn có thể thuận thể dùng tới khổ nhục kế, nói cho phụ thân Dung ma ma ác độc, đến lúc đó nàng cầu xin phụ thân, phụ thân khẳng định không đành lòng lại bắt nàng học quy củ.

Chu Dung nhìn bàn tay sưng lên, hung hăng véo trên người vài cái, nàng rất tin, chỉ cần phụ thân nhìn đến chính mình thành tâm cùng vết thương trên người, khẳng định sẽ tha thứ nàng. Gần mười năm yêu thương, liền tính đã xảy sự kiện, phụ thân cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mình!

“Nhưng mà.....” Nguyệt Quý không yên tâm,quỳ một đêm như vậy, đầu gối Nhị tiểu thư cũng không cần muốn a.

Chu Dung hạ quyết tâm, Nguyệt Quý cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể nôn nóng đứng ngoài phòng.

(1)Giờ Mão: 7 giờ -> 9 giờ

(2)Dục thất: phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dư thị ra tay

Editor: Tiểu Nhã

Chu Dung từ nhỏ nửa điểm khổ cũng chưa chịu qua, lúc này quỳ trên mặt đất chỉ cảm thấy khí lạnh hướng thẳng đầu gối, nàng vốn dĩ nghĩ khoác một xiêm y lại quỳ, có thể tưởng tượng nếu phải dùng khổ nhục kế vậy hẳn sẽ chân thật, gắt gao cắn răng, dựa vào nghị lực vẫn kiên trì quỳ.

Chung quy xuất thân thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa, tới nửa đêm Chu Dung liền thật sự chịu không nổi nữa, sắc mặt trắng bệch, trán đỏ mồ hôi lạnh, hai mắt vừa mở to liền hôn mê bất tỉnh.

Nguyệt Quý vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng, nghe thanh âm té ngã trong phòng, chạy vào, nhìn đến Chu Dung té xỉu trên mặt đất, ôm thân thể Chu Dung chỉ cảm thấy thập phần lạnh băng, sắc mặt Nguyệt Quý hoảng sợ, không nghĩ Chu Dung thật sự ngoan cố.

Nguyệt Quý một bên đem Chu Dung nâng đến trên giường, một bên lớn tiếng hô to nhà hoàn bên ngoài trông coi cửa phòng:

“Người tới a! Mau cứu người! Nhị tiểu thư ngất rồi!”

Đồng thời, trong Nhục Hoa Uyển, Chu Nhục Thủy ngủ mơ mơ màng màng liền nghe được bên ngoài có tiếng âm ỉ, Chu Nhục Thủy tâm tình thập phần không tốt, ngồi dậy xóc mình lên.

Bên ngoài Mặc Mai gác đêm nghe bên trong có động tĩnh tay chân nhẹ nhàng đi vào, nhìn Chu Nhục Thủy, vội vàng nói:

“Tiểu thư trước nghỉ ngơi đi, nô tỳ xem một chút đã xảy ra chuyện gì.”

Chu Nhục Thủy gật đầu, Mặc Mai kéo mình cho Chu Nhục Thủy, lúc này mới ra ngoài tìm hiểu tình huống, Chu Nhục Thủy lại lần nữa nằm xuống, không bao lâu, Mặc Mai liền trở lại.

Chu Nhược Thủy còn chưa ngủ, vì thế mở miệng hỏi: “Có chuyện gì? Nửa đêm nháo thành như vậy...”

Mặc Mai khinh thường bĩu môi, đến trước giường thấp giọng nói:

“Còn không phải Nhị tiểu thư kia nháo loạn! Nói là Nhị tiểu thư ở trước mặt Bồ Tát thành tâm sám hối, sau khi dùng xong bữa tối liền bắt đầu quỳ, mãi cho đến vừa rồi thân thể chống đỡ không được liền hôn mê bất tỉnh. Chắc lão gia và phu nhân đã nhận được tin rồi, mặt khác mấy phòng bên kia nhận được tin tức đều tỉnh ngủ, chỉ sợ đợi chút sẽ thành quá khứ.”

Mặc Mai cách màn nhìn không rõ biểu tình Chu Nhược Thủy, vì thế lại hỏi: “Tiểu thư, chúng ta cần qua nhìn xem sao?”

Chu Nhược Thủy cười lạnh, khổ nhục kế này Chu Dung cũng nghĩ ra được, thành tâm sám hối? Lừa quỷ đi! Bất quá Chu Dung nghĩ dùng khổ nhục kế thoát khỏi khốn cảnh, nhưng thật ra rất khó, nếu trước kia, Chu Dung cũng chỉ biết âm ỉ.

“Đi! Sao lại không đi? Nàng ta diễn một vở kịch còn không phải muốn tất cả mọi người đều đi xem sao, không đi thật đúng thực xin lỗi trận tính kế này.”

Chu Nhược Thủy vốn không vui bị người ta đánh thức, hơn nữa bởi vì nguyên nhân là Chu Dung, tâm tình càng thêm không tốt. Nếu Chu Dung khiến nàng không thoải mái, nàng cũng sẽ không để Chu Dung quá tốt!

Chu Nhược Thủy hơi rửa mặt chải đầu một phen, thay quần áo, búi tóc đơn giản, liền dẫn theo Mặc Mai, Mặc Trúc đi Phù Dung uyển.

Tiểu nha hoàn Phù Dung uyển nhìn thấy Chu Nhược Thủy tới, vội vàng đưa nàng tiến vào nhà ở. Trong phòng đốt mấy ngọn nến chiếu sáng trong phòng, mặt Chu Dung trắng bệch nằm trên giường còn chưa tỉnh, Trần đại phi chẩn trị cho nàng đang bắt mạch Chu Dung.

Lúc này phòng trong chỉ có Chu Thái, Dư thị, Lý di nương và Chu Nhược Thủy, mặt khác các di nương còn chưa đến.

“Nhược Thủy, nửa đêm sao người lại tới đây? Ngày thường người liền ngủ không an ổn, hôm nay lại thức?”

Dư thị nhìn thấy Chu Nhược Thủy lại đây, nhìn Chu Nhược Thủy trước mắt, đau lòng không chịu nổi.

Chu Nhược Thủy đối diện ánh mắt quan tâm của Dư thị, Chu Nhược Thủy hơi hơi mỉm cười, tiến lên vài bước đứng bên cạnh người Dư thị, cười nói: “Nương yên tâm, một hồi chờ Nhị muội muội tỉnh nữ nhi sẽ trở về nghỉ ngơi.”

Dư thị bắt đầu sờ sờ đầu Chu Nhược Thủy, một bên Lý di nương lại bắt mạch. Nếu không phải Dư thị cùng Chu Nhược Thủy, Dung nhi sao sẽ bị ma phạt, nếu không phải bởi vì họ, Dung nhi sao sẽ êm đẹp quỳ gối trước Bồ Tát sám hối tội lỗi, sao sẽ êm đẹp bị hôn mê bất tỉnh?

Hiện giờ ở trước mặt trình diễn mẫu tử từ từ hiểu? Lý di nương tức giận dâng lên, châm chọc nói: “Phu nhân lời này nói thật ra bất công, Dung nhi còn nằm trên giường, Đại tiểu thư lại đây nhìn xem cũng không được?”

Lý di nương mở miệng, Chu Thái cũng xoay người lại, híp mắt đánh giá liếc mắt Lý di nương, trong lòng rất bất mãn.

Chu Thái đang muốn nói Lý di nương hai câu, lại bị Dư thị đoạt trước.

“Một thứ nữ khuya khoắt bị bệnh, Nhược Thủy thân đích nữ không tới thì như thế nào? Nhược Thủy tới đây, đã cho Nhị tiểu thư thể diện, Lý thị, đừng quên, người bất quá là nô tài, chủ tử không nói chuyện khi nào đến phiên người? Lại có, một nô tài cũng dám thẳng hô khuê danh Nhị tiểu thị? Hứa ma ma, giúp bốn phu nhân và miệng, để Lý thị biết rõ quy củ.”

Dư thị khó được một lần nói nhiều như vậy, đem lý do Lý di nương thoái thác đồ gắt gao, Chu Thái có tâm cầu tình, nhưng nhìn khuôn mặt Dư thị lạnh như băng, lại nghĩ Dư thị dạy quy củ, liền xoay người, cũng không thèm nhìn Lý di nương bị phạt.

Lý di nương thấy Chu Thái mặc kệ mình, trong ánh mắt nóng bỏng lạnh lùng, Hứa ma ma cảm thược, quan báo tư thù hung hăng đánh Lý di nương hai mươi roi, Lý di nương đau đớn.

Dư thị tức giận đối việc Lý di nương phát tiết nhiều năm, lạnh lùng cười, thu hồi ánh mắt dừng ở trên người Chu Dung nằm ở trên giường hai mắt nhắm nghiền sắc mặt tái nhợt, như cũ lãnh đạm hỏi Nguyệt Quý hầu hạ Chu Dung:

“Nhị tiểu thư đây làm sao vậy? Hôm qua không phải còn êm đẹp, hôm nay sao liền ngã bệnh?”

Nguyệt Quý bị lời nói lạnh lẽo Dư thị làm kinh ngạc, đứng ra đáp lời:

“Hồi phu nhân, hôm qua Nhị tiểu thư vẫn luôn cùng các ma ma học quy củ, Dung ma ma dạy dỗ, Nhị tiểu thư mới biết được trước kia hành vi bản thân không tốt trong lòng thập phần hối hận, chờ Dung ma ma đi nghỉ ngơi Nhị tiểu thư còn chưa có nghỉ ngơi, nghĩ trước kia việc nàng làm không tốt, không màng nô tỳ khuyên bảo một hai phải quỳ gối trước mặt Bồ Tát sám hối sai lầm.”

Nguyệt Quý âm thầm véo đùi, khóe mắt tức khắc có nước mắt, nàng nâng mắt khóc nói:

“Hiện tại trời tuy rằng nóng, nhưng ban đêm vẫn lạnh, Nhị tiểu thư vì tỏ vẻ thành tâm lại không chịu dùng đệm lót, liền trực tiếp quỳ gối trên đá xanh, Nhị tiểu thư thân thể yếu ớt như thế nào chịu nổi. Nhưng nô tỳ khuyên bảo không có kết quả, Nhị tiểu thư nói trừ phi được lão gia tha thứ, nếu không tuyệt không đứng dậy..... Lão gia ngài cũng biết Nhị tiểu thư tính tình có bao nhiêu quật cường, nô tỳ thật sự không có biện pháp, nô tỳ nghĩ Nhị tiểu thư sẽ

quý không bao lâu, thế nhưng vẫn luôn quý đến ngất mới chịu.”

Nguyệt Quý dập đầu hướng Chu Thái cầu tình: “Lão gia, Nhị tiểu thư thật sự biết sai rồi, ngài hãy tha thứ nàng.”

Chu Nhược Thủy nghe được lý do Nguyệt Quý thoái thác cười lạnh, nàng không nghĩ tới bên người Chu Dung có Nguyệt Quý biết ăn nói, nghĩ đến kiếp trước, nàng ta cũng tham dự hãm hại mình.

Cái gì kêu hai ma ma dạy dỗ xuống? Đây là chỉ trích Dung ma ma đánh Chu Dung. Chu Nhược Thủy híp híp mắt, khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh lẽo, đang muốn mở miệng phản bác, Dư thị trước mở miệng:

“Người thân là nha hoàn hầu hạ bên người nên khuyên nhủ, rõ ràng người biết ban đêm trời lạnh mà vẫn tùy ý Nhị tiểu thư quý mấy canh giờ, thân là nô tỳ không thể khuyên nhủ chủ tử, người đâu, kéo xuống đánh năm mươi đại bản, sau đó bán đi...”

Dư thị ánh mắt phát lạnh, Nguyệt Quý không kịp phản ứng đã bị lão ma ma của Dư thị mang đi xuống, đánh ngay trong viện.

“Oan uổng quá, oan uổng.....” Nguyệt Quý hô to oan uổng, Dư thị mí mắt đều chưa từng nâng một chút, mà Lý di nương có tâm khuyên can, nhưng ngoài miệng khiến nàng một câu đều nói không nên lời, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng ta vì nữ nhi cứ như vậy bị đánh rồi bán ra phủ.

Thủ đoạn dứt khoát của Dư thị làm Chu Thái đều có chút kinh ngạc, bất quá Dư thị có lý do Chu Thái cũng không có lời phản bác, tùy ý Dư thị quyết định.

Nguyệt Quý bị đánh xong, Chu Nhược Thủy lại phân phó Cẩm Tú: “Chúng ta nghe xong Nguyệt Quý nói, nên nghe Dung ma ma nói, nếu Dung ma ma thật sự đối Nhị muội muội động thủ, Thượng Thư phủ chúng ta cũng không thứ cho nàng. Cẩm Tú tỷ tỷ, đi gọi ma ma vào đi.”

Dung ma ma trước tiên nghe được động tĩnh, liền biết Chu Dung muốn truyền chuyện xấu ra, bởi vậy sớm liền ăn mặc thỏa đáng, nhìn thấy Cẩm Tú tới thỉnh, lập tức đi theo Cẩm Tú từ sương phòng đi vào nội thất.

Trong phòng không khí có chút quỷ dị, Dung ma ma là người tinh vi, liếc mắt một cái thấy Chu Dung nhắm chặt mắt nằm ở trên giường, lại mới vừa rồi trong viện Nguyệt Quý ăn trượng hình kêu rên nơi nào còn không rõ.

Dung ma ma trong lòng hừ lạnh, đây là thu mua không thành muốn hãm hại nàng! Dung ma ma không tiếng động cười lạnh, vào phòng liền hành lễ từng người.

“Đứng lên đi.” Dư thị nhàn nhạt nói.

“Không biết Đại tiểu thư đêm khuya truyền ta có chuyện gì?”

Dung ma ma nói xong, Chu Nhược Thủy híp híp mắt, hỏi:

“Đêm khuya đã quấy rầy ma ma nghỉ ngơi là Nhược Thủy đường đột, chỉ là nha hoàn bên người Nhị muội muội nói Dung ma ma đối Nhị muội muội dạy dỗ quá mức, cho nên muốn hỏi một chút ma ma thật có việc này hay không?”

Dung ma ma lạnh lùng nhìn Chu Dung nằm ở trên giường, hành lễ, trả lời:

“Hỏi Đại tiểu thư, Thượng Thư đại nhân mời ta tới dạy dỗ Nhị tiểu thư quy củ, ta vẫn chưa hoàn thành, tất cả đều dựa theo quy củ trong cung dạy dỗ các nương nương để dạy Nhị tiểu thư, một chút không dám chậm trễ. Nói qua là nghiêm khắc với Nhị tiểu thư, nhưng Nhị tiểu thư có lẽ không thích ứng được, thẳng đến hôm nay mới dạy được phân tư.”

Sáu ngày học được phân tư, nếu không phải gương mặt Chu Nhược Thủy vẫn luôn lãnh đạm, sợ chịu không nổi muốn ôm bụng cười cười to.

“Ủy khuất Dung ma ma, muội muội ta thật sự có chút không nên thân, sau này liền giao cho Dung ma ma dạy dỗ.” Chu Nhược Thủy nâng Dung ma ma dậy, mang theo một tia ý cười.

“Nhưng mà...” Dung ma ma tròn mắt dạo qua một vòng, bỗng nhiên lại nói Chu Thái:

“Nếu Chu đại nhân mời ta tới dạy dỗ Nhị tiểu thư quy củ, ta thật sự không thể lười biếng, cho nên thỉnh Chu đại nhân cùng Nhị tiểu thư nói rõ, sau này liền không cần nghĩ tặng đồ vật cho ta, khiến ta khó xử. Vô công bất thụ lộc*, Nhị tiểu thư còn không học tốt quy củ thật sự không thể thu lễ Nhị tiểu thư.....”

*Vô công bất thụ lộc: không công không thể nhận thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Kế hoạch thất bại

Editor: Tiểu Nhã

Dung ma ma nói xong, Mặc Mai đứng phía sau thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ cảm thấy Dung ma ma hảo có ý tứ. Rõ ràng chính là vạch trần Nhị tiểu thư lấy đồ vật hồi lộ nàng, cố tình nói lời lẽ chính đáng.

Con người Chu Nhượng Thủy cùng Dư thị xưa nay lãnh đạm cũng hiện lên một ý cười không dễ phát hiện, Chu Nhượng Thủy nói:

“Ma ma chỉ lo yên tâm, chờ Nhị muội muội sau khi tỉnh lại, lời này ta nhất định nói cho nàng.”

Một bên Chu Thái nghe được Nguyệt Quý nói còn có chút tin tưởng Chu Dung thiết tình ăn năn, hiện giờ nghe Dung ma ma nói, không khỏi một trận buồn bực.

Mà Lý di nương, càng cẩu giặc không thôi, thật vất vả nữ nhi nghĩ ra đối sách, Nguyệt Quý lại đắc lực, bị Dung ma ma dăm ba câu, đem công phu phía trước hết thấy đều uống phỉ! Lý di nương bị thương trên mặt, lộ ra một sắc mặt dữ tợn.

“Hôm nay làm phiền Dung ma ma, hiện giờ đêm đã khuya, Dung ma ma đi về trước nghỉ cho khỏe, ngày mai còn phải làm.” Dư thị nói.

Con người Dung ma ma chợt lóe, hướng Dư thị chấp tay: “Ta đây liền cáo lui trước.”

Dung ma ma sau khi rời đi, Chu Nhượng Thủy nhân cơ hội nói:

“Phụ thân, mẫu thân, Nhị muội muội tuổi cũng không nhỏ, vẫn làm chủ cho nàng hai nha đầu tại bên người hầu hạ đi, như vậy tương lai nàng hành sự cũng có thể cẩn trọng chút.”

Chu Thái ngẫm lại cũng nên như thế, thế nhưng hồi lộ ma ma trong cung và lừa gạt đều làm được, nha đầu này lại không nhìn chăm chăm, sau này không chừng lại đường ra đại họa.

Chu Thái vốn dĩ bởi vì Chu Dung nói không lựa lời bị Ngự Sử buộc tội, hoàng đế răn dạy, yêu thích từ trước tiêu tán không ít, hôm nay lại như vậy, Chu Thái đối Chu Dung còn sót lại những tình cảm cha con chỉ là đạm bạc.

“Nhượng Thủy nói rất đúng, phụ nhân, việc này người tự an bài đi.”

Dư thị không tỏ ý kiến gật gật đầu, trong lòng âm thầm nghĩ, nên đem người nào phái lại đây hầu hạ Chu Dung thì thỏa đáng.

Lúc này, Trần đại phu cũng khám xong mạch, nhìn chăm chú mọi người, đạm nhiên nói:

“Lão gia, phụ nhân, Nhị tiểu thư cũng không lo ngại, hàn khí nhập thể, lão phu đã kê đơn thuốc, uống xong, dưỡng hai ba ngày liền không có việc gì.”

Tự lần trước Chu Dung cứu phụ thân bị thương tay phải, Trần đại phu đã được thỉnh trở về Thượng Thư phủ làm đại phu, người này cùng Chu Thái quen biết nhiều năm, Chu Thái cũng thực tín nhiệm hẳn.

Hiện giờ Trần đại phu vừa nói, sắc mặt Chu Thái càng khó coi. Chu Nhượng Thủy đậm đậm cười, Chu Dung đêm nay trình diễn vở tuồng này, hiệu quả chẳng ra gì...

Chu Dung lúc này chưa tỉnh, Chu Nhượng Thủy hơi chút đi về phía trước hai bước, vừa lúc nhìn đến mặt Chu Dung trắng bệch, Chu Nhượng Thủy nhìn chăm chăm một hồi, phát hiện lông mi Chu Dung chớp động, trước mắt không khỏi sáng ngời.

Chu Nhượng Thủy làm bộ làm tịch đi lên sửa chấn cho Chu Dung, một tay giấu phía dưới, hung hăng néo eo Chu Dung.

Chu Dung đau đếp nước mắt đều chảy ra, trong lòng chửi rủa không ngừng. Nàng biết Chu Nhượng Thủy tới gần mình, nhưng nếu mình không tỉnh lại, khó bảo toàn Chu Nhượng Thủy nhân cơ hội véo nàng, bắt đắc dĩ, Chu Dung chỉ có thể chậm rãi mở hai mắt “Mê man”, trên mặt Chu Nhượng Thủy hiện tia trào phúng.

“Nhị muội muội tỉnh.” Chu Nhượng Thủy hơi hơi mỉm cười, tránh thân mình, trở về bên cạnh Dư thị.

Chu Dung đối Chu Nhượng Thủy hận không được, mới vừa rồi lúc Dung ma ma tiến vào nàng liền tỉnh, nàng biết, nàng mất cơ hội, mà Chu Thái lúc này hoàn toàn thất vọng mình rồi.

Nhưng Chu Dung muốn đánh cuộc, đánh cuộc Chu Thái còn có một tia thương tiếc với mình. Chu Dung hướng Chu Thái vờn tay, kêu: “Cha.”

Chu Thái tuy đối Chu Dung càng ngày càng thất vọng, nhưng rốt cuộc mềm lòng, vờn tay cầm tay Chu Dung, Chu Dung vừa thấy liền biết Chu Thái hiện tại vẫn quan tâm nàng, từ trên giường đứng lên liền bỏ nhào vào trong lòng ngực Chu Thái, nàng ôm Chu Thái khóc lóc kể lể:

“Cha, Dung nhi cho rằng ngài không bao giờ tha thứ Dung nhi, trước đây là Dung nhi sai, Dung nhi không ngoan, về sau Dung nhi sẽ ngoan ngoãn nghe ngài nói, không bao giờ chọc ngài sinh khí, cha tha thứ cho Dung nhi được không?”

Chu Thái nghe Chu Dung nói sắc mặt khẽ nhúc nhích, Chu Nhược Thủy đầu cúi xuống Chu Dung cùng Chu Thái trình diễn tiết mục phụ từ nữ hiếu, lạnh lùng nói:

“Hình như Nhị muội muội không thấy được ta cùng với nương? Phụ thân phạt ngươi, là bởi vì ngươi nói năng lỗ mãng, bại hoại nề nếp gia phong, khiến Ngự Sử buộc tội phụ thân sủng thiếp diệt thế. Nhị muội muội đến bây giờ còn chưa từng hướng nương nhận sai, xem ra ở trong lòng Nhị muội muội, như cũ không sai!”

“Ta, ta không có.....” Chu Dung liên tính trong lòng, nhưng lúc này nàng lại trăm triệu không thể thừa nhận, chỉ có thể tiếp tục hoa lê đá vũ ngã vào trên người Chu Thái.

Chu Thái nghe Chu Nhược Thủy châm chọc nói khẽ nhú mày, quay đầu tới, vừa lúc nhìn đến Dư thị kia cười như không cười, vẻ mặt châm chọc. Chu Thái trong lòng chợt dạ, trong lòng tức giận, quát: “Đủ rồi!”

Chu Thái quát chói tai một tiếng, sợ tới mức Chu Dung đột nhiên thu tiếng khóc, Chu Thái hung hăng trừng mắt nhìn Chu Dung liếc mắt một cái, nói:

“Ngươi thật làm vì phụ thất vọng rồi, ta xem quy củ ngươi nửa điểm cũng chưa học được, chờ ngươi chừng nào thì biết đích thứ tôn ti, cắt đứt tâm tư không nên có, bằng không vứt thể diện Chu gia chúng ta!”

Chu Thái một câu, đem Lý di nương cùng Chu Dung đánh thương tích đầy mình, Chu Dung không nghĩ tới, một đời này có biến hóa lớn như vậy, dựa theo ý tứ Chu Thái, Lý di nương một đời này không có cách nào phù chính?

Tay Chu Dung trong chân chặt chẽ nắm thành quyền, không nên, không nên! Dựa vào cái gì chính mình chỉ có thể là thứ nữ, rõ ràng dung mạo tài hoa đều không kém, dựa vào cái gì!

Dưới ánh mắt Chu Dung oán độc, Chu Thái phát tay áo rời đi. Chu Nhược Thủy nhìn Chu Dung sắc mặt trắng bệch ngã tiến đệm chăn, nhìn nàng chịu đủ đã kích, vẻ mặt oán độc, Chu Nhược Thủy nhẹ nhàng cười.

“Nhị muội muội vẫn sớm chút nghỉ ngơi, ngày mai Dung ma ma còn đứng hạn tới dạy Nhị muội muội quy củ, chậm trễ thời gian liền không tốt lắm, đến lúc đó lại chọc phụ thân sinh khí, chỉ sợ Nhị muội muội ra cửa càng thêm thất vọng.”

Chu Nhược Thủy nói xong, nhẹ nhàng cười, kéo tay Dư thị đi ra ngoài. Dư thị từ ái nhìn nữ nhi càng thêm xuất chúng, vẻ mặt ôn hòa.

Trong phòng, lúc này chỉ còn Lý di nương. Chu Dung tức giận trở về, nhìn đến Lý di nương kia mặt sưng đỏ, trong lòng cả kinh, đáy mắt hiện lên một tia lệ khí, vội vàng hỏi:

“Di nương, di nương làm sao vậy? Ai đánh?”

Lý di nương trả lời: “Còn có thể là ai? Trong phủ trừ phụ nhân, còn có ai đánh di nương.”

Vương ma ma cũng rất không vừa lòng, mới vừa rồi Chu Thái một câu đều chưa từng nói Lý di nương, Vương ma ma xem ra, Chu Thái đối Dư thị kia tâm tính hèn mọn, hấn ngồi ở vị trí Thượng thư Nhị phẩm. Chỉ cần lời nói Dư thị, Chu Thái cơ hồ trước nay đều không phản bác, một chút tôn nghiêm đều không có! Chính là hèn nhất!

“Cái gì! Nàng làm sao dám! Đại phòng hiện tại càng ngày càng kiêu ngạo, di nương, nếu chúng ta không phản kích, trong phủ không có chúng ta đứng chân!”

Chu Dung độc miệng, con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm hướng nhà ở Dư thị, Lý di nương cũng bị lệ khí trên người Chu Dung kích động, siết chặt khăn, chịu đựng đau đớn nói:

“Dung nhi nói chính là, cho các nàng một chút nhan sắc thì kiêu ngạo! Dung nhi ngươi yên tâm, ngươi an tâm nghỉ ngơi, di nương đều có biện pháp trừng trị tiện nhân cùng hai tiểu tiện loại!”

Chu Dung thấy trên mặt Lý di nương dữ tợn, biết Lý di nương hạ quyết tâm, cũng không nói nhiều:

“Nữ nhi hiện giờ không thể rời sân, Nguyệt Quý bị bán đi, còn không biết ngày mai đại phòng bên kia đưa người nào lại đây, hết thấy dựa di nương, nữ nhi chờ tin tức tốt!”

Lý di nương thấy Chu Dung vững vàng, cũng không giống như trước đại nháo rất vui mừng, an ủi Chu Dung vài câu mới mang theo Vương ma ma rời đi.

Chu Dung dù sao cũng quỳ hơn nửa đêm, thân thể lúc này thực sự không quá thoải mái, nửa nằm ở trên giường, nói hồi lâu nói khát, theo bản năng gọi một tiếng, “Nguyệt.....”

Lời nói còn không có hô lên nàng đột nhiên dừng lại, nàng sao quên mới vừa rồi Nguyệt Quý đã bị Dư thị đánh và bán đi.

Chu Dung nhìn quanh trong phòng, trong phòng không một người hầu hạ. Tròng mắt Chu Dung đỏ bừng, hiện giờ Nhị tiểu thư ở trong phủ càng thêm

không đáng giá tiền, nô tài đều không có!

Chu Nhược Thủy đưa Dư thị trở về nhà ở, nha hoàn cùng đi lần tới Nhược Hoa Uyển. Chu Nhược Thủy gỡ cây trâm trên đầu búi tóc xuống mới xốc chăn lên giường, một đêm ngủ ngon.

Đương Chu Nhược Thủy lại lần nữa tỉnh lại đã là giờ Ty, rửa mặt chải đầu, dùng chút điểm tâm, hôm nay học đường nghỉ ngơi, liền chuẩn bị cơm trưa kêu Chu Hàn Minh cùng đi Triều Hà Uyển bồi Dư thị dùng bữa.

Đương nhiên Chu Nhược Thủy đi vào là lúc Chu Hàn Minh ở trong viện, Chu Hàn Minh đang luyện kiếm. Chu Hàn Minh một thân áo bào trắng, cầm trong tay một thanh tiêu kiếm chuyển động, lộ ra hàn quang nhàn nhạt.

Chu Nhược Thủy nhớ rõ, đây là năm kia ông ngoại vào kinh nhìn đến ca ca luyện võ, suy tính nói ca ca cực có thiên phú. Thân là võ tướng, ông ngoại đối ca ca thập phần vừa lòng, lập tức đem tiêu kiếm tặng cho ca ca.

Chu Nhược Thủy nhìn Chu Hàn Minh luyện ra dáng ra hình, trong lòng rất vui mừng. Chu Hàn Minh luyện xong, bảo kiếm vào vỏ, lúc này mới đi đến cạnh Chu Nhược Thủy, hiện một nụ cười nhu hòa.

“Nhược Thủy sao lại đến đây? Ta luyện kiếm cũng không nhắc nhở ta.....”

Chu Hàn Minh nói liền dẫn Chu Nhược Thủy vào nhà, buông thanh kiếm, Chu Nhược Thủy mới cười mở miệng:

“Ca ca hôm nay không cần đi Quốc Tử Giám, ta tới tìm ca ca tìm nương dùng cơm trưa sao.”

Chu Hàn Minh nhưng thật ra không nghĩ tới Chu Nhược Thủy lại đây vì việc này, sững sờ gật đầu, nói:

“Vậy người từ từ, ta tắm gội sau cùng người qua đi. À, trước hai ngày ta tìm đến một quyển sách hay, người nếu ngồi không thú vị liền đi thư phòng đọc.”

Chu Nhược Thủy đối Chu Hàn Minh nói sách rất có hứng thú, lập tức liền đồng ý.

Chu Hàn Minh sững sờ nhìn Chu Nhược Thủy ra cửa đến thư phòng, lập tức đi tịnh phòng tắm gội.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiệp nam rơi xuống nước

Editor: Tiểu Nhã

Tháng tám, mưa phùn kéo dài, đột nhiên bao phủ tầng u ám, nháy mắt tối sầm, hình như có một khoảng không đen bao phủ cả không trung, mây mù che kín.

Chờ thật vất vả đã nửa tháng sau. Chu Nhược Thủy ở trong phòng ngủ người nửa tháng, mưa dừng lại, Chu Nhược Thủy nhận được thiệp mời của Diệp Thanh Loan mời Chu Nhược Thủy đi du ngoạn.

Chu Nhược Thủy suy nghĩ, liền đến gặp Dư thị nói một tiếng, đồng ý lời mời Diệp Thanh Loan.

Ngày hôm sau, Chu Nhược Thủy thỉnh an Dư thị xong, dùng qua đồ ăn sáng liền hướng phủ ngoại đi đến.

Vừa đi tới, một người nghênh diện đi tới, eo liễu yếu điệu, còn chưa đến chớp mũi liền quanh quẩn một cỗ mùi hương thoang thoảng, người nọ một thân áo màu lục phấn, váy dài, giống như một đoá u lan trong gió lay động, đúng là Thủy di nương.

Thủy di nương hiển nhiên không nghĩ tới sẽ gặp Chu Nhược Thủy, ngăn người rồi hướng Chu Nhược Thủy hành lễ: “Tiểu thư.”

Chu Nhược Thủy hơi gật đầu, nhàn nhạt nói:

“Thủy di nương chuẩn bị đi gặp mẫu thân?”

Thủy di nương ngược mắt nhìn thoáng qua Chu Nhược Thủy, chỉ thấy ánh mắt Chu Nhược Thủy như mông một tầng sương mù, rõ ràng nhìn thấy đấy, khiến người sinh ra mơ hồ. Tâm Thủy di nương run lên, vội vàng cúi đầu đáp:

“Đúng, tì thiếp đang chuẩn bị thỉnh an phu nhân.”

Chu Nhực Thủy hơi mỉm cười, đã qua thời gian thảnh an mĩ canh giờ, đáy mắt hiện lên một tia hài hước. “Vậy không chậm trễ đi nương. . . Đi nương nếu có khó xử, không ngại cùng mẫu thân nói, tin tưởng mẫu thân nhất định sẽ trợ giúp đi nương.”

Chu Nhực Thủy sau khi nói xong vẫn chưa để ý tới trên mặt Thủy đi nương kinh ngạc cùng tái nhợt, khước miệng ngoéo một cái, ngẩng lại trước hai ngày Mặc Trúc phát hiện đồ vật, nhanh nhẹn rời đi.

Một canh giờ sau, trên thuyền hoa Diệp gia, Chu Nhực Thủy nhàn nhã dựa vào cửa sổ phát ngốc, một bên Diệp Thanh Loan, đích nữ Diệp Thanh Diên, đích nữ Công Bộ lang trung Vương gia Vương Li ba người nói chuyện.

Diệp Thanh Diên là đích trưởng nữ Diệp gia, khi Diệp Thanh Loan năm tuổi, còn có một tháng cấp kê. Diệp Thanh Loan cùng Chu Nhực Thủy sinh cùng năm, bình thường hai người tiếp xúc nhiều một chút.

Mẫu thân Vương Li là thứ nữ Diệp gia, nàng cùng Diệp Thanh Loan, Diệp Thanh Diên là biểu tỷ muội. Hơn nữa Vương Li được Diệp Quý phi yêu thích, thường tiến cung, tâm tự nhiên hướng về Diệp gia, hướng về Hiền Vương.

Vương Li tuy không biết vì sao Diệp gia hai vị biểu muội thích cùng một đường Chu Nhực Thủy, Vương Li xem ra, Chu Nhực Thủy cùng Trần quốc Hầu Thế tử có hôn ước, cùng phe Thập hoàng tử.

Ba người nói một hồi lâu đều thấy Chu Nhực Thủy không lên tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu Nhực Thủy ngốc ngốc nhìn mặt hồ, Diệp Thanh Diên tò mò hỏi:

“Nhực Thủy, ngươi đang xem cái gì? Có cái gì thú vị?”

Diệp Thanh Diên nói liền chạy đến phía bên ngoài cửa sổ, vừa lúc nhìn đến Lại Bộ Thị Lang gia công tử đang ở bên bờ đũa gờn hai thiếu nữ.

“Kia không phải Liễu An Chi sao? Lại tới đũa gờn nữ tử đảng hoàng, thật ghê tởm!”

Diệp Thanh Diên không chút nào che dấu chán ghét, Chu Nhực Thủy đạm nhiên cười, đem sự tình mới vừa rồi nhớ tới kiếp trước vút ra sau đầu, quay đầu, châm chọc nói:

“Ai bảo hần có cha là một Lại Bộ Thị Lang, lại cùng Trần Quốc Hầu phủ có quan hệ không ngừng tốt.”

Nếu không phải có tầng quan hệ này, kiếp trước mình sao lại khuất nhục mà tự sát? Một đời này thấy Liễu An Chi lần đầu, ngập trời hận ý nảy lên ngực. Mà hiện tại, mình lại có thể bình tĩnh.

Không phải không hận, mà đem hận ý giấu chỗ sâu trong, sẽ không bởi vậy mà thất thố.

Vương Li nghe Chu Nhực Thủy nói, có chút nghi hoặc nhìn qua, nhìn Chu Nhực Thủy nói lên Trần Quốc Hầu phủ có khinh thường và chán ghét, lòng có khuất mắc.

“Liễu An Chi ăn chơi trác táng, cũng không một quan nửa chức, trên Kim Loan Điện buộc tội hần và Liễu thị lang cũng không ít, nhưng Liễu An Chi rốt cuộc không làm ra gì hơn người, bằng Liễu thị lang và Trần Quốc Hầu phủ, việc nhỏ tự nhiên bị đè ép xuống dưới.”

Vương Li thu hồi ánh mắt, châm chọc nói. Mà Chu Nhực Thủy nghe được lời này như suy tư gì, nâng lên một đôi con ngươi lạnh băng nhìn về phía Liễu An Chi.

“Thị phi công đạo tự tại nhân tâm, một ngày nào đó, Liễu An chi sẽ trả giá.”

Thanh âm Chu Nhực Thủy lạnh lẽo làm ba người run lên, lập tức an tĩnh xuống. Một hồi sau, bốn người mới một lần nữa ngồi xuống, vây quanh ở bàn uống trà, nói chuyện.

“Đại tiểu thư, thuyền Liễu tứ công tử gần ở phía trước.” Qua nửa canh giờ, Hương Hà tiến vào nói.

Trong thuyền bốn người nghe được lời này sắc mặt biến đổi, Vương Li ghê tởm không thôi hỏi:

“Liễu An Chi hần muốn làm cái gì? Bảo thị vệ đem thuyền bảo vệ tốt, tuyệt đối không được Liễu An lên trên thuyền!”

Hoa danh Liễu An Chi bên ngoài, đập hư qua không ít nữ tử, nếu để người nhìn thấy Liễu An Chi phía trên thuyền, các nàng bốn người có thể không đường sống, không phải tự mình treo cổ, thì cạo tóc làm ni cô.

Vương Li lên tiếng, Chu Nhực Thủy ba người thăm tán đồng, sôi nổi sai thị vệ bảo vệ thuyền, cũng sai người chèo thuyền nhanh chóng rời nơi này.

“Diệp đại tiểu thư, Diệp tứ tiểu thư, vì sao không ra ngoài một chút?”

Một khác trên đầu thuyền hoa, Liễu An Chi tà sắc nhìn thuyền hoa Diệp gia, phảng phất nhắm mắt, mỹ nhân trên thuyền hoa đã không thấy tăm hơi.

“Hỗn xược! Ngươi dám gọi ta và Tứ muội muội, sau này, ta với Tứ muội muội nào còn danh dự để nói!”

Diệp Thanh Diên vỗ bàn đứng lên lợi hại, Diệp Thanh Loan cũng nôn muốn chết, hận không thể lên đem Liễu An Chi xé thành hai nửa.

Mây Chu Nhựt Thủy cũng gắt gao nhìn lại, bị Liễu An Chi theo dõi, nếu không có đủ người, muốn thoát thật không dễ dàng.

Con người Chu Nhựt Thủy càng thêm sâu thẳm, như mưa rền gió dữ, khiến người không rét mà run.

“Nha, không phải Liễu tứ thiếu gia sao, người hôm nay không đi Vạn Hoa Lâu ôm mỹ nhân, chạy tới nơi này giương oai?”

Vương Li được Diệp Quý phi tự mình dạy dỗ nên có tính lạnh lẽo, mang theo Diệp gia tỷ muội cùng Chu Nhựt Thủy đi đến đầu thuyền, khinh thường nhìn Liễu An Chi mở miệng trào phúng.

Liễu An Chi nhưng thật ra không nghĩ tới Vương Li cũng ở đây, tức khắc trước mắt sáng ngời, xem phía sau, nhìn Chu Nhựt Thủy, kia một đôi tràn ngập căm tham lam.

“Vương đại tiểu thư thật sẽ nói, không bằng ngẫu nhiên gặp được, bốn vị tiểu thư có nguyện cùng ta cùng du hồ?”

Trông mắt Liễu An Chi tà sắc mị hoặc vừa chuyển, lấy lòng tươi cười nói.

“Hào a, Liễu tứ công tử không bằng lại đây, cùng chúng ta cùng nói chuyện...”

Vương Li hít mắt cười tủm tỉm nói. Tỷ muội Diệp gia có chút kinh ngạc khi nghe Vương Li mời, mặt lộ vẻ không vui, đang muốn cự tuyệt, mà Chu Nhựt Thủy lại ở sau Diệp Thanh Loan kéo ống tay áo, âm thầm lắc đầu.

Mây Diệp Thanh Loan nhìn lại, nhìn điều muốn nói. Nhưng ánh mắt vẫn luôn ở thay đổi trên người Chu Nhựt Thủy cùng Vương Li. Nàng không tin Vương Li thật sự nghĩ cùng Liễu An Chi nói, trên thuyền bốn người, nhưng đều hướng Liễu An Chi ác độc tuyệt tình.

Nhưng Liễu An Chi không biết a, hắn vẫn luôn cho rằng mình là công tử ôn nhu, hắn được các cô nương nhìn kia là phúc khí trời ban.

Được Vương Li mời, Liễu An Chi tuy có nghi hoặc, Vương Li xưa nay nhìn mình cũng chưa có sắc mặt tốt, nhưng hôm nay thấy các nàng chỉ có bốn nữ tử, ngầm lại mình thân là nam tử, các nàng cũng không làm cái gì hành động nguy hiểm, lập tức đồng ý.

“Được rồi, các vị tiểu thư từ từ, ta lại đây...”

Đầu lưới Liễu An Chi màu đỏ tươi liếm môi, phân phó người chèo thuyền đem thuyền chèo qua đi. Mà Vương Li nhân cơ hội lộng không ít nước ở đầu thuyền, chỉ cần đạp lên, không cần thận liên sẽ trượt chân.

Hành động này, cũng làm kinh động người du hồ xung quanh, tất cả mọi người đều ngừng lại, chuẩn bị xem trò hay.

Khi thuyền Liễu An Chi tới gần, Liễu An Chi vượt qua đầu thuyền, nhảy lại đây, khi hắn vừa rơi xuống đất, không có bày ra một bộ tươi cười, chân dẫm nhanh trên mặt đất liền gục xuống.

Nhưng gục xuống đúng hướng chỗ Chu Nhựt Thủy bốn người, các nàng sao lại để Liễu An Chi gần người, sôi nổi trợn mắt bên.

Chu Nhựt Thủy cùng Vương Li trợn mắt, Liễu An Chi ngã xuống tới đồng thời, hung hăng hướng hắn tiếp đón, Liễu An Chi nhất thời không nghĩ tới, bị đá hung hăng trên bụng cùng cẳng chân, thân mình một lúc liền "bùm" một tiếng rớt xuống hồ.

Vương Li cùng Chu Nhựt Thủy cũng chưa nghĩ đến đối phương sẽ ra tay, ngăn người nhìn nhau cười.

“A..... Cứu mạng a, cứu mạng a..... Ta không biết bơi a.....”

Liễu An Chi rơi vào nước sau đó liền kinh hoàng thất thố, lớn tiếng kêu cứu, hạ nhân Liễu phủ nhìn thiếu gia nhà mình rơi xuống nước, hoảng loạn kêu nô tài biết bơi xuống cứu người.

Diệp Thanh Diên nhìn đến cảnh tượng này, lập tức phân phó người chèo thuyền lập tức hướng trên bờ đi, rồi xa Liễu An Chi.

Vương Li vui sướng khi người gặp họa nhìn Liễu An Chi trong nước sung sướng, trào phúng nói:

“Liễu tứ công tử, người nếu thích chơi nước, chúng ta không phụng bồi, người từ từ chơi a.....”

Vương Li nói xong che miệng cười, mang theo Chu Nhựt Thủy cùng tỷ muội Diệp gia tỷ vào khoang thuyền. Đi vào, bốn người ngồi trên đệm mềm ôm bụng cười to.....

Chu Nhựt Thủy cũng cười, nụ cười có sự trả thù khoái ý, kiếp trước thật đáng buồn mình bỏ qua một cơ hội.

Mới vừa rồi Chu Nhựt Thủy cùng Vương Li hợp lực đem Liễu An Chi đá vào nước, Vương Li cảm thấy bản thân và Chu Nhựt Thủy quan hệ kéo vào không ít.

Sau khi cười xong, Vương Li nghĩ nghĩ, vẫn hỏi.

“Nhược Thủy, Liễu An Chi cùng Trần Quốc Hầu phủ quan hệ không tồi, người cùng Trần quốc hầu Thế tử có hôn ước, có thể gặp phiền toái không?”

Chu Nhược Thủy nghe Vương Li nói đầu tiên ngần ra, tiện đà nhàn nhạt cười nói:

“Có phiền toái thì như thế nào, nếu có thể bởi vậy để Trần Quốc Hầu phủ chán ghét, hủy hôn vậy càng tốt.”

Tuy Chu Nhược Thủy biết, bởi vì một Liễu An Chi mà từ hôn tuyệt đối không thể, nàng nói như vậy, bất quá hướng các nàng ba người thể hiện một thái độ, nàng không muốn gả cho Lục Hiền Ngọc!

Chu Nhược Thủy nói xong, ba người đều có chút khiếp sợ. Thời đại này, yêu cầu nữ tử cực kỳ khắc nghiệt, hủy hôn với nữ tử trên cơ bản không có đường ra, không phải chờ hai năm chuyện phai nhạt gả chồng làm vợ kẻ hoặc thành thiếp thất, đó là nhục nhã cả đời.

Chờ Vương Li cùng tỷ muội Diệp gia phục hồi tinh thần, đều từ Chu Nhược Thủy nói không muốn cùng Trần Quốc Hầu phủ có nửa phần quan hệ, điều này làm Diệp Thanh Loan đem Chu Nhược Thủy coi như bạn thân nhẹ nhàng thở ra, chuyện này, lập trường cả hai tương đồng.

Rốt cuộc, Diệp gia cùng Trần Quốc Hầu phủ, trong cung hai vị nương nương bắt đầu tranh đấu, đó là địch nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Liễu gia

Editor: Tiểu Nhã

Không bao lâu, bốn người thượng ngoạn. Gần buổi trưa, bốn người không hỏi phủ, mà đi đệ nhất lâu dùng bữa.

Diệp Thanh Điều là khách quen đệ nhất lâu, chỗ mỗi ngày đều giữ, bốn người vừa đến, có chương quầy tự mình tiến nghênh đón mấy người đến chỗ ngồi.

Diệp Thanh Điều gọi đồ ăn, mấy người không khí hòa thuận dùng xong bữa, trong lúc đó, cũng không phát sinh chuyện làm người chán ghét. Ăn xong nghỉ ngơi nửa canh giờ, từng người ngồi trên xe ngựa hồi phủ.

Liễu phủ.

Liễu An Chi bị hai cái gã sai vặt nâng vào phủ, Liễu gia liền rối loạn. Ngô thị vừa thấy đến ái tử bất tỉnh nhân sự nằm ở trên cang, cơ hồ trước tiên liền nhảy dựng lên:

“Con của ta, con của ta đây làm sao vậy, mau, thỉnh đại phu, còn có lão gia, mời lão gia mời đến.”

Một trận hỗn loạn qua đi, Liễu thị lang cũng lại đây. Ngô thị chỉ sinh có Liễu An Chi. Đích trường tử Liễu Cảnh Chi nguyên do vợ cả trước Liễu thượng thư sinh ra. Nhị công tử và Tam công tử đều là thứ xuất, Ngô thị đối Liễu An Chi xưa nay cưng chiều, mặc kệ hắn ở bên ngoài gây ra tai họa, đều sẽ cầu Liễu thượng thư giúp hắn chùi đất, đó cũng dưỡng thành một Liễu An Chi vô pháp vô thiên.

Hơn nữa Ngô thị cùng Trần quốc Hầu phu nhân Trương thị là biểu tỷ muội, tại kinh thành ai cũng biết lần này thế nhưng bị người nâng trở về, thiếu chút nữa dọa Ngô thị chết.

Về mặt đại phu bắt mạch lúc sau nghiêm túc, Ngô thị một lòng phải banh ngực, Liễu An Chi từ nhỏ đến lớn chưa từng bị trọng thương, lần này thế nhưng ướm đậm đề bị nâng trở về, nàng nhất định phải đem những kẻ đã thương Liễu An Chi trừng trị một phen, cho hắn biết hậu quả đắc tội Liễu gia.

“Đại phu, An Chi nhà ta thương thế có nghiêm trọng không? Tại sao vẫn chưa tỉnh a?”

Liễu thị lang bởi vì Ngô thị cùng Trần Quốc Hầu phủ có chút quan hệ tâm phúc, mới từ một vị quan lục phẩm không có thực quyền lên tam phẩm Lại Bộ Thị Lang, lại có Liễu An Chi cũng là con vợ cả, cũng thập phần khản trương.

“Liễu đại nhân, liễu phu nhân xin yên tâm, Tứ công tử chỉ bị roi xuống nước uống không ít nước mới hôn mê, hơn nữa hồ nước lạnh lẽo nên chưa tỉnh lại, chờ lão phu kê đơn cho Tứ công tử uống xong, qua một canh giờ sẽ không còn đáng ngại.”

Đại phu vuốt râu trên cằm, chậm rãi nói.

Nghe đại phu nói, phu thê Liễu gia an lòng, đại phu kê phương thuốc xong, khách khí tiễn đại phu đi.

Đại phu rời đi, Liễu An Chi cũng không có trở ngại, nhưng không có nghĩa Ngô thị yêu con trai như mạng sẽ bỏ qua, đi vào trong viện, hỏi rõ bốn người

bồi Liễu An Chi đi ra ngoài hung tợn hỏi:

“Các người nói, người đi ra ngoài, vì sao biến thành dạng này, không nói rõ ràng hôm nay ai đều không được đi ra ngoài.”

Bốn cái gã sai vặt kia đồng thời run lên, chạy nhanh đem chuyện du hồ hôm nay nói một lần, bốn người rất có ăn ý đổ mọi sai lầm do tỷ muội Diệp gia, Vương Li và Chu Nhược Thủy.

Trên thực tế cũng không xác thật như thế, nếu không phải Vương Li và Chu Nhược Thủy cùng đá chân Liễu An Chi, hán sao có thể biến thành bộ dạng này.

Nhưng gã sai vặt không thấy được a, bọn họ cho rằng Liễu An Chi không đứng vững rơi vào trong nước, hiện tại vì trốn tránh Ngô thị trách phạt mình, đem sai lầm toàn bộ đẩy đến bốn nữ tử tay trái gã không chặt.

“Các nàng thật to gan, thế nhưng đem con ta đẩy xuống nước! Diệp gia cho rằng nhà bọn họ có Quý phi có cháu ngoại Vương gia liền vô pháp vô thiên!”

Ngô thị lại đập vài chén trà, ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt phần nộ quát.

Mà Liễu thị lang chỉ cau mày không nói chuyện, tuy rằng hán không tin bốn nữ tử có thể đẩy Liễu An Chi xuống nước, theo hán biết, Diệp Thanh Loan và Chu Nhược Thủy còn chưa đến mười tuổi, nào có lá gan lớn?

“Các người nói các nàng đẩy Tứ thiếu gia đẩy xuống nước?” Đôi mắt Liễu thị lang nhú lại, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm bốn gã sai vặt.

Liễu thị lang rốt cuộc ở trong triều nhiều năm, không tin lời bốn gã sai vặt nói. Bốn gã sai vặt nhìn ánh mắt Liễu thị lang trong lòng chấn động, nhưng càng sợ Ngô thị trực tiếp đánh chết bọn họ, chỉ có thể căng da đầu đồng ý.

Liễu thị lang lúc này có chút tin, trầm tư, thấy Ngô thị chuẩn bị chạy tới Diệp gia nói chuyện, Liễu thị lang vội vàng quát lớn nói:

“Người đi đâu! An Chi bị bốn tiểu nha đầu tròng trệ, người cho rằng trên mặt có hào quang? Đến Diệp gia muốn nói luật pháp, người sẽ bị Diệp gia cười nhạo? Ngu xuẩn!”

Ngô thị chưa bao giờ bị Liễu thị lang trước mặt mọi người mắng mỏ, trong lúc nhất thời có chút sững sờ, chờ phục hồi tinh thần, tức khắc hỏa tăng lên, đối với Liễu thị lang quát:

“Người hiện tại có ý tứ gì, nhĩ tử người bị người ta đẩy xuống nước, ta tới nhà họ nói đều không được? Chẳng lẽ người còn sợ Diệp gia?”

Liễu thị lang bị Ngô thị rống, tức giận cũng tăng:

“Xuân phụ vô tri, người cũng không nghĩ An Chi ngày thường làm chuyện gì, hán nếu không trêu chọc bốn nữ tử kia thì sao có việc này? Người nếu đi, bị Diệp gia trả đũa, ngày mai trên Kim Loan Điện, tấu sớ buộc tội bản quan lại nhiều mấy phần, vị trí phu nhân Thị lang sẽ mất, giáng làm bình dân!”

Không thể không nói Liễu thị lang vẫn có vài phần tự mình hiểu lấy, biết tính tình Liễu An Chi. Mà Ngô thị bị rống cũng im bật, Liễu thị lang phát tay áo rời đi, Ngô thị mới nâng con người lên tức giận bất bình, mang theo hận ý nói nhỏ:

“Lão gia, người nếu không chịu ra tay, vậy ta lán, hủy hoại bốn tiểu tiện nhân.”

Chu phủ.

Chu Nhược Thủy xuống xe ngựa đi vào cửa, mới vừa vào hậu viện, liền nhìn đến Dư thị cùng Chu Hàn Minh chờ ở nơi đó.

Dư thị nhìn thấy Chu Nhược Thủy liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, Chu Hàn Minh xưa nay không biểu tình trên mặt cũng ảm có sự yên tâm.

“Nơi này gió lớn, nương cùng ca ca cũng thật là, sao chạy tới đây?”

Tuy rằng hiện tại tháng tám thời tiết còn ẩm áp, nhưng mấy ngày hôm trước liên tục trời mưa, không khí còn rất ẩm, Chu Nhược Thủy thấy sắc mặt Dư thị có chút trắng, không khỏi đau lòng nói.

Dư thị tiến lên bắt lấy tay Chu Nhược Thủy, đem Chu Nhược Thủy xoay vòng, thấy nàng hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới nói: “Chúng ta cũng chỉ lo lắng cho người.”

Chu Nhược Thủy có chút không thể hiểu được, lại cũng mỉm cười nói: “Ta không phải đã trở lại sao, đi thôi, đừng đứng ở chỗ này trúng gió, các người đi phòng bếp hâm hai chén canh gừng tới, miễn bị nhiễm phong hàn.”

Chu Nhược Thủy lại đối với Mặc Trúc phân phó.

Đoàn người đầu tiên là Dư thị đến Triều Hà Uyển, Dư thị tất nhiên quan tâm Chu Nhược Thủy. Du hồ, Liễu An Chi rơi xuống nước bị nâng hồi Liễu phủ, kinh thành người có địa vị đều nhận được tin tức.

Dur thị tính thời gian, vừa lúc Chu Nhược Thủy cùng Diệp gia tiểu thư du ngoạn, trong lòng vẫn luôn lo lắng. Đặc biệt Chu Nhược Thủy ra cửa lâu như vậy, cơm trưa đều không có trở về, Dur thị cũng ít nhiều nghĩ đồng nghĩ tây.

Mà Chu Hàn Minh còn lại vừa học xong nghe tin tức, biết Liễu An Chi rơi xuống nước cùng thuyền Diệp gia có quan hệ, hẳn cũng biết hôm nay Chu Nhược Thủy cùng tỷ muội Diệp gia mời du hồ, liền vội vàng chạy tới hỏi Dur thị tình huống xảy ra.

Dur thị nghe Chu Hàn Minh nói hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, biết được Chu Nhược Thủy thế nhưng cùng Liễu An Chi đối mặt, tất nhiên vạn phần lo âu, sợ Liễu An Chi đối Chu Nhược Thủy nổi lên ý xấu.

Nguyên bản Chu Nhược Thủy tuổi tác cũng không có việc gì, nhưng Liễu An Chi hẳn lại một kẻ háo sắc, bảy tuổi tiểu hài tử đều bị hắn đùa bỡn qua, càng đừng nói Chu Nhược Thủy còn có một dung nhan mỹ mạo.

Dur thị lo lắng, lúc này mới đi theo Chu Hàn Minh cùng nha tiến cửa hậu viện chờ, tuy rằng cũng biết hành vi này căn bản không có gì.

Chu Nhược Thủy mới vừa đi vào nhà ở, Dur thị liền gấp không chờ nổi hỏi: “Nhược Thủy, Liễu An Chi có đối với ngươi bất kính không?”

Chu Nhược Thủy mới biết được Dur thị cùng Chu Hàn Minh đang lo lắng cái gì, vì thế cười cười, an ủi nói:

“Không có, trên thuyền có thị vệ, có Thanh Loan cùng Thanh Điều tỷ tỷ, còn có Vương Đại tiểu thư, có các nàng ở đó, Liễu An Chi sao dám?”

“Liễu An Chi rơi xuống nước cùng ngươi có liên quan?”

Chu Hàn Minh đột nhiên mở miệng hỏi, Chu Nhược Thủy hơi kinh ngạc, nghĩ rồi gật gật đầu. Người một nhà, luôn gạt cũng không phải chuyện tốt.

Chu Nhược Thủy nhớ rõ, kiếp trước, ở Thượng Thư phủ, Liễu An Chi mở miệng đùa giỡn mình vài câu bị Chu Hàn Minh nhìn đến, trực tiếp liền đem Liễu An Chi đá thành phế nhân.

Tuy rằng cuối cùng kết cục cũng không tốt đẹp, nhưng không đại biểu Liễu An Chi bị đá phế, trong lòng cũng thoải mái. Có lẽ, một đời này còn có thể để Liễu An Chi phế một lần nữa, bất quá người này, nhất định không phải ca ca...

“Nghe nói Liễu phu nhân thương yêu nhi tử như mạng, Liễu An Chi nếu bị ngươi chính đến rơi xuống nước, sợ là.....”

Chu Hàn Minh thấy Chu Nhược Thủy thừa nhận, mày gắt gao nhăn lại, giấy lát đem Liễu phu nhân âm thầm ném ra.

“Ca ca yên tâm, Liễu phu nhân không thể bởi vì Liễu An Chi không cẩn thận rơi xuống nước mà tìm phiền toái, ở đây trừ bỏ ta còn có ba người!”

Chu Nhược Thủy nói nhẹ nhàng, nhưng lại đem lo lắng của Chu Hàn Minh ghi tạc trong lòng, nghĩ về sau dự tiệc nhất định phải đề phòng Liễu phu nhân.

Chu Nhược Thủy bình an Dur thị cũng yên tâm, đến nỗi Ngô thị, Dur thị cũng không có bao lớn chú ý, nhưng thật ra Liễu An Chi, Dur thị lo lắng dung nhan Chu Nhược Thủy khiến cho hắn chú ý, trong lòng trầm xuống.

Mẫu tử ba người nói một hồi, Mặc Trúc bưng hai chén canh gừng tiến vào, Dur thị cùng Chu Hàn Minh không muốn Chu Nhược Thủy lo lắng, thực mau liền uống.

Dur thị uống xong canh gừng thấy vẻ mặt Chu Hàn Minh như cũ nghiêm túc, biết hẳn định tự hỏi chuyện này, liền nói:

“Hảo, chuyện này ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, ngươi cũng nên tốn chút tâm tư đến nơi khác.”

Chu Hàn Minh nghe được Dur thị nói, biểu tình nhìn qua có chút mờ mịt.

“Nếu tính tuổi mẹ thì đã mười, nếu có điều kiện cũng nên đi quân doanh rèn luyện, hai ngày trước ông ngoại đưa tin lại đây hỏi ngươi có nguyện ý đi Kinh Châu tông quân hay không?”

Chu Hàn Minh nghe được tông quân con ngươi sáng lên, hẳn biết Chu Thái xưa nay không thích mình, tự nhiên cũng sẽ không lo cho tiền đồ mình.

“Thân là nam nhi, tự nhiên trên chiến trường đầu rơi máu chảy, hài nhi nguyện ý!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Lý gia không biết xấu hổ

Editor: Tiểu Nhã

Chu Hàn Minh nguyện ý đến quân doanh, Dư thị rất vui mừng. Mà Chu Nhược Thủy lại nhưn mày, kiếp trước, ông ngoại cũng chưa từng viết thư, ca ca cũng chưa từng đi Kinh Châu, xem ra sống lại một đời, bởi vì bản thân trọng sinh, rất nhiều chuyện đều thay đổi...

Chuyện Chu Hàn Minh đến Kinh Châu để vào quân doanh rèn luyện, Dư thị nói cho Chu Thái. Chu Thái xưa nay sợ cha vợ, không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Đương nhiên, dù cho Chu Thái có phản đối, Dư thị cũng sẽ để Chu Hàn Minh đi, bất quá Chu Thái là phụ thân Chu Hàn Minh, nói một tiếng cho có lệ.

Dư thị hành động thực nhanh, ngày hôm sau bắt đầu chuẩn bị hành trang, nửa tháng sau, Dư thị chọn từ cửa hồi môn lưu lại mười nô tài, đưa Chu Hàn Minh đi Kinh Châu.

Chu Hàn Minh rời đi, Lý di nương nhưng nghĩ đến chuyện nửa đường làm chút gì đó, nhưng Dư thị nghĩ bởi vì hơn nửa năm nay, Lý di nương luôn đối phó Chu Nhược Thủy, bà nổi lên phòng bị, trực tiếp tìm cái cớ đem Lý di nương cấm túc, hạ nhân Lục Cúc uyển cũng không được ra phủ.

Thẳng đến Dư thị chắc chắn Chu Hàn Minh tới Kinh Châu, lúc này mới thả Lý di nương, Lý di nương không hề biết mục đích Dư thị.

Không quá mấy ngày, người nhà xa của Lý di nương tới Thượng Thư phủ. Phụ thân Lý di nương là huyện lệnh địa phương, mẫu thân là nữ nhân ưu tú.

Lý di nương có một huynh trưởng Lý Như Phong, dưới trưởng có một đệ đệ một muội muội. Lần này đến, còn có thê tử Lý Như Phong là Lữ thị, cùng kia một đôi con cái.

Lý di nương dựa vào mấy năm nay Chu Thái sủng ái được không ít thứ tốt, trừ bỏ cấp Chu Hàn Thiên Chu Dung mua thêm đồ vật, cũng tồn hạ một ít thứ, dư lại đều mang cho Lý gia.

Lý gia cũng không có người đại tài, Lý phụ cho dù có Lý di nương cấp tiền tài giúp đỡ, quan chức cũng không bò lên trên. Lý phụ cô gắng mấy năm không có kết quả, liền bắt đầu dùng bạc lót đường cho Lý Như Phong.

Hiện giờ, Lý Như Phong nhưng thật ra là tiểu quan bát phẩm, tôn tử Lý Tông Ngũ bất quá mới mười sáu, năm nay trúng cử nhân, Lý gia có một tôn tử đọc sách, làm Lý phụ vui mừng.

Lần này, Lữ thị mang một đôi con cái vào kinh, còn vì Lý Tông Ngũ sang năm tham gia kỳ thi mùa xuân. Lý gia ở kinh thành không hề có căn cơ, chỉ có thể đến nhờ cậy Lý di nương.

Thân thích di nương không coi là thân thích Thượng Thư phủ, nhưng Lý gia có một cử nhân, Chu Thái cũng nghĩ về sau trong triều thêm một người nhà mình cùng làm việc, liền đồng ý cho Lữ thị cùng hai tử vào phủ.

Chu Thái cùng Dư thị nói, Dư thị cũng không có phản đối, sai người thu dọn viện cho khác, người Lý gia vừa đến liền đi vào.

Người tới, đêm đó Chu Thái liền truyền tới các viện, đêm nay ở đại sảnh dùng bữa, di nương các phòng dẫn theo hai tử đều tới.

Bởi vì Lý gia nhiều người, Dư thị chuẩn bị liền phân hai bàn. Một bàn có Chu Thái, Dư thị, Chu Nhược Thủy, Chu Hàn Thiên, Chu Dung, Chu Liên cùng người Lý gia.

Mặt khác di nương ngồi ở một bàn khác, Chu Hàn Thiên tuổi quá nhỏ, liền để Vân di nương mang theo.

Chu Dung học tập quy củ, hai tháng này không làm ra chuyện gì khác, Chu Thái cũng tự mình qua xem xét, thừa dịp người Lý gia đã đến, lệnh cấm túc Chu Dung cũng bỏ.

Đám người tới, sau khi ngồi xuống, liền bắt đầu ăn. Bốn tiểu nha hoàn bưng đủ loại thức ăn lên, từ dưới biển, trong rừng, trong núi, mọi thứ đều có, ở giữa một đĩa nấu thịt kho tàu thơm hừng hực.

Người Lý gia nào đã nhìn qua, đầy bàn đủ mọi màu sắc, mùi hương phác mũi, khiến người thêm nhỏ dãi, nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày bình thường cũng có thể ăn đồ tốt.

Lý phụ bất quá một huyện lệnh gia nhỏ, Thanh Đông cũng không phải giàu có, Lý gia tuy là địa phương cũng coi như không tồi, nhưng dùng món ăn so ra kém Thượng Thư phủ sự xa hoa, chính là ăn tết, trên bàn cũng bất quá tám đồ ăn, sơn hào hải vị lại cũng không có.

Lữ thị yên lặng ăn cơm, nhìn Chu Thái bên cạnh Dư thị cùng Chu Nhược Thủy, lại nhìn thoáng qua mặt khác một bàn Lý di nương, đáy mắt toát ra nồng đậm hâm mộ cùng ghen ghét.

Đối diện tầm mắt ghen ghét không chút che dấu phóng tới mình, Chu Nhược Thủy ưu nhã dùng bữa, lông mi dài che dấu đáy mắt lạnh quang.

Dùng cơm xong, mọi người đều ngồi trong đại sảnh uống trà nói chuyện. Chu Nhược Thủy lúc này mới đánh giá ba người mẫu tử Lữ thị kiếp trước không nhiều ít ấn tượng.

Tuổi tác Lữ thị bất quá ba mươi, Lý Dao cũng bất quá mười ba mười bốn tuổi. Chu Nhược Thủy nhìn thấy hai người các nàng trang sức tuy đẹp, tỉ lệ chỉ có thể giống nhau, bất kể xu hướng kinh thành, đều là vải tam đẳng, vật liệu may mặc là tơ lụa, lại là cái loại thứ đẳng, chất lượng có chút kém, người ở

kinh thành nhà cao cửa rộng, khinh thường loại quần áo này.

Trên người Lý Tông Ngũ quần áo nhưng thật ra không tồi. Đây cũng khó trách, còn có nửa năm mới thì, sớm như vậy tới kinh thành không chỉ vì đọc sách, còn muốn kết giao những công tử quý tộc ở kinh thành.

Chu Nhựt Thủy lạnh lùng cười, quý tộc nhà cao cửa rộng coi trọng nhất huyết thống, người Lý gia như vậy ở trong mắt bọn họ chính là nhà nghèo.

Tuy Chu Thái cũng bị quy về loại nhà nghèo, nhưng lão thái gia từng là một tri phủ, cho nên Thượng Thư phủ phần lớn có thể được nhà cao cửa rộng tiếp thu. Hơn nữa Chu Thái đã từng ở trong quân doanh và trong tay có thực quyền, ở kinh thành cũng coi như có uy tín danh dự.

“Lý Tông Ngũ là năm nay lên kinh khảo hạch, ở tại trong phủ, cô nương Lý gia tính tình dịu dàng, tỷ muội các người cũng có thể làm bạn.” Chu Thái uống ngụm trà sau chậm rãi nói.

Chu Nhựt Thủy đánh giá người Lý gia, bọn họ cũng đang nhìn Chu Nhựt Thủy. Chu Nhựt Thủy thân đích nữ, cho nên dùng chi phí tốt nhất.

Váy dài tơ tằm màu trắng mềm mại như tuyết lụa, trên vòng eo cùng làn váy có đính đá màu xanh lấp lánh sáng lên, búi tóc đen nhánh chỉ cài một châu thoa khảm viên ngọc quý báu, khuyên tai cùng trâm cài hoà lẫn, tôn quý điển nhã, tươi mát tự nhiên.

Lại xứng với dung mạo Chu Nhựt Thủy, khiến Lữ thị xem ngây người, Lý Tông Ngũ cũng lộ ra si mê. Mà Lý Dao, từ trước ở Thanh Đông cũng là một mỹ nhân, hiện giờ vừa thấy Chu Nhựt Thủy, lại hoàn toàn đi xuống, trong lòng ghen ghét không ngừng mắng mủi.

Lữ thị từ Thanh Đông mà đến, thu hồi ánh mắt, liền cùng Dư thị nói chuyện, nói ở kinh thành bất đồng phong thổ.

Dư thị hứng thú không cao, tùy ý có lẽ hai câu, sắc mặt Dư thị xưa nay lãnh đạm, Lữ thị tuy không thoải mái cũng không hề cùng Dư thị nói chuyện, chuyển hướng về phía Lý di nương.

Mọi người ngồi, thời gian cũng không còn sớm, lúc này mới tan đi. Đợi ra cửa, Lý Dao mới mở miệng cùng Chu Nhựt Thủy nói:

“Nhựt Thủy muội muội, ta về khách viện, ngày mai có thể qua tìm người chơi được không?”

Nàng ngữ khí mang theo sợ hãi dò hỏi, dường như phi thường sợ hãi Chu Nhựt Thủy sẽ mở miệng cự tuyệt, mặt hơi hơi thất vọng, lộ ra một tia khiếm tốn cùng khiếp nhược, nhưng Chu Nhựt Thủy lại không sai nhìn đăm mắt Lý Dao lập loè khôn khéo cùng tính kế.

“Lý tiểu thư, ta chỉ có một ca ca.” Chu Nhựt Thủy cũng không đồng ý Lý Dao, nhàn nhạt cự tuyệt.

Lý Dao không nghĩ tới Chu Nhựt Thủy sẽ cự tuyệt, sững sờ lúc sau đáy mắt hiện lên một tia không cam lòng, tiếp tục mở miệng:

“Cô cô ta là di nương, chúng ta cũng coi như thân thích. Ta lớn tuổi hơn người, tự khắc là biểu tỷ người, Nhựt Thủy muội muội ghét bỏ ta?”

Chu Nhựt Thủy nghe được lời này hơi hơi mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Lý di nương, có chút trào phúng nói:

“Khi nào thân thích di nương cũng là thân thích Thượng Thư phủ? Lý di nương, Lý cô nương nếu kêu người một tiếng cô cô, người cũng nên nói cho nàng quy củ phủ đệ nhà cao cửa rộng, miễn ném đi ra ngoài thể diện Thượng Thư phủ.”

Chu Nhựt Thủy kia cao cao tại thượng, ngữ khí trào phúng khiến Lý di nương âm thầm cắn răng, căng da đầu tiến lên hướng Chu Nhựt Thủy hành lễ:

“Đại tiểu thư yên tâm.”

Chu Nhựt Thủy nghiêng ngả cười cười, nhìn sắc mặt một lúc xanh một lúc trắng mầu tử Lý gia, Chu Dung lẳng lặng đứng tại chỗ vẫn luôn mỉm cười, hơi hơi nhún mày đi theo phía sau Dư thị rồi đi.

Lý di nương trước mang theo Lữ thị cùng Lý Dao đến khách viện, Lý Tông Ngũ thân là nam tử, đều có gã sai vặt dẫn hán đi viện trước cư trú.

Vào cửa, mặt Lữ thị trầm xuống, sắc mặt Lý di nương cùng Lý Dao cũng khó coi.

“Ta nói này muội muội, tính cách Đại tiểu thư cũng thật lớn, làm sao cúi đầu nhân thân thích như chúng ta? Chờ Ngũ Nhi thành Trạng Nguyên, xem nàng khóc ra sao?”

Lữ thị đối Chu Nhựt Thủy bất mãn tới cực điểm, Lý di nương cũng tức giận Chu Nhựt Thủy không cho mặt mũi, căm giận nói:

“Tẩu tẩu cũng không biết, nha đầu này lợi hại đâu? Phu nhân là nữ nhi đại đô đốc Kinh Châu, tổ tiên cũng từng có tước vị, Đại tiểu thư thân đích nữ, sớm mấy năm cùng Trần quốc Hầu thế tử có hôn ước, nàng ý vào thân phận, ở trong phủ nói một không hai, muội muội như ta a, chỉ có thể bị mẹ con các nàng ức hiếp...”

Lý di nương biết rõ Lữ thị là người xảo trá âm ngoan, chỉ cần gây xích mích, nàng đối Chu Nhựt Thủy càng thêm bất mãn, cùng Lý di nương liên thủ đối phó Chu Nhựt Thủy không phải việc khó.

“Nàng nếu thật già đi, chỉ sợ muội muội cùng cháu gái ngoại ta cũng chưa xuất đầu.”

Trông mặt Lữ thị vừa chuyể, nghĩ đến Chu Nhược Thủy thân là thiên kimThượng Thư phủ con vợ cả, lại có một ngoại tổ cường đại, của hồi môn khẳng định không ít. Nếu nàng gả cho nhi tử mình làm vợ, bản thân thành mẹ chồng hướng nàng xin chút bạc hoa, hoặc mượn chút trang sức để mang, nàng thân là văn bối, không có khả năng cự tuyệt.

Hơn nữa có của hồi môn, tướng công, nhi tử tiền đồ càng thêm phồn hoa, mình cũng có thể trở thành phu nhân, không bao giờ ở Thanh Đông ăn mặc cần kiệm sống qua ngày.

“Ngũ Nhi còn chưa làm mai, nếu đại tiểu thư gả lại đây.”

Lời Lữ thị còn chưa dứt, Lý di nương đã minh bạch, mà đáy mắt Chu Dung càng hiện lên một tia sáng.

“Nhưng việc này cũng không tốt lắm, hôn sự do Hiền phi ban cho, trừ bỏ phát sinh mặt khác không thể thay đổi, hôn ước không có khả năng giải trừ.”

Lý di nương nghĩ nghĩ, cùng Lữ thị liếc nhau, đều hiểu rõ hàm nghĩa.

“Bất quá, Ngũ Nhi là cháu trai ta, tổng thể mong hấn tốt, chỉ cần chúng ta.”

Một canh giờ sau, Lý di nương cùng Chu Dung từ khách viện đi ra, trên mặt đắc ý tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thi đối

Editor: Tiểu Nhã

"Nương, người thật sự muốn ca ca cưới nàng? Nhưng ta nhìn không ra nàng có điểm tốt, bất quá ý vào thân phận, không để chúng ta vào mắt!"

Lý di nương cùng Chu Dung đi rồi, Lý Dao không cam lòng nói. Lữ thị đem ái nữ ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ, thấp giọng cười nói:

"Người biết cái gì? Chu Nhược Thủy chính là hòn ngọc quý trên tay Chu phu nhân, Chu phu nhân xuất giá có ngàn dặm hồng trang, nếu Chu Nhược Thủy gả lại, của hồi môn cũng không ít, đến lúc đó người xuất giá, từ bên trong lấy đi chút, mọi chuyện đều sáng rọi."

Lữ thị phảng phất đã thấy được viễn cảnh Chu Nhược Thủy mang theo của hồi môn gả tới, tươi cười càng sâu:

"Nói nữa, nàng gả lại đây, nương chính là mẹ chồng nàng, muốn xử lý nàng ra sao, vuốt ve xoa dịu còn không phải do chúng ta. Huống chi, điều kiện gả lại đây, chờ nàng không còn giá trị, hừ thì được?"

Lữ thị nói xong, Lý Dao trước mắt sáng ngời, đúng vậy..... Hôm trước thất trinh, ở đâu đều không dám ngăn đầu. Lý Dao phảng phất thấy mình mang theo của hồi môn Chu Nhược Thủy sở hữu xuất giá, càng cảm thán mẫu thân.

"Nương tốt nhất! Chờ nàng gả cho ca ca, vào cửa Lý gia, xem nàng còn một bộ tâm cao khí ngạo!"

Lý Dao khanh khách cười, đã bắt đầu vọng tưởng đem Chu Nhược Thủy giẫm đạp dưới chân.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh lạnh run. Tiểu nha hoàn ở khách viện thừa dịp bóng đêm che lấp lên ra sân, đi vào Nhược Hoa Uyển.

"Tiểu thư, Liễu Nhi tới....." Mặc Lan dẫn Liễu Nhi vào nhà, hướng Chu Nhược Thủy nói.

Chu Nhược Thủy nghe tên "Liễu Nhi", sách cảm trong tay buông ra, Liễu Nhi tiến lên hành lễ: "Tiểu thư."

Chu Nhược Thủy nhìn thấy Liễu Nhi, liền biết khách viện có biến. Dư thị hiện giờ trao quyền cho Chu Nhược Thủy, hiện tại Chu Nhược Thủy từ tay Dư thị hưởng số ít quyền lợi, người Lý gia ở khách viện, là doChu Nhược Thủy an bài, bên trong nếu có chuyện giải quyết dễ như trở bàn tay.

"Người Lý gia có hành động gì?"

Chu Nhược Thủy hỏi xong, Liễu Nhi vội vàng nói:

"Hồi tiểu thư, hôm nay Lý di nương cùng Nhị tiểu thư và Lý phu nhân cùng Lý tiểu thư trở về khách viện, ở trong phòng nói một giờ. Ngoài phòng có Vương ma ma gác, nô tỳ nghe không được các nàng nói gì. Chỉ là Lý di nương đi rồi, nhan lúc nô tỳ đưa nước trà, ở cửa nghe được Lý phu nhân nói muốn đem tiểu thư gả cho..... Gả cho Lý công tử..... Nói của hồi môn tiểu thư phong phú, Lý tiểu thư cũng có thể lấy một chút....."

Liễu Nhi càng nói thanh âm càng nhỏ, Chu Nhược Thủy nghe được lời này mặt đen hơn, một bên Mặc Lan không thể nhẫn, trực tiếp mở miệng mắng:

"Kia Lý gia quá không biết tốt xấu! Thượng Thư phủ cho bọn họ ăn, cho bọn họ ở, bọn họ không mang ơn mang nghĩa cũng thì thôi, thế nhưng còn đánh lên người tiểu thư chủ ý này! Thật là dường những kẻ bạch nhãn lang(*)! Hừ, cũng không xem Lý gia có đức hạnh gì, cũng dám nhục mạ chúng ta tiểu thư!"

Mặc Lan mắng tàn nhẫn, mắng xong lúc sau ngực còn phập phồng, sắc mặt đỏ lên. Chu Nhược Thủy thấy bộ dáng Mặc Lan, phụt một tiếng bật cười:

"Hào, các nàng muốn gả ta chẳng lẽ ta thật đúng phải gả, đừng quên, ta trên người còn có hôn ước cùng Trần quốc Hầu Thế tử đâu."

Chu Nhược Thủy đậm nhiên cười, từ hộp trang sức lấy ra một đôi vòng tay vàng nạm quán quanh thành hoa ngọc lan đưa cho Liễu Nhi.

"Người làm thực tốt, về sau bọn họ có hành động khác thường qua đây bẩm báo. Mọi chuyện sẽ mau trở lại thôi, đừng bị người ta phát hiện."

Liễu Nhi cười tủm tủm nhận vòng tay, Chu Nhược Thủy thương xưa nay hào phóng, một đôi vòng tay, nhẹ nhàng xinh đẹp, Thượng Thư phủ tiểu thư thứ xuất không nhất định có, Liễu Nhi trong lòng rất vui mừng.

"Nô tỳ tạ tiểu thư ban thưởng."

Liễu Nhi cảm tạ Chu Nhược Thủy, liền ra nhà ở, lặng lẽ trở về khách viện.

Liễu Nhi vừa đi, Mặc Lan tức giận cũng bình ổn không ít, nhìn Chu Nhược Thủy hồn nhiên không thêm để ý bộ dáng, có chút sốt ruột hỏi:

"Tiểu thư, người không giận sao? Người Lý gia cũng thật không biết tốt xấu, tiểu thư có hôn ước, các nàng nếu làm hại thanh danh tiểu thư, tiểu thư liền sẽ bị Trần Quốc Hầu phủ từ hôn, không thể không gả cho Lý công tử!"

Mặc Lan gấp đến không được, tuy rằng nàng cũng cảm giác Chu Nhược Thủy cũng không muốn gả đến Trần Quốc Hầu phủ, nhưng nếu bại hoại thanh danh, việc này có thể lớn, căn bản không tồn tại chuyện gả hay không.

Chu Nhược Thủy như cũ vẫn duy trì phong thái đậm nhiên, cầm lấy sách, nhẹ giọng mở miệng:

"Gấp cái gì, bọn họ nếu nghĩ thiết kế ta, ta sao lại để bọn họ như ý nguyện? Các nàng an phận thủ thường cũng liền thôi, nếu không, t nhất định làm cho bọn họ trộm gà không thành còn mất nắm gạo!"

Ngờ kìa Chu Nhược Thủy lãnh lạnh làm Mặc Lan ngẩn ra, tiện đà nghĩ đến tiểu thư nhưng thông minh, chắc chắn có biện pháp xử lý việc này, Mặc Lan lúc này mới an tĩnh.

Hai ngày sau, Lý Tông Ngũ đến Nguyệt lâu nơi tài tử kinh thành tụ hội. Tuy nói kháo hạc còn nửa năm, lại có không ít địa phương thí sinh đã lên kinh. Giống Lý Tông Ngũ như vậy nhà nghèo cũng có không ít.

Nói là tài tử tụ hội, nhưng phân hoá như cũ nghiêm trọng. Thế gia huân quý cùng thí sinh nghèo chia làm hai phe, nhìn không thuận mắt.

Chu Nhược Thủy cùng Vương Li mời đi vào xem Nguyệt lâu. Xem Nguyệt lâu, lâu ba có một khối sân rất lớn, xưa nay kinh thành tổ chức tụ hội đều ở chỗ này.

Lần này Vương Li lại đây, là trộm xem một Thế tử Mẫn quận vương Trì Thụy. Vương Li cùng Chu Nhược Thủy lần trước cùng nhau đá Liễu An Chi xuống nước, cảm tình tiến bộ vượt bậc, hơn nửa tháng liền thành tri kỷ.

Vương Li lần này lại đây nhìn lên Thế tử Mẫn quận vương, bởi vì nàng biết, di nàng Diệp Quý Phi chuẩn bị đem nàng gả cho Thế tử Mẫn quận vương thành Thế tử phi, lấy Vương Li gia, tuyệt đối gả cao.

Diệp Quý Phi xưa nay yêu thương cháu gái lớn lên có phần tương tự nữ nhi chết yểu, liền đem việc này nói cho Vương Li, làm Vương Li tự mình trước nhìn xem hợp hay không hợp tâm ý.

Chu Nhược Thủy lại biết, kiếp trước, Vương Li gả Thế tử Trì Thụy của Mẫn quận vương, cùng Trì Thụy ân ái mặn nồng, ít nhất trước khi nàng chết, Trì Thụy vẫn luôn đối Vương Li thực tốt, thậm chí chưa từng nạp thiếp.

"Nhược Thủy muội muội, người đã tới, ta chờ người đã lâu..." Vương Li vừa thấy Chu Nhược Thủy lập tức cười hi hi đón đi lên, dẫn Chu Nhược Thủy đi đến mặt sau bức bình phong.

Chu Nhược Thủy ngồi xuống sau, lúc này mới phát hiện cái này bình phong có huyền cơ. Từ bên ngoài thì không thấy đến người bên trong, mà Chu Nhược Thủy ngồi ở bên trong, lại có thể rõ ràng thấy người cùng vật ở ngoài.

"Ta ra cửa chậm chút, để Li tỷ đợi lâu..." Chu Nhược Thủy nhẹ giọng cười nói.

"Lý chiến lý, lý ngư trầm, lý trầm lý ngư phù."

Đang lúc Chu Nhược Thủy cùng Vương Li nói, lặng lẽ bên kia truyền đến thanh âm. Hai người nghe đối thoại, không khỏi cảm thán.

Tìm theo tiếng nhìn lại, đối diện là Lý Tông Ngũ đối, sảnh đường yên tĩnh. Sắc mặt Lý Tông Ngũ bất ổn, cho rằng không có khả năng có người đối ra này:

"Phong thổi ong, ong khí mà, phong khí ong phi."

Sau một lúc lâu, công tử ca truyền đến vẻ dưới, ma ma bên người Vương Li nhẹ nhàng chạm vào, Vương Li kinh ngạc, gắt gao nhìn chăm chăm nam tử đối ra về dưới, đương nhìn đến nam tử, trên mặt xuất hiện một mặt đỏ ửng.

Chu Nhược Thủy thấy thế đạm nhiên cười, biết người này nhất định là Thế tử Mẫn quận vương Tri Thủy.

Tri Thủy đối ra về dưới, Lý Tông Ngũ sắc mặt trầm xuống. Tri Thủy tự nhiên cũng chú ý tới Lý Tông Ngũ, lạnh lùng cười, nói về trên ra:

"Bạch thủy tuyên biên nữ tử hảo, thiếu nữ vi diêu"

Này đoán ra, một câu đối, hủy đi ba chữ, câu đối hiện ra tài hoa Tri Thủy, làm Vương Li càng thêm động tâm, Chu Nhược Thủy tò mò.

Trong lòng Chu Nhược Thủy suy nghĩ về sau, nàng suy nghĩ chưa ra tới, đối diện cũng đã đáp ra.

"Son thạch nham hạ cổ mộc khô, thử mộc vi sài"

Đối về sau là nam tử phe phẩy chiếc quạt xếp bước ra, người này mi thanh mục tú, dáng người đĩnh đạc, tuấn lang phi phạm.

Tri Thủy nhìn thấy người này đầu tiên sững sốt, sau một lúc lâu cười to ra tiếng:

"Kỳ Tuấn huynh khi nào tới kinh thành, như thế nào cũng không nói cho ta biết một tiếng, ta đưa Kỳ Tuấn huynh đón gió tẩy trần a..."

Nghe được Tri Thủy gọi tên nam tử kia, Chu Nhược Thủy nghĩ nghĩ, bình tĩnh nhận ra, đây là Trạng Nguyên năm sau!

Chính là, Phụ thân Liễu Kỳ Tuấn chính là tuần phủ Giang Nam, gia thế uyên bác, không coi là nghèo, vì sao sẽ ở cùng thí sinh kia, Chu Nhược Thủy lại không rõ.

"Thế tử, ta hôm nay mới đến kinh thành, vừa lúc nhìn đến Nguyệt lâu có thi đối lúc này mới tiến đến, vừa lên lầu liền nghe thấy vẻ trên của thế tử, tùy tiện tiếp Kỳ Tuấn không phải..."

Liễu Kỳ Tuấn cũng đem lên sân khấu một ít lý do, giải thích nghi hoặc không ít người.

"Không sao... Nếu Kỳ Tuấn huynh đối ra về dưới, dựa theo quy củ, về trên nên có Kỳ Tuấn huynh nói ra..."

Tri Thủy như cũ sang sảng cười mở miệng. Liễu Kỳ Tuấn trầm mặc một hồi, khép lại quạt xếp, cười nói:

"Một khi đã như vậy, ta đây liền đọc cái trên đường nhìn được, nếu ta trước sau như cũ đáp không được, hôm nay không ngại để đại gia chỉ giáo vài câu."

Liễu Kỳ Tuấn nói xong, trên mặt nghiêm túc chút, chậm rãi đem câu đối niệm ra tới:

"Thế gian báng ta, khinh ta, nhục ta, cười ta, nhẹ ta, tiện ta, ác ta, như thế nào chỗ chi?"

Này đối vừa ra, cả nguyệt lâu yên tĩnh không tiếng động, bất luận thế gia huân quý, hay thí sinh nghèo, đều vui đầu suy nghĩ.

"Chỉ là nhần hấn, làm hấn, từ hấn, tránh hấn, nại hấn, kính hấn, thả lại xem hấn."

Đang lúc mọi người tại đây đang nghĩ ngợi chưa kịp phục hồi tinh thần lại, sau bình phong truyền ra một đạo thanh âm linh hoạt kỳ ảo.

Bất quá người đối được câu này, hơn nữa vẫn là một nữ tử, thật khiến cho sảnh đường người người khiếp sợ không thôi.

"Không biết vị tiểu thư nào đối ra về dưới, có thể hiện diện?"

Tri Thủy phục hồi tinh thần lại, đối với nữ tử này thập phần có hứng thú, sau bình phong Chu Nhược Thủy cười, cùng Vương Li đi ra.

"Thần nữ Chu Nhược Thủy bái kiến Thế tử."

Chu Nhược Thủy hướng Tri Thủy hành lễ, mọi người nhìn thấy người đối được bất quá một nữ tử mười tuổi càng kinh ngạc không thôi.

Tên Chu Nhược Thủy, trong giới quý tộc phần lớn đều biết, rốt cuộc Chu Nhược Thủy ở bữa tiệc thượng hia của Chiêu Thạc công chúa tỏa sáng rực rỡ có thanh danh tài nữ kinh thành.

Chỉ là hôm nay, mới một bộ đối, đã làm người ở đây người cho rằng Chu Nhược Thủy một người lòng dạ trống trải, xử thế rộng rãi, nữ tử sáng như

trắng tuyết diệu, khiến tên Chu Nhực Thủy lên một tầng lầu.

(*)Bạch nhãn lang: chỉ loại người vong ơn bội nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Một hồi tính kế

Editor: Tiểu Nhã

Khi Chu Nhực Thủy trở lại Thượng Thư phủ, Lý Tông Ngũ sớm đã trở về. Hôm nay, hắn thấy được tài mạo song toàn của Chu Nhực Thủy, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nếu dựa theo ý tứ mẫu thân, xác thật là chuyện tốt.

Ngẫm lại hôm nay hắn đã chịu kích thích, hắn cùng những công tử thế gia bắt chuyện, lại không có một người để ý tới mình, cùng với học sinh nghèo kết giao, bản thân tương lai cũng không ít thuận lợi.

Càng đừng nói hôm nay phát hiện, có không ít người tài hoa, sang năm kỳ thi mùa xuân, muốn đoạt được hạng nhất thật sự quá khó.

Thần sắc Lý Tông Ngũ tối tăm, trong phòng đi tới đi lui, rốt cuộc hạ quyết tâm, đi hậu viện tìm Lữ thị, tỏ vẻ chính mình đáp ứng đề nghị Lữ thị.

Lữ thị thấy nhi tử đồng ý, lập tức tìm Lý di nương, hai người xác định thời gian, bắt đầu phân công hành động.

Tin của Lữ thị bị Liễu Nhi truyền tới Chu Nhực Thủy, Chu Nhực Thủy dựa nghiêng trên ghế, một đôi mắt mang tầng khói mù.

Sau một hồi, Chu Nhực Thủy mới nỉ non nói: “Nếu đã như vậy, đừng trách ta huỷ hoại các người.”

Chu Nhực Thủy sai bốn nha hoàn gọi vào, dặn dò bốn người, mấy ngày nay phá lệ chú ý, bảo vệ tốt Nhực Hoa Uyển, đừng cho mang đồ vật lạ vào, cũng đừng để đồ Nhực Hoa Uyển lọt ra ngoài.

Bốn nha hoàn nghe xong, tất nhiên đem trên dưới nha đầu dạy dỗ một phen. Cũng may Chu Nhực Thủy trong phòng, bốn người các nàng có thể ra vào, mặt khác nha hoàn và ma ma đều không được tiến.

Bốn đại nha hoàn, mỗi ngày thay phiên canh giữ, cần thiết bảo đảm trong phòng ít nhất có một người. Nha hoàn Nhực Hoa Uyển luôn khăn trương, sợ làm sai chuyện gì chọc Đại tiểu thư.

Ngày hôm sau, Hiền Vương cùng vài vị đại thần vào Thượng Thư phủ cùng Chu Thái tại Tiền viện thư phòng nghị sự.

Tiền viện tương đối náo nhiệt, Chu Nhực Thủy chờ nữ quyến nơi hậu viện thập phần an tĩnh, nha hoàn canh gác đứng ở ngoài cửa chờ sai bảo, Chu Nhực Thủy đứng ở trước bàn, trên giấy Tuyên Thành luyện chữ.

“Tiểu thư, Nhị tiểu thư cùng Lý tiểu thư lại đây, có muốn cho các nàng tiến vào?”

Mặc Trúc canh giữ ở ngoài phòng vào bẩm báo Chu Nhực Thủy, Chu Nhực Thủy viết xong chữ cuối cùng mới buông bút lông, nhàn nhạt nói: “Để các nàng vào đi...”

Mặc Trúc đi ra ngoài mới Lý Dao, khỏe miệng Chu Nhực Thủy gọi lên một tia châm chọc. Chu Nhực Thủy đưa ra thủ đoạn, Mặc Mai bùng vào chậu rửa tay, dùng khăn lau khô sau đó bôi lên hương cao.

Lý Dao vào phòng, liền nhìn thấy Chu Nhực Thủy sai người hầu hạ, trong lòng cảm thấy bất công. Xem cách ăn mặc Chu Nhực Thủy, váy áo xanh trắng đan xen, phía trên thêu đóa phù dung và mẫu đơn. Trên đầu cài một cây trâm nam ngọc bích trần châu, vừa thấy liền biết đẹp để quý giá dị thường.

Chu Dung cũng rất ghen ghét, chẳng qua đem sự ghen ghét che dấu đi. Lý Dao bức bách luôn nhắc bản thân bình tĩnh, chỉ cần hôm nay chuyện thành công, Chu Nhực Thủy cũng chỉ có thể gả cho ca ca, về sau mấy thứ này, toàn bộ đều của mình!

“Đại tỷ tỷ, Dao Nhi tới trong phủ cũng mấy ngày rồi, chúng ta cũng không cạnh nhau chơi đùa, hôm nay thời tiết vừa tốt kêu Tam muội muội, chúng ta cùng đi Hữu Nguyệt đình uống trà thưởng mai được không?”

Chu Dung nói xong Chu Nhực Thủy hơi hơi nhướn mày, tỏ mò biểu hiện Chu Dung hôm nay, chẳng lẽ bị mấy ma ma dạy dỗ, thật sự có thể có thay đổi lớn?

“Cũng tốt, khó được Nhị muội muội hứng thú, Mặc Trúc, người thỉnh Tam muội muội đi.”

Mặc Trúc sau khi nghe, hành lễ liền đi Bách Hợp uyển. Chu Nhược Thủy muốn đi Hữu Nguyệt đình, Mặc Mai lập tức lấy một áo choàng từ lòng thỏ chế thành khoác trên người Chu Nhược Thủy, lại phân phó tiểu nha hoàn đi Hữu Nguyệt đình chuẩn bị một phen, lúc này mới đỡ Chu Nhược Thủy mà đi.

Dừng ở phía sau Chu Dung cùng Lý Dao, nhìn thấy Chu Nhược Thủy hôm nay nói chuyện tốt như vậy, trên mặt vui vẻ, liếc nhau thẹp gót Chu Nhược Thủy.

Tới Hữu Nguyệt đình, nha hoàn Phù Dung uyển thực mau bung tới trà nóng cùng trái cây, ba người ngồi ở trong đình câu được câu không nói chuyện.

Lý Dao nói vài câu, liền uống ngụm trà, đánh giá Chu Nhược Thủy một thân, nhìn chăm chăm cây trầm trên đầu Chu Nhược Thủy hỏi:

“Đại tiểu thư, cây trầm trên đầu rất đẹp, ở cửa hàng nào, ta cũng muốn đi mua một cái.”

Căn cứ vào chuyện lần trước Chu Nhược Thủy không lưu tình, người Lý gia nhìn thấy nàng đều kêu Đại tiểu thư, Lý Dao tuy rằng khó chịu, có thể tưởng tượng đến Chu Nhược Thủy về sau vào cửa Lý gia, về sau nhất định có thể từ trên người nàng đem mọi khuất nhục đòi lại, lúc này mới chịu nhịn xuống.

“Cây trầm này là trân phẩm của Kim Ngọc Mãn đường mới ra, nương mua cho ta...”

Lý Dao vừa nghe Kim Ngọc Mãn đường mất liền sáng ngời, nàng tuy đến kinh thành không lâu, nhưng cũng biết Kim Ngọc Mãn đường có trân sức loại rẻ nhất là một ngàn lượng, giấu lại trên đầu mình mang cây trầm không đến một trăm lượng, đáy mắt toát ra ghen ghét.

“Thật tốt, ta cũng rất thích cây trầm xinh đẹp... Đại Tiểu thư, không bằng hôm nay chúng ta đổi trang sức đang đeo?”

Chỉ cần đổi, cũng đừng nghĩ lại đổi trở về! Lý Dao âm thầm nghĩ.

Mặc Mai đứng sau Chu Nhược Thủy nghe Lý Dao không biết xấu hổ nói, sắc mặt lạnh lùng, giấu lại tiểu thư mỗi ngày mặc đều là thứ tốt, lại nhìn Lý Dao trên người đều mang loại tầm thường, hộp trang điểm cơ hồ cũng không thấy, nàng cũng không biết xấu hổ muốn đổi.

“Ta cũng không có thói quen đổi đồ vật, Lý tiểu thư nếu thích, bảo Lý phu nhân đi mua. Kim Ngọc Mãn đường ở kinh thành có mười mấy căn tiệm, chắc sẽ nhìn thấy...”

Chu Nhược Thủy nhàn nhạt liếc mắt Lý Dao, trực tiếp cự tuyệt.

Lý Dao thầm hận, lại cũng không thể nói gì. Chu Nhược Thủy nói rõ, muốn liền đi mua! Nếu khẳng khẳng muốn đổi, không phải nói mình muốn đồ vật trên người Chu Nhược Thủy sao?

Chu Dung thấy Chu Nhược Thủy hiện giờ càng thêm khó chơi, nhú nhú mày, rót một ly trà đưa cho Chu Nhược Thủy, cười nói:

“Nói lâu như vậy, hẳn là khát nước, tỷ tỷ uống chén nước đi.”

Chu Nhược Thủy ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Chu Dung, nhẹ nhàng cười, Nhị muội muội tiến bộ không ít a.

“Muội muội khó được tự mình vì ta rót một ly trà, tỷ tỷ ta thụ sủng nhược kinh!”

Chu Nhược Thủy nâng chung trà lên, mấy thứ này đều do Chu Dung chuẩn bị, các nàng khổ tâm chuẩn bị kỹ muốn mưu tính mình, sao có thể cô phụ các nàng?

Chu Nhược Thủy thổi thổi trà nóng, mắt lé ngó mắt Mặc Mai, chỉ thấy Mặc Mai lắc đầu, Chu Nhược Thủy ý cười càng sâu.

Chu Nhược Thủy che miệng, đem nửa nước trà đổ xuống khăn tay, đem khăn tay thu vào cổ tay áo.

Chu Dung cùng Lý Dao nhìn thấy Chu Nhược Thủy uống xong nước trà, đều cười. Không một hồi, Chu Dung liền nói:

“Ta xem Tam muội muội, sao lâu như vậy còn không tới... Tỷ tỷ cùng biểu tỷ cứ trò chuyện, ta một hồi liền trở về...”

Chu Dung nói xong liền đứng dậy rời đi, ánh mắt Chu Nhược Thủy hơi liếm, đậm đậm cười.

Chỉ chớp lát, Chu Nhược Thủy choáng váng, ánh mắt có chút mơ hồ, Lý Dao biết rõ cô hỏi, tiến lên đỡ Chu Nhược Thủy: “Đại tiểu thư làm sao vậy? Không thoải mái?”

Chu Nhược Thủy lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Có chút không thoải mái...”

Lý Dao vừa nghe mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói:

“Tại sao không thoải mái? Ta liền sai người thỉnh đại phu, Mặc Mai, người mau đỡ tiểu thư nhà người trở về phòng nghỉ ngơi...”

Mặc Mai tuy có chút kinh ngạc rằng Chu Nhược Thủy sẽ choáng váng, nàng mới vừa rồi rõ ràng thấy tiểu thư cũng không uống trà bỏ mê dược.

Tuy nghĩ như vậy, Mặc Mai vẫn đỡ Chu Nhược Thủy hướng Nhược Hoa Uyển. Lý Dao tỏ vẻ rằng mình quan tâm, sai nha hoàn đi thỉnh Trần đại phu lại, tự mình bồi Chu Nhược Thủy đi.

Mà đi nửa đường, theo kế hoạch, không cẩn thận đụng vào Mặc Mai khiến nàng trượt chân, Mặc Mai đi không nổi, chỉ có thể nói Lý Dao đỡ Chu Nhược Thủy về phòng.

Từ Hữu Nguyệt đình trở lại Nhược Hoa Uyển, phải đi qua hoa viên Thượng Thư phủ, trong hoa viên ngoại trừ hoa, còn có núi giả.

Ba người vừa đi đến núi giả trong rừng, Lý Tông Ngũ liền xông ra. Lý Dao vừa thấy Lý Tông Ngũ, rất cao hứng, đặc ý nhìn thoáng qua Chu Nhược Thủy, hai tay buông lỏng, đem nàng đẩy hướng Lý Tông Ngũ.

“Ca ca, ta đã mang đến, chuyện còn lại tùy người!”

Lý Tông Ngũ nhìn Chu Nhược Thủy trên mặt liền có một trận si mê, tiện đà lại nghĩ đến hôm qua Chu Nhược Thủy đối bản thân phũ phàng, còn có những công tử danh môn quý tộc xem thường, trên mặt xuất hiện một tia hung ác nham hiểm.

“Yên tâm, người mau rời đi.”

Lý Dao gạt đầu, mang theo tia đặc ý tươi cười rời đi. Lý Tông Ngũ nhìn Chu Nhược Thủy hôn mê nhẹ nhàng cười, kéo Chu Nhược Thủy đến núi giả.

Lý Tông Ngũ nhìn dung nhan trước mắt tuyệt thế, duỗi tay sờ soạng. Còn chưa đụng tới mặt Chu Nhược Thủy, liền thấy Chu Nhược Thủy mở một đôi mắt, bộ dáng tỉnh táo vô cùng, nào có hôn mê.

Lý Tông Ngũ hoảng hốt, Chu Nhược Thủy lại vung tay, rải thuốc bột. Lý Tông Ngũ còn không kịp hô lên, liền mất đi ý thức.

Chu Nhược Thủy lạnh lùng nhìn trên mặt đất Lý Tông Ngũ đang nằm, đáy mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, nâng chân hung hăng đá hấn mấy phát.

Chu Nhược Thủy phòng bị người Lý gia, biết Lữ thị muốn mình bại hoại danh tiết phải gả cho Lý Tông Ngũ, liền chuẩn bị tốt.

Chu Nhược Thủy thừa dịp ngày hôm qua ra phủ, sai nha hoàn đi mấy dược cùng mê dược loại mạnh và xuân dược, mê dược chỉ cần ngủ lập tức liền ngất xỉu, mà xuân dược.....

Chu Nhược Thủy cúi đầu nhìn người trên mặt đất nằm đã bắt đầu xé rách quần áo của mình, nhẹ nhàng cười, nơi này núi giả, giờ này cơ bản sẽ không có người lại đây.

Mặc Mai và Mặc Cúc lúc này tiến vào, Mặc Mai nào có một tia đau thương. Chỉ thấy hai người trong tay xách theo hai nha hoàn, Chu Nhược Thủy nhớ rõ, một là bên người Lý di nương, một là nha hoàn bên người Lữ thị.

“Tiểu thư, đây là nô tỳ ở bên ngoài núi giả, muốn xử lý như thế nào?”

“Đặt ở này, Lý phu nhân nếu muốn Lý Tông Ngũ thành thân, ta cũng đến đưa nàng một con dâu, không phải sao?”

Chu Nhược Thủy cười cười, muốn tính kế người khác thì phải có bản lĩnh, Lữ thị ếch ngồi đáy giếng, tham lam, lại cùng Lý di nương cấu kết với nhau làm việc xấu. Lần này chỉ đối phó Lý Tông Ngũ, đến nỗi Lý di nương cùng Chu Dung cùng Lý Dao, nàng có biện pháp khác.

Chu Nhược Thủy lại nghĩ đến, Lý Tông Ngũ không phải muốn tham gia khoa cử sao? Nếu bị vài tên đại thần thấy trò hay, không biết Lý Tông Ngũ còn có thể tham gia?

Chu Nhược Thủy suy tư, mang theo Mặc Mai, Mặc Cúc trở lại Nhược Hoa Uyển, bảo Mặc Lan, Mặc Trúc gọi lại đây, phân phó nói:

“Các người nhìn vào núi giả cùng tiền viện, nếu người Lý di nương đại náo, không cần quản, nếu người ta không có phát hiện, người đem sự tình nói ra ngoài.”

Phân phó hết thầy, Chu Nhược Thủy mừng, nhàn nhã nằm ở ghế sập nghỉ ngơi.

Chu Nhược Thủy tưởng tượng đến chuyện kế tiếp bùng nổ, biểu tình Lữ thị cùng Lý di nương Chu Dung, khóe miệng gọi lên một tia ý cười.

Một canh giờ sau, hậu viện Thượng Thư phủ phát ra tiếng thét chói tai, Chu Nhược Thủy ngồi dậy, trò hay bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trộm gà không thành còn mất năm gạo

Editor: Tiểu Nhã

"A..... Người đâu, không tốt, Đại tiểu thư xảy ra chuyện....."

Một thanh âm rống to vang vọng toàn bộ Thượng Thư phủ, dù là thư phòng nơi Chu Thái cùng triều thần nghị sự, hay Dư thị đang ở trong phòng, còn có các di nương đều nghe được.

Nhược Thủy đã xảy ra chuyện! Tâm tư xem sổ sách không còn, Dư thị nhanh chóng đứng dậy, vội vàng hướng nơi truyền đến thanh âm chạy đi.

Chu Thái nghe thế tiếng kêu cũng bất chấp mọi chuyện, sắc mặt âm trầm nhanh chóng chạy về phía nội viện. Các đại thần trong tình huống bình thường cũng sẽ không đi nội viện, nhưng hiện tại nghe tiếng thét chói tai, nhìn Hiền Vương như vậy, cũng bất chấp mặt mũi, theo sát ở sau Chu Thái chạy tới.

Dư thị cùng Chu Thái ở hoa viên ngoại gặp nhau, nhìn Hiền Vương cùng các đại thần đầu tiên là sững sờ.

"Thiếp thân bái kiến Hiền Vương!"

"Phu nhân miễn lễ, bốn vương cùng các vị đại nhân nghe Đại tiểu thư xảy ra chuyện, xem có cần trợ giúp, không mời mà tự đến thỉnh phu nhân thứ lỗi..."

Hiền Vương ôn hòa nói. Dư thị lúc này vô tâm ứng phó Hiền Vương, chỉ miễn cưỡng cười.

"Phu nhân, Nhược Thủy xảy ra chuyện gì?" Ngữ khí Chu Thái vội vàng, giống như quan tâm nữ nhi.

"Thiếp thân cũng không rõ, nghe được tiếng kêu mới vội vàng chạy tới."

Dư thị mày nhẩn lại, cùng Chu Thái vội bước tiến đến hoa viên. Mà lúc này, các di nương đều tới, cầm đầu đúng là Lý di nương và Chu Dung. Mà Lữ thị và Lý Dao cũng mang theo tâm tình hưng phấn chạy lại đây, Lữ thị và Lý di nương liếc nhau, lộ ra đắc ý.

"Nương, phụ thân, xảy ra chuyện gì?" Đang lúc mọi người đi đến núi giả, Chu Nhược Thủy cũng chậm rãi bước tới.

Đây là thanh âm của Nhược Thủy! Dư thị bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy một thiếu nữ mỹ lệ đi đến, chậm rãi hướng tới, đáy mắt lóe lên sự nghi hoặc.

"Nhược Thủy."

"Nương, đã xảy ra chuyện gì? Nữ nhi nghe kêu chính là nữ nhi đã xảy ra chuyện?"

Theo chân Chu Nhược Thủy đi vào, tâm tình Dư thị treo cao liền thả xuống, Nhược Thủy không xảy ra việc gì, cảm ơn trời đất.

Lý di nương lại kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, tiện đà phẫn nộ, hỏi:

"Đại tiểu thư..... Không phải Đại tiểu thư đã xảy ra chuyện sao?"

Kỳ thật Lý di nương càng muốn hỏi người sao lại xuất hiện ở chỗ này, không phải hôn mê sao?

Làm lơ đáy mắt Lý di nương cùng Lữ thị khiếp sợ cùng phẫn nộ, Chu Nhược Thủy xoay người từ tiếp nhận hoa mai từ tay Mặc Mai, nhàn nhạt nói:

"Ta cùng Lý tiểu thư tách ra rồi trở về phòng nghỉ ngơi một hồi, liền đi hoa viên chiết mấy cành hoa mai. Mới vừa chiết xong liền nghe được tiếng la... Nương, rốt cuộc có chuyện gì?"

Chu Nhược Thủy giải thích xong, sắc mặt Dư thị trầm xuống. Dư thị ở hậu trạch nhiều năm, làm sao không biết sự tình bên trong, Chu Nhược Thủy vừa nói Dư thị liền minh bạch, hôm nay việc này hẳn nhắm Chu Nhược Thủy.

Chu Nhược Thủy thông tuệ tránh một kiếp, nhưng mới vừa rồi tiếng kêu.....

Ánh mắt Dư thị sắc bén quét về phía các di nương, híp mắt, đi vào núi giả. Nha hoàn nghe theo Lý di nương phân phó nhìn thấy Chu Nhược Thủy một khắc đã dọa nói không ra lời, tro mắt nhìn Dư thị mang theo mọi người đi vào.

"Đây là....."

Dư thị bình tĩnh, nàng nhìn vào trong núi giả một nam ngân cùng hai nữ nhân không mặc gì, hình ảnh dây dưa ở bên nhau cũng sợ ngây người, vội vàng nghiêng đầu tránh đi hai mắt.

"A....."

Các di nương, tiểu thư theo sau nhìn đến hình ảnh này đều hét lên. Sắc mặt Lữ thị và Lý Dao trắng bệch.

Nhiều người tới, động tĩnh rất cuộc kinh động ba người, Lý Tông Ngừ từ từ hoàn hồn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nhiều người đang nhìn chăm chú vào mình, kinh hô một tiếng sau một phen đẩy hai nữ tử, cầm lấy quần áo che khuất thân thể của mình.

“A.....” Hai nha hoàn sau khi tỉnh lại lạnh giọng thét chói tai, thân thể run rẩy, khuôn mặt nhỏ thanh tú kèm nước mắt, các nha hoàn khác giúp các nàng phủ thêm quần áo, quỳ trên mặt đất run bần bật, đáy mắt là sợ hãi cùng khuất nhục.

Lúc này, Lý Tông Ngừ phản ứng lại, trên người có hai người, mà Chu Nhượng Thủy.....

Lý Tông Ngừ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu Nhượng Thủy đứng cạnh Dư thị, tóc một tia không loạn, váy áo tinh tề, nếp uốn đều không có.

“Đây không phải Lý công tử sao? Sao lại ở chỗ này..... Lại còn có.....”

Chờ người trên mặt đất người đều che đậy thân mình, Chu Nhượng Thủy mới quay đầu, mang theo kinh ngạc hỏi.

“Ta.....” Lý Tông Ngừ phát hiện mình không lời nào để nói, mắt nhìn bên người hai nữ tử đang run bần bật, đáy mắt nói không nên lời.

“Ta rõ ràng cùng Nhượng Thủy ở chỗ này, vì sao tỉnh lại lại thành các nàng, ta không biết..... Nhượng Thủy, vì sao?”

“Làm càn! Nữ nhi ta há do ngươi có thể bố trí! Lý Tông Ngừ, Thượng Thư phủ cho ngươi ăn cho ngươi ở ngươi thể nhưng bồi nhọ Đại tiểu thư, thật quá đáng!” Dư thị nghe Lý Tông Ngừ nói trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, lạnh giọng quát lớn.

Mọi người vừa nghe lời này ánh mắt đều có chút không đứng, đại thần đi sau Chu Thái - thế tử Hạ Kế Chi lúc này mang theo trào phúng mở miệng:

“Vị Lý công tử nói thực sự có ý tứ, Chu Đại tiểu thư đứng ở chỗ này, Lý công tử cũng không nên vì muốn thoát khỏi trách phạt tùy ý đổ lỗi. Ngươi cho rằng ngươi mê sảng chúng ta nghe xong là có thể cho ngươi cưới Chu Đại tiểu thư. Cốc ghê còn muốn ăn thịt thiên nga..... Chắc chắc chắc.....”

Hạ Kế Chi nói xong, Lữ thị mặt trắng bệch. Nhiều quý nhân trước mặt, nàng không có địa vị, căn bản chen vào không lọt.

Mà Chu Thái nhẫn nhịn, Hạ Kế Chi nói quá mức lộ liễu, nhưng Chu Thái lại biết Hạ Kế Chi là thư đồng của Hiền Vương, hiện giờ là phụ tá đắc lực, căn bản không thể đắc tội, trong lúc nhất thời nghĩ không ra có gì lý do thoái thác.

“Chu Đại tiểu thư, vị này... Ách..... Lý công tử là thân thích quý phủ? Thật phiền toái, Thượng Thư phủ lời ra thân thích liên lụy thanh danh.....”

Hạ Kế Chi không sợ chết tiếp tục mở miệng, vẻ mặt xem kịch vui. Chu Nhượng Thủy nghe được Hạ Kế Chi hỏi chuyện, liếc mắt Lý di nương cùng Lữ thị, nói:

“Bẩm thế tử, vị này Lý công tử, là cháu trai Lý di nương, bởi vì lên kinh đi thi nên ở nhờ Thượng Thư phủ...”

“Ngà? Thì ra là thế, thân thích của di nương a..... Chu đại nhân thật hiếu khách..... Bất quá, Lý công tử, ha ha.....”

Hạ Kế Chi cười như không cười nói.

“Bất quá Lý công tử bồi nhọ thần nữ, còn thỉnh Vương gia chủ trì công đạo. Thần nữ giờ Tỵ cùng Nhị muội muội và Lý tiểu thư tách ra, liền trở về phòng, lúc sau đi hoa viên chiết hoa mai, trong lúc đó không ít nha hoàn thấy... Nga đứng rồi, thần nữ còn gặp Vân di nương, vân di nương mang theo Tam đệ đệ cũng ở hoa viên, còn nói chuyện một hồi lâu đâu.” Chu Nhượng Thủy thấy Lý Tông Ngừ không chịu hết hy vọng, khinh thường cười, hướng Hiền Vương hành lễ, nhẹ giọng nói.

Chu Nhượng Thủy vừa nói xong, Vân di nương bước ra khỏi hàng, thừa nhận lời Chu Nhượng Thủy nói.

“Đúng vậy, Tam thiếu gia lúc ấy té ngã, vẫn là Đại tiểu thư đỡ, tính theo thời gian, làm sao cùng Lý công tử có cái gì..... Lý công tử sợ là si ngốc, lời này đều có thể nói ra.”

Vân di nương nói xong, trong tai Lý di nương giống như tiếng sấm, nhân chứng có, hơn nữa hôm nay còn bị Hiền Vương nhìn đến Lý Tông Ngừ cùng hai nữ tử quay cuồng một chỗ, về sau có vết nhơ, sao có thể làm quan?

“Chu Đại tiểu thư bằng thanh ngọc khiết, tự nhiên sẽ không làm ra việc này. Nhưng Chu Đại tiểu thư tài mạo song toàn, khó tránh khỏi một ít bọn tầm thường mơ ước, về sau ngàn vạn lần phải cẩn thận.....”

Hạ Kế Chi muốn làm tức chết người, ý tứ trào phúng hướng Lý Tông Ngừ nói.

“Kế Chi.....” Hạ Kế Chi nói xong, Hiền Vương rút cuộc nâng mắt, ý bảo Hạ Kế Chi câm miệng.

Hạ Kế Chi không hề mở miệng. Chu Nhượng Thủy nhìn thoáng qua Hiền Vương, nhẹ nhàng cười. Nói phương diện này, không có Hiền Vương bảo, Hạ Kế Chi sẽ không xen vào việc người khác. Hiền Vương.....

“Chu phu nhân, Chu Đại tiểu thư, mẫu phi hai ngày trước mới nói lâu không gặp các ngươi, đã nhiều ngày thỉnh Chu phu nhân cùng Chu Đại tiểu thư đến Thừa Càn Cung.” Hiền Vương đậm đậm cười.

Chu Nhược Thủy nghi hoặc nhìn thoáng qua Hiền Vương, thực sự vì mình chống lưng?

“Đa tạ nương nương hậu ái, thỉnh Vương gia chuyển lời đến nương nương, thần phụ mấy ngày nữa sẽ mang thẻ bài tiến cung.” Dư thị vừa nghe Hiền Vương nói, lập tức đáp.

“Lý thị, còn không đưa bọn họ đi, đừng làm bản mặt Vương gia!”

Chu Thái giận dữ, Hiền Vương đem Diệp Quý Phi dọn ra tới, trung cung vô chủ, Diệp Quý Phi chấp chương lục cung hơn mười năm, ở trước mặt hoàng thượng xưa nay có thể diện.

Nếu Diệp Quý Phi đem việc này bẩm Hoàng Thượng, thẳng trước chuyện sủng thiếp diệt thế phong ba mới đi xuống, nếu bởi vì chuyện hậu trạch..... Chu Thái cũng không dám nghĩ, có phải chức vụ thượng thư không giữ được?

Chu Thái quát lớn, Lý di nương cùng Lữ thị mang theo Lý Tông Ngữ mặt xám mảy tro chuẩn bị rời đi. Mà Hiền Vương lúc này còn nói thêm “Với hai cô nương này, thân là nam tử nên phụ trách, Lý công tử, hai người kia người xử trí như thế nào?”

Hiền Vương lời này vừa nói, Lý Tông Ngữ mặt càng đen. Ý Hiền Vương trong lời nói hần nghe mình bạch, nếu hần không thu hai nha hoàn, Hiền Vương nhất định sẽ mượn việc này khiến con đường làm quan trở nên vô vọng.

Lý Tông Ngữ khẽ cắn môi, không cam lòng nói: “Khởi bẩm Vương gia, thảo dân sẽ thu các nàng làm thiếp thất.”

Hiền Vương không tỏ ý kiên gặt gặt đầu, phát phát tay cho đi.

“Vương gia, chúng ta tiếp đi thư phòng nghị sự đi?”

Chu Thái thấy thế, nhân cơ hội đem đề tài khác dẫn dắt rời đi. Náo nhiệt xem xong rồi, các đại thần cũng không còn dị nghị, Hiền Vương theo Chu Thái lại đi thư phòng.

Mọi người rời đi, Lý Tông Ngữ hung hăng nhìn chằm chằm Chu Nhược Thủy, hôm nay bị nàng thiết kế, còn bị bắt nhận lấy hai nha hoàn!

Lý Tông Ngữ hận không được, thẻ nhất định phải đem Chu Nhược Thủy hung hăng đè ở dưới thân, khiến nàng nhận hết sỉ nhục, để giải hận trong lòng..

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không thể

Editor: Tiểu Nhã

Các đại thần rời đi, Dư thị lúc này mới nhìn về nhan hoàn ban đầu thét chói tai.

“Đỗ Quyên, chính ngươi kêu Đại tiểu thư xảy ra chuyện?”

Đáy mắt Dư thị hiện lên một tia tàn nhẫn, Đỗ Quyên là đại nha hoàn của Lý di nương, Lý thị thế nhưng muốn huỷ hoại trong sạch của Nhược Thủy! Nghĩ lại Lý Tông Ngữ dựa vào một chút tài hoa cả ngày đắc ý, Dư thị liền giận sôi máu.

Dư thị tuy không nghĩ muốn nữ nhi gả cho Trần Quốc Hầu phủ, lại càng không hi vọng nữ nhi bị huỷ hoại thanh danh, gả cho loại người như Lý Tông Ngữ.

“Hồi phu nhân..... Đúng là nô tỳ.....” Đỗ Quyên run run trả lời.

“Bôi nhọ chủ tử, đánh chết.” Ánh mắt Dư thị nhìn thoáng qua Đỗ Quyên, lạnh lùng phân phó.

Đỗ Quyên xưa nay biết tính Dư thị, Chu Nhược Thủy, Chu Hàn Minh chính là bảo bối của nàng, ai chạm vào liền gặp quả báo. Lần này, một câu đều không nghe, Đỗ Quyên biết mình chết chắc rồi.

Thân mình Đỗ Quyên xụi lơ bị kéo xuống, di nương chưa rời đi nhìn đến đôi mắt Dư thị không hề nháy mắt một chút bình tĩnh xử trí Đỗ Quyên, thân mình đều run lên.

Cũng không biết có phải Dư thị cố ý, kéo Đỗ Quyên đánh chết trên đường, cố ý vòng trên đường khách viện khiến Lý di nương nhìn đến bộ dáng Đỗ Quyên, tâm như tro tàn.

“Việc hôm nay, không được tiết lộ ra bên ngoài hủy hoại thanh danh Thượng Thư phủ.” Dư thị nhàn nhạt nhìn lướt qua các di nương rồi để lại một câu, mang theo Chu Nhược Thủy trở về phòng.

“Đỗ Quyên là người hầu, Hứa ma ma đem nàng bán đi, bán đi càng xa càng tốt!” Một hồi đến Triều Hà Uyển, Dư thị liền tìm thấy khế ước bán thân của Đỗ Quyên tất cả giao cho Hứa ma ma.

“Đã biết, phu nhân yên tâm, lão nô nhất định làm tốt.” Hứa ma ma từ nhỏ nhìn Chu Nhược Thủy lớn lên, trong lòng đem Chu Nhược Thủy trở thành cháu gái mà yêu thương, Đỗ Quyên này tuy bị Lý di nương sai khiến nhưng trong lòng Hứa ma ma không thể chấp nhận.

“Nương, nữ nhi không có việc gì, người đừng lo lắng...” Trong phòng còn lại Dư thị cùng Chu Nhược Thủy, Dư thị hỏi han, Chu Nhược Thủy có chút chịu không nổi

“Người không biết, vừa nghe đến người xảy ra chuyện, nương bị dọa ba hồn bảy vía, cũng may người không có việc gì! Lý thị cùng Lữ thị là độc phụ, thế nhưng muốn dùng biện pháp này hãm hại người, quả thực đáng giận!” Sất khí Dư thị ngăn không được lộ ra ngoài, nàng suy nghĩ có phải nàng quá mức nhân từ với Lý di nương, mới để ả ta nhiều lần đối phó Chu Nhược Thủy.

“Con yên tâm, Lý thị về sau sẽ không làm ra sóng gió!”

Dư thị rốt cuộc hạ quyết tâm, muốn nhờ tận gốc Lý di nương. Nàng không cho phép có bất cứ kẻ nào ở trong phủ uy hiếp hai đứa con.

Đồng thời, Lý Tông Ngũ trở về ngoại viện. Đi vào, Lý Tông Ngũ phát hiện, thân dưới khó chịu liền muốn giải quyết.

Mới vừa rồi ở núi giả, bởi vì người quá nhiều, hơn nữa Lý Tông Ngũ chợt dạ sợ hãi, lúc này mới không có phát hiện, nhưng hiện tại thân thể khó chịu.

Lý Tông Ngũ nghĩ cho tới hôm nay sự việc thất bại, đều do Chu Nhược Thủy một tay tạo nên không khỏi tức giận, lại có hai nha hoàn, Lý Tông Ngũ khịt mũi coi thường nô tài há có thể xứng với hắn?

Mà Lý Tông Ngũ khó có thể tự xử liền đem gọi nha hoàn lại đây, trực tiếp xé quần áo các nàng vừa mới thay, đẩy ngã trên giường.

Đáng thương thay, hai nha hoàn mới vừa phá thân, lại bị Lý Tông Ngũ lấn lộn, hai người đều bị lấn lộn đến nỗi nước mắt chảy ra kêu khổ không thôi. Nhưng Lý Tông Ngũ, dục hòa tiêu tán không hết, vì thế Lý Tông Ngũ quyết định, gọi hai nha hoàn hầu hạ khác vào.

Lý Tông Ngũ không ngừng vận động, thẳng đến nửa đêm mới dừng. Nha hoàn dưới thân thờ phào một hơi, hữu khí vô lực nâng cánh tay, gọi một tiếng, “Lý thiếu gia.”

Nha hoàn trên người Lý Tông Ngũ lại như một bãi bùn lầy, không có đáp lại. Nha hoàn duỗi tay đẩy Lý Tông Ngũ sang một bên, lấy quần áo của mình, mặc xong rồi lúc này mới quay đầu, vừa thấy sợ tới mức hét lên lên: “A!”

“Làm sao vậy?” Ba người một bên nằm liệt vội vàng bò dậy hỏi.

“A!”

Bốn người sợ tới mức mặt tái mét. Chỉ thấy mặt Lý Tông Ngũ xanh trắng, miệng sùi bọt mép, các nàng thống khổ cả đêm nhưng vẫn cố đứng lên.

Bốn người hoảng sợ, gọi bà tử bên ngoài cùng gã sai vặt dẫn vào. Thấy tình huống trong phòng, mọi người trên mặt mang theo tia xấu hổ, nha hoàn trên giường lúc này mới phản ứng lại, lập tức kéo chăn che thân thể Lý Tông Ngũ không mặc gì.

“Mau đi mời Trần đại phu.”

Bà tử kia rốt cuộc đã trải qua chuyện, mau liền trấn định xuống dưới, chỉ vào một gã sai vặt phân phó.

Sau đó lại nghĩ, phân phó mấy người:

“Ta mời Lý phu nhân lại, các người trông chừng cho tốt.”

Mọi người đều dọa gật đầu, bà tử lúc này mới cùng gã sai vặt đi mời đại phu.

Lữ thị vừa mới rời giường nghe được bà tử truyền lời, vội vàng dẫn Lý Dao liền đuổi lại đây. Lữ thị vừa thấy Lý Tông Ngũ trên giường, còn có bốn nha hoàn đứng ở một bên quần áo bất chỉnh, nào có gì không rõ?

Nhi tử duy nhất, miệng sùi bọt mép sắc mặt xanh trắng, mà bốn tiện nhân còn sống tốt. Lữ thị mở miệng quát:

“Tiện nhân, các người làm gì nhi tử ta? Thế nhưng câu dẫn thiếu gia, các người đều chê sống lâu! Toàn bộ kéo xuống loạn côn đánh chết!”

Lữ thị lên tiếng trừ bỏ Lưu ma ma, những người khác đều bất động. Lý Dao cũng có chút tức muốn học mẫu, chỉ vào bà tử và gã sai vặt quát:

“Các người không nghe thấy sao! Còn không kéo bốn tiện nhân kéo xuống đánh chết!”

Trong đó, một bà tử châm chọc nhìn thoáng qua Lữ thị cùng Lý Dao, không cung kính mở miệng:

“Lý phu nhân, Lý tiểu thư, bốn nha hoàn trừ Mai Nhụy, ba người còn lại là nha hoàn Thượng Thư phủ. Lý phu nhân không có khế ước bán mình, cái này sợ làm không được. Lại có, hôm nay Hiền Vương điện hạ mới bảo Lý thiếu gia nhận lấy Mai Nhụy cùng Đổ Lan, ngài sai đánh chết, ngài muốn lão gia đắc tội Hiền Vương điện hạ sao?”

Đổ bà tử nói khiến Lữ thị cùng Lý Dao rõ ràng, các nàng không có một lời có thể phản đối.

Vừa lúc này, Trần đại phu tới, Lữ thị nhân cơ hội đón Trần đại phu, hai mắt đầm lệ cầu xin nói: “Trần đại phu, ngài mau nhìn xem Tiểu Ngũ.”

Trần đại phu hướng Lữ thị hơi khom người sau liền ngồi trước giường bắt mạch Lý Tông Ngũ. Ngưng thần khám nửa ngày mới buông, kéo chân trên người Lý Tông Ngũ lộ ra một nửa ngực, sắc mặt ngưng trọng lấy ngón châm, châm xuống đầu, tay, ngực.

“Trần đại phu, Tiểu Ngũ thế nào?” Chờ Trần đại phu châm xong, Lữ thị khó dần nổi hỏi.

Trần đại phu nhìn về phía Lữ thị, Lý Dao cùng với nha hoàn, bà tử, nói Lữ thị: “Lý phu nhân, hãy tránh một lát.”

“Làm phiền.” Lữ thị nghe Trần đại phu nói có chút ngưng trọng, hướng tới Trần đại phu nói một tiếng, dẫn Lý Dao, nha hoàn cùng bà tử đi ra ngoài.

Trần đại phu lúc này mới xốc cái chân trên người Lý Tông Ngũ. Tuy Trần đại phu làm nghề y mấy chục năm, thấy nhiều chứng bệnh, trong mắt cũng không khỏi hiện lên kinh ngạc nghĩ vừa mới có bốn nha hoàn quần áo bất chỉnh, trong lòng cũng liền minh bạch.

Sắc mặt Trần đại phu bất biến cẩn thận quan sát Lý Tông Ngũ lao lực quá độ, sau đó châm mấy cây ngân châm ở bụng nhỏ, đùi cẳng chân cùng trên chân.

Ước chừng nửa canh giờ, Trần đại phu lúc này mới duỗi tay thu ngân châm viết phương thuốc, đắp lại chân cho Lý Tông Ngũ.

Sắc mặt Lý Tông Ngũ có chút hòa hoãn, sâu kín mở hai mắt, quay đầu nhìn về phía Trần đại phu thật ra gặp qua, vì thế vô lực tiếp đón: “Trần đại phu.”

Canh giữ ở ngoài bình phong, Lữ thị nghe được thanh âm Lý Tông Ngũ và Lý Dao vội vàng đi ra. Nhìn sắc mặt Lý Tông Ngũ tốt không ít, Lý Dao có chút đỏ bừng hai mắt, hô: “Ca ca, người cuối cùng tỉnh. ...”

Lữ thị hỏi Lý Tông Ngũ hai câu, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trần đại phu, hỏi: “Trần đại phu, hài tử ta tốt không?”

Sắc mặt Trần đại phu ngưng trọng nhìn thoáng qua hạ nhân, đem phương thuốc trong tay cho gã sai vặt cạnh Lý Tông Ngũ, nói: “Dựa theo phương thuốc mau chóng nấu thuốc cho Lý thiếu gia dùng.”

“Các người lui xuống đi.” Lữ thị nhìn ra Trần đại phu có nỗi niềm khó nói, trong lòng chán động phát tay hạ nhân.

Gã sai vặt tiếp cầm phương thuốc, cùng nha hoàn, bà tử lập tức lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn có Lữ thị cùng Lý Dao, Lữ thị mới mở miệng nói: “Trần đại phu, cứ nói thẳng, con ta rốt cuộc như thế nào?”

Trần đại phu nhìn Lữ thị, lại nhìn thoáng qua Lý Tông Ngũ, châm chước một phen lúc này mới nói: “Lý phu nhân, Lý thiếu gia đêm qua làm quá mức, bị thương nam căn cần tu dưỡng.”

Lữ thị vừa nghe Trần đại phu nói thiếu chút nữa ngắt xiu, cuống quýt hỏi: “Trần đại phu, nghiêm trọng không? Có biện pháp điều trị không?”

Lý Tông Ngũ như bị lửa đốt phồng, nghe nam căn bị thương, đây là chuyện cả đời. Về mặt hoảng sợ nhìn về phía Trần đại phu, hỏi: “Trần đại phu, cần điều trị bao lâu?”

Trần đại phu thở dài, trầm mặc không nói. Đây là tương lai vô dụng sao?

Lý Tông Ngũ sợ tới mức run rẩy giãy giụa bò lên, Lý Dao không màng về mặt trắng bệch đỡ, hô: “Trần đại phu, ta có thể chữa khỏi đúng hay không.”

Sắc mặt Lữ thị tái nhợt, giọng nói tanh ngọt, chịu không nổi kích thích, một chút liền té xiu: “Nương.”

Lý Dao vội duỗi tay đỡ Lữ thị, đỡ nàng ngồi xuống một bên giường nệm. Trần đại phu lại châm cứu, ấn huyệt, Lữ thị lúc này mới tỉnh lại.

Lữ thị phun ra một ngụm máu mở to mắt, lệ rơi đầy mặt hô: “Ta số khổ a.”

“Nương, nương.”

Lý Tông Ngũ tuyệt vọng mà nắm đầu tóc, không chịu hết hy vọng: “Nương, người nhất định phải cứu nhi tử a.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quý Nữ Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.